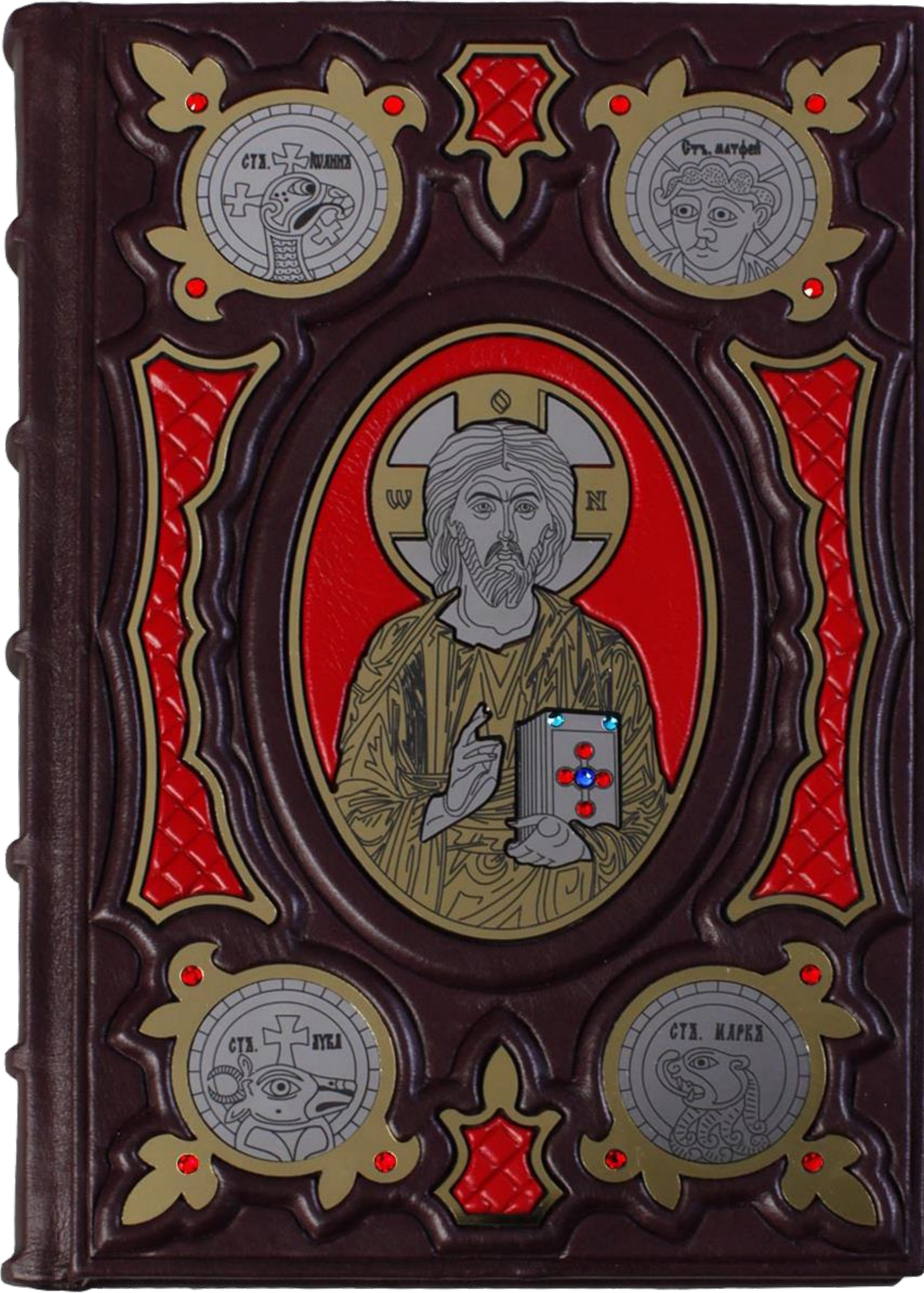

Біблія

Новий Заповіт

Переклад Івана Огієнка

Євангеліє від Івана

Глави: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13
| 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21

Від Івана 1

- 1 Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово.
- 2 Воно в Бога було споконвіку.
- 3 Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього.
- 4 І життя було в Нім, а життя було Світлом

людей.

5 А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його.

6 Був один чоловік, що від Бога був посланий, йому ймення Іван.

7 Він прийшов на свідоцтво, щоб засвідчити про Світло, щоб повірили всі через нього.

8 Він тим Світлом не був, але свідчити мав він про Світло.

9 Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ.

10 Воно в світі було, і світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його.

11 До свого Воно прибуло, та свої відцурались Його.

12 А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його,

13 що не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога.

14 І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачили славу Його, славу як Однородженого від Отця.

15 Іван свідчить про Нього, і кликав, говорячи: Це був Той, що про Нього казав я: Той, Хто прийде за мною, існував передо мною, бо був перше, ніж я.

16 А з Його повноти ми одержали всі, а то
благодать на благодать.

17 Закон бо через Мойсея був даний, а
благодать та правда з'явилися через Ісуса
Христа.

18 Ніхто Бога ніколи не бачив, Однороджений
Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був.

19 А це ось свідоцтво Іванове, як юдеї послали
були з Єрусалиму священників та Левитів, щоб
спитали його: Хто ти такий?

20 І він визнав, і не зрікся, а визнав: Я не
Христос.

21 І запитали його: А хто ж? Чи Ілля? І
відказує: Ні! Чи пророк? І дав відповідь: Ні!

22 Сказали ж йому: Хто ж ти такий? щоб дати
відповідь тим, хто послав нас. Що ти кажеш
про себе самого?

23 Відказав: Я голос того, хто кличе: В пустині
рівняйте дорогу Господню, як Ісая пророк
заповів.

24 Посланці ж із фарисеїв були.

25 І вони запитали його та сказали йому: Для
чого ж ти христиш, коли ти не Христос, ні
Ілля, ні пророк?

26 Відповів їм Іван, промовляючи: Я водою
хрищу, а між вами стоїть, що Його ви не
знаєте.

27 Він Той, Хто за мною йде, Хто до мене був, Кому розв'язати ремінця від узуття Його я негідний.

28 Це в Віфанії діялося, на тім боці Йордану, де христив був Іван.

29 Наступного дня Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!

30 Це Той, що про Нього казав я: За мною йде Муж, що передо мною Він був, бо був перше, ніж я.

31 І не знав я Його; та для того прийшов я, христивши водою, щоб Ізраїлеві Він з'явився.

32 І свідчив Іван, промовляючи: Бачив я Духа, що сходив, як голуб, із неба, та заставався на Ньому.

33 І не знав я Його, але Той, Хто христити водою послав мене, мені оповів: Над Ким Духа побачиш, що сходить і застається на Ньому, це Той, Хто христитиме Духом Святим.

34 І я бачив, і засвідчив, що Він Божий Син!

35 Наступного дня стояв знову Іван та двоє з учнів його.

36 І, поглянувши на Ісуса, що проходив, Він сказав: Ото Агнець Божий!

37 І почули два учні, як він говорив, та й пішли

за Ісусом.

38 А Ісус обернувся й побачив, що вони йшли за Ним, та й каже до них: Чого ви шукаєте? А вони відказали Йому: Равві перекладене це визначає: Учителю, де Ти живеш?

39 Він говорить до них: Ходіть і побачте! Ті пішли та й побачили, де Він жив, і в Нього той день перебули. Було ж коло години десятої.

40 А один із тих двох, що чули від Івана та йшли вслід за Ним, був Андрій, брат Симона Петра.

41 Він знайшов перше Симона, брата свого, та й говорить до нього: Знайшли ми Месію, що визначає: Христос.

42 І привів він його до Ісуса. На нього ж споглянувши, промовив Ісус: Ти Симон, син Йонин; будеш званий ти Кифа, що визначає: скеля.

43 Наступного дня захотів Він піти в Галілею. І знайшов Він Пилипа та й каже йому: Іди за Мною!

44 А Пилип із Віфсаїди походив, із міста Андрія й Петра.

45 Пилип Нафанаїла знаходить та й каже йому: Ми знайшли Того, що про Нього писав був Мойсей у Законі й Пророки, Ісуса, сина Йосипового, із Назарету.

46 І сказав йому Нафанаїл: Та хіба ж може бути з Назарету що добре? Пилип йому каже: Прийди та побач.

47 Ісус, угледівши Нафанаїла, що до Нього йде, говорить про нього: Ото справді ізраїльтянин, що немає в нім підступу!

48 Говорить Йому Нафанаїл: Звідки знаєш мене? Ісус відповів і до нього сказав: Я бачив тебе ще давніш, ніж Пилип тебе кликав, як під фі?овим деревом був ти.

49 Відповів Йому Нафанаїл: Учителю, Ти Син Божий, Ти Цар Ізраїлів!

50 Ісус відповів і до нього сказав: Через те віриш ти, що сказав Я тобі, що під фі?овим деревом бачив тебе? Більш від цього побачиш!

51 І Він каже йому: Поправді, поправді кажу вам: Відтепер ви побачите небо відкрите та Анголів Божих, що на Людського Сина підіймаються та спускаються.

Від Івана 2

1 А третього дня весілля справляли в Кані Галілейській, і була там Ісусова мати.

2 На весілля запрошений був теж Ісус та учні Його.

3 Як забракло ж вина, то мати Ісусова каже до Нього: Не мають вина!

4 Ісус же відказує їй: Що тобі, жоно, до Мене? Не прийшла ще година Моя!

5 А мати Його до слуг каже: Зробіть усе те, що Він вам скаже!

6 Було тут шість камінних посудин на воду, що стояли для очищення юдейського, що відер по дві чи по три вміщали.

7 Ісус каже до слуг: Наповніть водою посудини. І їх поналивали вщерть.

8 І Він каже до них: Тепер зачерпніть, і занесіть до весільного старости. І занесли.

9 Як весільний же староста скуштував воду, що сталась вином, а він не знав, звідки воно, знали ж слуги, що води наливали, то староста кличе тоді молодого

10 та й каже йому: Кожна людина подає перше добре вино, а як понापиваються, тоді гірше; а ти добре вино аж на досі зберіг...

11 Такий початок чудам зробив Ісус у Кані Галілейській, і виявив славу Свою. І ввірували в Нього учні Його.

12 Після цього відправивсь Він Сам, і мати Його, і брати Його, і Його учні до Капернауму,

і там перебули небагато днів.

13 А зближалася Пасха юдейська, і до Єрусалиму подався Ісус.

14 І знайшов Він, що продавали у храмі волів, і овець, і голубів, та сиділи міняльники.

15 І, зробивши бича з мотузків, Він вигнав із храму всіх, вівці й воли, а міняльникам гроші розсипав, і поперевертав їм столи.

16 І сказав продавцям голубів: Заберіть оце звідси, і не робіть із дому Отця Мого дому торгового!

17 Тоді учні Його згадали, що написано: Ревність до дому Твого з'їдає Мене!

18 І обізвались юдеї й сказали Йому: Яке нам знамено покажеш, що Ти можеш робити таке?

19 Ісус відповів і промовив до них: Зруйнуюте цей храм, і за три дні Я поставлю його!

20 Відказали ж юдеї: Сорок шість літ будувався цей храм, а Ти за три дні поставиш його?

21 А Він говорив про храм тіла Свого.

22 Коли ж Він із мертвих воскрес, то учні Його згадали, що Він говорив це, і ввірували в Писання та в слово, що сказав був Ісус.

23 А як в Єрусалимі Він був у свято Пасхи, то багато-хто ввірували в Його Ймення, побачивши чуда Його, що чинив.

24 Але Сам Ісус їм не звірявся, бо Сам знав усіх,

25 і потреби не мав, щоб хто свідчив Йому про людину, бо знав Сам, що в людині було.

Від Івана 3

1 Був один чоловік із фарисеїв Никодим на ім'я, начальник юдейський.

2 Він до Нього прийшов уночі, та й промовив Йому: Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде.

3 Ісус відповів і до нього сказав: Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства.

4 Никодим Йому каже: Як може людина родитися, будши старою? Хіба може вона ввійти до утроби своїй матері знову й родитись?

5 Ісус відповів: Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже.

6 Що вродилося з тіла є тіло, що ж уродилося з Духа є дух.

7 Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитись згори.

8 Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений.

9 Відповів Никодим і до Нього сказав: Як це статися може?

10 Ісус відповів і до нього сказав: Ти учитель ізраїльський, то чи ж цього не знаєш?

11 Поправді, поправді кажу Я тобі: Ми говоримо те, що ми знаємо, а свідчимо про те, що ми бачили, але свідчення нашого ви не приймаєте.

12 Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне?

13 І не сходив на небо ніхто, тільки Той, Хто з неба зійшов, Людський Син, що на небі.

14 І, як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський,

15 щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя.

16 Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього,

не згинув, але мав життя вічне.

17 Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся.

18 Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого.

19 Суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, лихі бо були їхні вчинки!

20 Бо кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його.

21 А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявились, бо зроблені в Бозі вони.

22 По цьому прийшов Ісус та учні Його до країни Юдейської, і з ними Він там проживав та христив.

23 А Іван теж христив в Еноні поблизу Салиму, бо було там багато води; і приходили люди й христились,

24 бо Іван до в'язниці не був ще посаджений.

25 І зчинилось змагання Іванових учнів з юдеями про очищення.

26 І прийшли до Івана вони та й сказали йому: Учителю, Той, Хто був із тобою по той бік

Йордану, про Якого ти свідчив, ото христить і Він, і до Нього всі йдуть.

27 Іван відповів і сказав: Людина нічого приймати не може, як їй з неба не дасться.

28 Ви самі мені свідчите, що я говорив: я не Христос, але посланий я перед Ним.

29 Хто має заручену, той молодий. А дружка молодого, що стоїть і його слухає, дуже тішиться з голосу молодого. Така радість моя оце здійснилась!

30 Він має рости, я ж маліти.

31 Хто зверху приходить, Той над усіма. Хто походить із землі, то той земний, і говорить поземному. Хто приходить із неба, Той над усіма,

32 і що бачив і чув, те Він свідчить, та свідоцтва Його не приймає ніхто.

33 Хто ж прийняв свідоцтво Його, той ствердив тим, що Бог правдивий.

34 Бо Кого Бог послав, Той Божі слова промовляє, бо Духа дає Бог без міри.

35 Отець любить Сина, і дав усе в Його руку.

36 Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить а гнів Божий на нім перебуває.

Від Івана 4

1 Як Господь же довідався, що почули фарисеї, що Ісус учнів більше збирає та христить, як Іван,

2 хоч Ісус не хрестив Сам, а учні Його,

3 Він покинув Юдею та знову пішов у Галілею.

4 І потрібно було Самарію Йому переходити.

5 Отож, прибуває Він до самарійського міста, що зветься Сіхар, недалеко від поля, яке Яків був дав своєму синові Йосипові.

6 Там же була Яковава криниця. І Ісус, дорогою зморений, сів отак край криниці. Було коло години десть шостої.

7 Надходить ось жінка одна з Самарії набрати води. Ісус каже до неї: Дай напитись Мені!

8 Бо учні Його відійшли були в місто, щоб купити поживи.

9 Тоді каже Йому самарянка: Як же Ти, юдеянин будши, та просиш напитись від мене, самарянки? Бо юдеї не сходяться із самарянами.

10 Ісус відповів і промовив до неї: Коли б знала ти Божий дар, і Хто Той, Хто говорить тобі: Дай напитись Мені, ти б у Нього

просила, і Він тобі дав би живої води.

11 Каже жінка до Нього: І черпака в Тебе, Пане, нема, а криниця глибока, звідки ж маєш Ти воду живу?

12 Чи Ти більший за нашого отця Якова, що нам дав цю криницю, і він сам із неї пив, і сини його, і худоба його?

13 Ісус відповів і сказав їй: Кожен, хто воду цю п'є, буде прагнути знову.

14 А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне.

15 Каже жінка до Нього: Дай мені, Пане, цієї води, щоб я пити не хотіла, і сюди не приходила брати.

16 Говорить до неї Ісус: Іди, поклич чоловіка свого та й вертайся сюди.

17 Жінка відповіла та й сказала: Чоловіка не маю... Відказав їй Ісус: Ти добре сказала: Чоловіка не маю.

18 Бо п'яťох чоловіків ти мала, а той, кого маєш тепер, не муж він тобі. Це ти правду сказала.

19 Каже жінка до Нього: Бачу, Пане, що Пророк Ти.

20 Отці наші вклонялися Богу на цій ось горі, а

ви твердите, що в Єрусалимі те місце, де потрібно вклонятись.

21 Ісус промовляє до неї: Повір, жінко, Мені, що надходить година, коли ні на горі цій, ані в Єрусалимі вклонятись Отцеві не будете ви.

22 Ви вклоняєтесь тому, чого ви не знаєте, ми вклоняємось тому, що знаємо, бо спасіння від юдеїв.

23 Але наступає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві вклонятися будуть Отцеві в дусі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців.

24 Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в дусі та в правді вклонятись.

25 Відказує жінка Йому: Я знаю, що прийде Месія, що зветься Христос, як Він прийде, то все розповість нам.

26 Промовляє до неї Ісус: Це Я, що розмовляю з тобою...

27 І тоді надійшли Його учні, і дивувались, що з жінкою Він розмовляв. Проте жаден із них не спитав: Чого хочеш? або: Про що з нею говориш?

28 Покинула жінка тоді водоноса свого, і побігла до міста, та й людям говорить:

29 Ходіть но, побачте Того Чоловіка, що сказав мені все, що я вчинила. Чи Він не Христос?

30 І вони повиходили з міста, і до Нього прийшли.

31 Тим часом же учні просили Його та й казали: Учителю, їж!

32 А Він їм відказав: Я маю поживу на їдження, якої не знаєте ви.

33 Питали тоді один одного учні: Хіба хто приніс Йому їсти?

34 Ісус каже до них: Пожива Моя чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити.

35 Чи не кажете ви: Ще чотири от місяці, і настануть жнива? А Я вам кажу: Підійміть свої очі, та гляньте на ниви, як для жнив уже пополовіли вони!

36 А хто жне, той заплату бере, та збирає врожай в життя вічне, щоб хто сіє й хто жне разом раділи.

37 Бо про це поговорка правдива: Хто інший сіє, а хто інший жне.

38 Я вас жати послав, де ви не працювали: працювали інші, ви ж до їхньої праці ввійшли.

39 З того ж міста багато-хто із самарян в Нього ввірували через слово жінки, що свідчила: Він сказав мені все, що я вчинила була!

40 А коли самаряни до Нього прийшли, то благали Його, щоб у них позостався. І Він

перебув там два дні.

41 Значно ж більш вони ввірували через слово Його.

42 А до жінки казали вони: Не за слово твоє ми вже віруємо, самі бо ми чули й пізнали, що справді Спаситель Він світу!

43 Як минуло ж два дні, Він ізвідти пішов в Галілею.

44 Сам бо свідчив Ісус, що не має пошани пророк у вітчизні своїй.

45 А коли Він прийшов в Галілею, Його прийняли галілеяни, побачивши все, що вчинив Він в Єрусалимі на святі, бо ходили на свято й вони.

46 Тоді знову прийшов Ісус у Кану Галілейську, де перемінив був Він воду на вино. І був там один царедворець, що син його хворів у Капернаумі.

47 Він, почувши, що Ісус із Юдеї прибув в Галілею, до Нього прийшов і благав Його, щоб пішов і сина йому вздоровив, бо мав той умерти.

48 Ісус же промовив до нього: Як знамен тих та чуд не побачите, не ввіруєте!

49 Царедворець говорить до Нього: Піди, Господи, поки не вмерла дитина моя!

50 Промовляє до нього Ісус: Іди, син твій

живе! І повірив той слову, що до нього промовив Ісус, і пішов.

51 А коли ще в дорозі він був, то раби його перестріли його й сповістили, говорячи: Син твій живе.

52 А він їх запитав про годину, о котрій стало легше йому. Вони ж відказали до нього: Учора о сьомій годині гарячка покинула його.

53 Зрозумів тоді батько, що була то година, о котрій до нього промовив Ісус: Син твій живе. І ввірував сам і ввесь його дім.

54 Це знов друге знамено Ісус учинив, як вернувся до Галілеї з Юдеї.

Від Івана 5

1 Після того юдейське Свято було, і до Єрусалиму Ісус відійшов.

2 А в Єрусалимі, біля брами Овечої, є купальня, Віфесда по-єврейському зветься, що мала п'ять ?анків.

3 У них лежало багато слабих, сліпих, кривих, сухих, що чекали, щоб воду порушено.

4 Бо Ангол Господній часами спускався до

купальні, і порушував воду, і хто перший улазив, як воду порушено, той здоровим ставав, хоч би яку мав хворобу.

5 А був там один чоловік, що тридцять і вісім років був недужим.

6 Як Ісус його вгледів, що лежить, та, відаючи, що багато він часу слабує, говорить до нього: Хочеш бути здоровим?

7 Відповів Йому хворий: Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то передо мною вже інший улазить.

8 Говорить до нього Ісус: Уставай, візьми ложе своє та й ходи!

9 І зараз одужав оцей чоловік, і взяв ложе своє та й ходив. Того ж дня субота була,

10 тому то сказали юдеї вздоровленому: Є субота, і не годиться тобі брати ложа свого.

11 А він відповів їм: Хто мене вздоровив, Той до мене сказав: Візьми ложе своє та й ходи.

12 А вони запитали його: Хто Той Чоловік, що до тебе сказав: Візьми ложе своє та й ходи?

13 Та не знав уздоровлений, Хто то Він, бо Ісус ухилився від народу, що був на тім місці.

14 Після того Ісус стрів у храмі його, та й промовив до нього: Ось видужав ти. Не гріши ж уже більше, щоб не сталось тобі чого

гіршого!

15 Чоловік же пішов і юдеям звістив, що Той, Хто вздоровив його, то Ісус.

16 І тому зачали юдеї переслідувати Ісуса, що таке Він чинив у суботу.

17 А Ісус відповів їм: Отець Мій працює аж досі, працюю і Я.

18 І тому то юдеї ще більш намагалися вбити Його, що не тільки суботу порушував Він, але й Бога Отцем Своїм звав, тим роблячись Богові рівним.

19 Відповів же Ісус і сказав їм: Поправді, поправді кажу вам: Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить Він, те так само й Син робить.

20 Бо Отець любить Сина, і показує все, що Сам робить, Йому. І покаже Йому діла більші від цих, щоб ви дивувались.

21 Бо як мертвих Отець воскрешає й оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює.

22 Бо Отець і не судить нікого, а весь суд віддав Синові,

23 щоб усі шанували і Сина, як шанують Отця. Хто не шанує Сина, не шанує Отця, що послав Його.

24 Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає

слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерти в життя.

25 Поправді, поправді кажу вам: Наступає година, і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть.

26 Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі.

27 І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він Людський Син.

28 Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують,

29 і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду.

30 Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій суд справедливий, не шукаю бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене.

31 Коли свідчу про Себе Я Сам, то свідоцтво Моє неправдиве.

32 Є Інший, Хто свідчить про Мене, і Я знаю, що правдиве свідоцтво, яким свідчить про Мене.

33 Ви послали були до Івана, і він свідчив про правду.

34 Та Я не від людини свідоцтва приймаю, але

це говорю, щоб були ви спасені.

35 Він світильником був, що горів і світив, та ви тільки хвилю хотіли потішитись світлом його.

36 Але Я маю свідчення більше за Іванове, бо ті справи, що Отець Мені дав, щоб Я виконав їх, ті справи, що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мене послав!

37 Та й Отець, що послав Мене, Сам засвідчив про Мене; але ви ані голосу Його не чули ніколи, ані виду Його не бачили.

38 Навіть слова Його ви не маєте, щоб у вас перебувало, бо не вірите в Того, Кого Він послав.

39 Дослідіть но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене!

40 Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя.

41 Від людей не приймаю Я слави,

42 але вас Я пізнав, що любови до Бога в собі ви не маєте.

43 Я прийшов у Ймення Свого Отця, та Мене не приймаєте ви. Коли ж прийде інший у ймення своє, того приймете ви.

44 Як ви можете вірувати, коли славу один від одного приймаєте, а слави тієї, що від Бога

Єдиного, не прагнете ви?

45 Не думайте, що Я перед Отцем буду вас винуватити, є, хто вас винуватити буде, Мойсей, що на нього надієтесь ви!

46 Коли б ви Мойсеєві вірили, то й Мені б ви повірили, бо про Мене писав він.

47 Якщо писанням його ви не вірите, то як віри поймете словам Моїм?

Від Івана 6

1 Після того Ісус перейшов на той бік Галілейського чи Тіверіядського моря.

2 А за Ним ішла безліч народу, бо бачили чуда Його, що чинив над недужими.

3 Ісус же на гору зійшов, і сидів там зо Своїми учнями.

4 Наближалася ж Пасха, свято юдейське.

5 А Ісус, звівши очі Свої та побачивши, яка безліч народу до Нього йде, говорить Пилипові: Де ми купимо хліба, щоб вони поживились?

6 Він же це говорив, його випробовуючи, бо знав Сам, що Він має робити.

7 Пилип Йому відповідь дав: І за двісті динаріїв їм хліба не стане, щоб кожен із них бодай трохи дістав.

8 Говорить до Нього Андрій, один з учнів Його, брат Симона Петра:

9 Є тут хлопчина один, що має п'ять ячних хлібів та дві риби, але що то на безліч таку!

10 А Ісус відказав: Скажіть людям сідати! А була на тім місці велика трава. І засіло чоловіка числом із п'ять тисяч.

11 А Ісус узяв хліби, і, подяку вчинивши, роздав тим, хто сидів. Так само і з риб, скільки хотіли вони.

12 І, як наїлись вони, Він говорить до учнів Своїх: Позбирайте куски позосталі, щоб ніщо не загинуло.

13 І зібрали вони. І дванадцять повних кошів наклали кусків, що лишились їдцям із п'яти ячних хлібів.

14 А люди, що бачили чудо, яке Ісус учинив, гомоніли: Це Той справді Пророк, що повинен прибути на світ!

15 Спостерігши ж Ісус, що вони мають замір прийти та забрати Його, щоб настановити царем, знов на гору пішов Сам один.

16 А як вечір настав, то зійшли Його учні над море.

17 І, ввійшовши до човна, на другий бік моря вони попливли, до Капернауму. І темрява вже наступила була, а Ісус ще до них не приходив.

18 Від великого ж вітру, що віяв, хвилювалося море.

19 Як вони ж пропливли стадій із двадцять п'ять або з тридцять, то Ісуса побачили, що йде Він по морю, і до човна зближається, і їх страх обгорнув...

20 Він же каже до них: Це Я, не лякайтесь!

21 І хотіли вони взяти до човна Його; та човен зараз пристав до землі, до якої пливли.

22 А наступного дня той народ, що на тім боці моря стояв, побачив, що там іншого човна, крім одного того, що до нього ввійшли були учні Його, не було, і що до човна не входив Ісус із Своїми учнями, але відпливли самі учні.

23 А тим часом із Тіверіяди припливли човни інші близько до місця того, де вони їли хліб, як Господь учинив був подяку.

24 Отож, як побачили люди, що Ісуса та учнів Його там нема, то в човни посідали самі й прибули до Капернауму, і шукали Ісуса.

25 І, на тім боці моря знайшовши Його, сказали Йому: Коли Ти прибув сюди, Учителю?

26 Відповів їм Ісус і сказав: Поправді, поправді кажу вам: Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились.

27 Пильуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що застається на вічне життя, яку дасть нам Син Людський, бо відзначив Його Бог Отець.

28 Сказали ж до Нього вони: Що ми маємо почати, щоб робити діла Божі?

29 Ісус відповів і сказав їм: Оце діло Боже, щоб у Того ви вірували, Кого Він послав.

30 А вони відказали Йому: Яке ж знамено Ти чиниш, щоб побачили ми й поняли Тобі віри? Що Ти робиш?

31 Наші отці їли манну в пустині, як написано: Хліб із неба їм дав на поживу.

32 А Ісус їм сказав: Поправді, поправді кажу вам: Не Мойсей хліб із неба вам дав, Мій Отець дає вам хліб правдивий із неба.

33 Бо хліб Божий є Той, Хто сходить із неба й дає життя світові.

34 А вони відказали до Нього: Давай, Господи, хліба такого нам завжди!

35 Ісус же сказав їм: Я хліб життя. Хто до Мене приходить, не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, ніколи не прагнутиме.

36 Але Я вам сказав, що Мене хоч ви й бачили,

та не віруєте.

37 Усе прийде до Мене, що Отець дає Мені, а того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть.

38 Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене.

39 Оце ж воля Того, Хто послав Мене, щоб з усього, що дав Мені Він, Я нічого не стратив, але воскресив те останнього дня.

40 Оце ж воля Мого Отця, щоб усякий, хто Сина бачить та вірує в Нього, мав вічне життя, і того воскресну Я останнього дня.

41 Тоді стали юдеї ремствувати на Нього, що сказав: Я той хліб, що з неба зійшов.

42 І казали вони: хіба Він не Ісус, син Йосипів, що ми знаємо батька та матір Його? Як же Він каже: Я з неба зійшов?

43 А Ісус відповів і промовив до них: Не ремствуйте ви між собою!

44 Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його, і того воскресну Я останнього дня.

45 У Пророків написано: І всі будуть від Бога навчені. Кожен, хто від Бога почув і навчився, приходить до Мене.

46 Це не значить, щоб хтось Отця бачив, тільки

Той Отця бачив, Хто походить від Бога.

47 Поправді, поправді кажу Вам: Хто вірує в Мене, життя вічне той має.

48 Я хліб життя!

49 Отці ваші в пустині їли манну, і померли.

50 То є хліб, Який сходить із неба, щоб не вмер, хто Його споживає.

51 Я хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам.

52 Тоді між собою змагатися стали юдеї, говорячи: Як же Він може дати нам тіла спожити?

53 І сказав їм Ісус: Поправді, поправді кажу вам: Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя.

54 Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя, і того воскресну Я останнього дня.

55 Бо тіло Моє то правдиво пожива, Моя ж кров то правдиво пиття.

56 Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той в Мені перебуває, а Я в ньому.

57 Як Живий Отець послав Мене, і живу Я Отцем, так і той, хто Мене споживає, і він

житиме Мною.

58 То є хліб, що з неба зійшов. Не як ваші отці їли манну й померли, хто цей хліб споживає, той жити буде повік!

59 Оце Він говорив, коли в Капернаумі навчав у синагозі.

60 А багато-хто з учнів Його, як почули оце, гомоніли: Жорстока це мова! Хто слухати може її?

61 А Ісус, Сам у Собі знавши це, що учні Його на те ремсвують, промовив до них: Чи оце вас спокушує?

62 А що ж, як побачите Людського Сина, що сходить туди, де перше Він був?

63 То дух, що оживлює, тіло ж не помагає нічого. Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя.

64 Але є дехто з вас, хто не вірує. Бо Ісус знав спочатку, хто ті, хто не вірує, і хто видасть Його.

65 І сказав Він: Я тому й говорив вам, що до Мене прийти не може ніхто, як не буде йому від Отця дане те.

66 Із того часу відпали багато-хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним.

67 І сказав Ісус Дванадцятьом: Чи не хочете й ви відійти?

68 Відповів Йому Симон Петро: До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного.

69 Ми ж увірували та пізнали, що Ти Христос, Син Бога Живого!

70 Відповів їм Ісус: Чи не Дванадцятьох Я вас вибрав? Та один із вас диявол...

71 Це сказав Він про Юду, сина Симонового, Іскаріота. Бо цей мав Його видати, хоч він був один із Дванадцятьох.

Від Івана 7

1 Після цього Ісус ходив по Галілеї, не хотів бо ходити по Юдеї, бо юдеї шукали нагоди, щоб убити Його.

2 А надходило свято юдейське Кучки.

3 І сказали до Нього брати Його: Піді звідси, і йди до Юдеї, щоб і учні Твої побачили вчинки Твої, що Ти робиш.

4 Тайкома бо не робить нічого ніхто, але сам прагне бути відомий. Коли Ти таке чиниш, то з'яви Себе світові.

5 Бо не вірували в Нього навіть брати Його!

6 А Ісус промовляє до них: Не настав ще Мій час, але завжди готовий час ваш.

7 Вас ненавидіти світ не може, а Мене він ненавидить, бо Я свідчу про нього, що діла його злі.

8 Ідіть на це свято, Я ж іще не піду на це свято, бо не виповнився ще Мій час.

9 Це сказавши до них, Він залишився у Галілеї.

10 Коли ж вийшли на свято брати Його, тоді й Сам Він пішов, не відкрито, але ніби потай.

11 А юдеї за свята шукали Його та питали: Де Він?

12 І поголоска велика про Нього в народі була. Одні говорили: Він добрий, а інші казали: Ні, Він зводить з дороги народ...

13 Та відкрито про Нього ніхто не казав, бо боялись юдеїв.

14 У половині вже свята Ісус у храм увійшов і навчав.

15 І дивувались юдеї й казали: Як Він знає Писання, не вчившись?

16 Відповів їм Ісус і сказав: Наука Моя не Моя, а Того, Хто послав Мене.

17 Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я.

18 Хто говорить від себе самого, той власної

слави шукає, а Хто слави шукає Того, Хто послав Його, Той правдивий, і в Ньому неправди нема.

19 Чи ж Закона вам дав не Мойсей? Та ніхто з вас Закона того не виконує. Нащо хочете вбити Мене?

20 Народ відповів: Чи Ти демона маєш? Хто Тебе хоче вбити?

21 Ісус відповів і сказав їм: Одне діло зробив Я, і всі ви дивуетесь.

22 Через це Мойсей дав обрізання вам, не тому, що воно від Мойсея, але від отців, та ви й у суботу обрізуєте чоловіка.

23 Коли ж чоловік у суботу приймає обрізання, щоб Закону Мойсеєвого не порушити, чого ж ремствуєте ви на Мене, що Я всю людину в суботу вздоровив?

24 Не судіть за обличчям, але суд справедливий чиніть!

25 Дехто ж з єрусалимлян казали: Хіба це не Той, що Його шукають убити?

26 Бо говорить відкрито ось Він, і нічого не кажуть Йому. Чи то справді дізналися старші, що Він дійсно Христос?

27 Та ми знаєм Цього, звідки Він. Про Христа ж, коли прийде, ніхто знати не буде, звідки Він.

28 І скликнув у храмі Ісус, навчаючи й кажучи: І Мене знаєте ви, і знаєте, звідки Я. А Я не прийшов Сам від Себе; правдивий же Той, Хто послав Мене, що Його ви не знаєте.

29 Я знаю Його, Я бо від Нього, і послав Мене Він!

30 Тож шукали вони, щоб схопити Його, та ніхто не наклав рук на Нього, бо то ще не настала година Його.

31 А багато з народу в Нього ввірували та казали: Коли прийде Христос, чи ж Він чуда чинитиме більші, як чинить Оцей?

32 Фарисеї прочули такі поголоски про Нього в народі. Тоді первосвященики та фарисеї послали свою службу, щоб схопити Його.

33 Ісус же сказав: Ще недовго побуду Я з вами, та й до Того піду, Хто послав Мене.

34 Ви будете шукати Мене, і не знайдете; а туди, де Я є, ви прибути не можете...

35 Тоді говорили юдеї між собою: Куди це Він хоче йти, що не знайдемо Його? Чи не хоче йти до виселенців між греки, та й греків навчати?

36 Що за слово, яке Він сказав: Ви будете шукати Мене, і не знайдете; а туди, де Я є, ви прибути не можете?

37 А останнього великого дня свята Ісус стояв і

кликав, говорячи: Коли прагне хто з вас нехай прийде до Мене та й п'є!

38 Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його.

39 Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його, хто ввірував у Нього. Не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений.

40 А багато з народу, почувши слова ті, казали: Він справді пророк!

41 Інші казали: Він Христос. А ще інші казали: Хіба прийде Христос із Галілеї?

42 Чи ж не каже Писання, що Христос прийде з роду Давидового, і з села Віфлеєму, звідкіля був Давид?

43 Так повсталася незгода в народі з-за Нього.

44 А декотрі з них мали замір схопити Його, та ніхто не поклав рук на Нього.

45 І вернулася служба до первосвящеників та фарисеїв, а ті їх запитали: Чому не привели ви Його?

46 Відказала та служба: Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік...

47 А їм відповіли фарисеї: Чи й вас із дороги не зведено?

48 Хіба хто з старших або з фарисеїв увірував у Нього?

- 49 Та проклятий народ, що не знає Закону!
- 50 Говорить до них Никодим, що приходив до Нього вночі, і що був один із них:
- 51 Хіба судить Закон наш людину, як перше її не вислухає, і не дізнається, що вона робить?
- 52 Йому відповіли та сказали вони: Чи й ти не з Галілеї? Досліди та побач, що не прийде Пророк із Галілеї.
- 53 І до дому свого пішов кожен.

Від Івана 8

- 1 Ісус же на гору Оливну пішов.
- 2 А над ранком прийшов знов у храм, і всі люди збігались до Нього. А Він сів і навчав їх.
- 3 І ось книжники та фарисеї приводять до Нього в перелюбі схоплену жінку, і посередині ставлять її,
- 4 та й говорять Йому: Оцю жінку, Учителю, зловлено на гарячому вчинку перелюбу...
- 5 Мойсей же в Законі звелів нам таких побивати камінням. А Ти що говориш?
- 6 Це ж казали вони, Його спокушуючи, та щоб мати на Нього оскарження. А Ісус,

нахилившись додолу, по землі писав пальцем...

7 А коли ті не переставали питати Його, Він підвівся й промовив до них: Хто з вас без гріха, нехай перший на неї той каменем кине!...

8 І Він знов нахилився додолу, і писав по землі...

9 А вони, це почувши й сумлінням докорені, стали один по одному виходити, почавши з найстарших та аж до останніх. І zostавсь Сам Ісус і та жінка, що стояла всередині...

10 І підвівся Ісус, і нікого, крім жінки, не бачивши, промовив до неї: Де ж ті, жінко, що тебе оскаржали? Чи ніхто тебе не засудив?

11 А вона відказала: Ніхто, Господи... І сказав їй Ісус: Не засуджую й Я тебе. Іди собі, але більш не гріши!

12 І знову Ісус промовляв до них, кажучи: Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя.

13 Фарисеї ж Йому відказали: Ти Сам свідчиш про Себе, тим свідоцтво Твоє неправдиве.

14 Відповів і сказав їм Ісус: Хоч і свідчу про Себе Я Сам, та правдиве свідоцтво Моє, бо Я знаю, звідкіля Я прийшов і куди Я йду. Ви ж

не відаєте, відкіля Я приходжу, і куди Я йду.

15 Ви за тілом судите, Я не суджу нікого.

16 А коли Я суджу, то правдивий Мій суд, бо не Сам Я, а Я та Отець, що послав Він Мене!

17 Та й у вашім Законі написано, що свідчення двох чоловіків правдиве.

18 Я Сам свідчу про Себе Самого, і свідчить про Мене Отець, що послав Він Мене.

19 І сказали до Нього вони: Де Отець Твій? Ісус відповів: Не знаєте ви ні Мене, ні Мого Отця. Якби знали Мене, то й Отця Мого знали б.

20 Ці слова Він казав при скарбниці, у храмі навчаючи. І ніхто не схопив Його, бо то ще не настала година Його...

21 І сказав Він їм знову: Я відходжу, ви ж шукати Мене будете, і помрете в гріху своїм. Куди Я йду, туди ви прибути не можете...

22 А юдеї казали: Чи не вб'є Він Сам Себе, коли каже: Куди Я йду, туди ви прибути не можете?

23 І сказав Він до них: Ви від долу, Я звисока, і ви зо світу цього, Я не з цього світу.

24 Тому Я сказав вам, що помрете в своїх гріхах. Бо коли не ввіруєте, що то Я, то помрете в своїх гріхах.

25 А вони запитали Його: Хто Ти такий? І Ісус

відказав їм: Той, Хто спочатку, як і говорю Я до вас.

26 Я маю багато про вас говорити й судити; правдивий же Той, Хто послав Мене, і Я світові те говорю, що від Нього почув.

27 Але не зрозуміли вони, що то Він про Отця говорив їм.

28 Тож Ісус їм сказав: Коли ви підіймете Людського Сина, тоді зрозумієте, що то Я, і що Сам Я від Себе нічого не дію, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив.

29 А Той, Хто послав Мене, перебуває зо Мною; Отець не залишив Самого Мене, бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби.

30 Коли Він говорив це, то багато-хто в Нього увірували.

31 Тож промовив Ісус до юдеїв, що в Нього ввірували: Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете,

32 і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!

33 Вони відказали Йому: Авраамів ми рід, і нічийми невольниками не були ми ніколи. То як же Ти кажеш: Ви станете вільні?

34 Відповів їм Ісус: Поправді, поправді кажу вам, що кожен, хто чинить гріх, той раб гріха.

35 І не застається раб у домі повік, але Син

зостається повік.

36 Коли Син отже зробить вас вільними, то справді ви будете вільні.

37 Знаю Я, що ви рід Авраамів, але хочете смерть заподіяти Мені, бо наука Моя не вміщається в вас.

38 Я те говорю, що Я бачив в Отця, та й ви робите те, що ви бачили в батька свого.

39 Сказали вони Йому в відповідь: Наш отець Авраам. Відказав їм Ісус: Коли б ви Авраамові діти були, то чинили б діла Авраамові.

40 А тепер ось ви хочете вбити Мене, Чоловіка, що вам казав правду, яку чув Я від Бога. Цього Авраам не робив.

41 Ви робите діла батька свого. Вони ж відказали Йому: Не родилися ми від перелюбу, одного ми маєм Отця то Бога.

42 А Ісус їм сказав: Якби Бог був Отець ваш, ви б любили Мене, бо від Бога Я вийшов і прийшов, не від Себе ж Самого прийшов Я, а Мене Він послав.

43 Чому мови Мосії ви не розумієте? Бо не можете чути ви слова Мого.

44 Ваш батько диавол, і пожадливісті батька свого ви виконувати хочете. Він був душогуб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить

зо свого, бо він неправдомовець і батько неправді.

45 А Мені ви не вірите, бо Я правду кажу.

46 Хто з вас може Мені докорити за гріх? Коли ж правду кажу, чом Мені ви не вірите?

47 Хто від Бога, той слухає Божі слова; через те ви не слухаєте, що ви не від Бога.

48 Відізвались юдеї й сказали Йому: Чи ж не добре ми кажемо, що Ти самарянин і демона маєш?

49 Ісус відповів: Не маю Я демона, та шаную Свого Отця, ви ж Мене зневажаєте.

50 Не шукаю ж Я власної слави, є Такий, Хто шукає та судить.

51 Поправді, поправді кажу вам: Хто слово Моє берегтиме, не побачить той смерти повік!

52 І сказали до Нього юдеї: Тепер ми дізнались, що демона маєш: умер Авраам і пророки, а Ти кажеш: Хто науку Мою берегтиме, не скуштує той смерти повік.

53 Чи ж Ти більший, ніж отець наш Авраам, що помер? Та повмирали й пророки. Ким Ти робиш Самого Себе?

54 Ісус відповів: Як Я славлю Самого Себе, то ніщо Моя слава. Мене прославляє Отець Мій, про Якого ви кажете, що Він Бог ваш.

55 І ви не пізнали Його, а Я знаю Його. А коли

Я скажу, що не знаю Його, буду неправдомовець, подібний до вас. Та Я знаю Його, і слово Його зберігаю.

56 Отець ваш Авраам прагнув із радістю, щоб побачити день Мій, і він бачив, і тішився.

57 А юдеї ж до Нього сказали: Ти й п'ятидесяти років не маєш іще, і Авраама Ти бачив?

58 Ісус їм відказав: Поправді, поправді кажу вам: Перш, ніж був Авраам, Я є.

59 І схопили каміння вони, щоб кинути на Нього. Та сховався Ісус, і з храму пішов.

Від Івана 9

1 А коли Він проходив, побачив чоловіка, що сліпим був з народження.

2 І спитали Його учні Його, говорячи: Учителю, хто згрішив: чи він сам, чи батьки його, що сліпим він родився?

3 Ісус відповів: Не згрішив ані він, ні батьки його, а щоб діла Божі з'явились на ньому.

4 Ми мусимо виконувати діла Того, Хто послав Мене, аж поки є день. Надходить он

ніч, коли жаден нічого не зможе виконувати.

5 Доки Я в світі, Я Світло для світу.

6 Промовивши це, Він сплюнув на землю, і з слини грязиво зробив, і очі сліпому помазав грязивом,

7 і до нього промовив: Підди, умийся в ставку Сілоам визначає це Посланий. Тож пішов той і вмився, і вернувся видющим...

8 А сусіди та ті, що бачили перше його, як був він сліпий, говорили: Чи ж не той це, що сидів та просив?

9 Говорили одні, що це він, а інші казали: Ні, подібний до нього. А він відказав: Це я!

10 І питали його: Як же очі відкрились тобі?

11 А той оповідав: Чоловік, що Його звуть Ісусом, грязиво зробив, і очі помазав мені, і до мене сказав: Підди в Сілоам та й умийся. Я ж пішов та й вмився, і став бачити.

12 І сказали до нього: Де Він? Відказує той: Я не знаю.

13 Ведуть тоді до фарисеїв того, що був перше незрячий.

14 А була то субота, як грязиво Ісус учинив і відкрив йому очі.

15 І знов запитали його й фарисеї, як видющим він став. А він розповів їм: Грязиво поклав Він на очі мені, а я вмився, та й бачу.

16 Тоді деякі з фарисеїв казали: Не від Бога Оцей Чоловік, бо суботи не держить. А інші казали: Як же чуда такі може грішна людина чинити? І незгода між ними була.

17 Тому знову говорять сліпому: Що ти кажеш про Нього, коли очі відкрив Він тобі? А той відказав: Він Пророк!

18 Юдеї проте йому не повірили, що незрячим він був і прозрів, аж поки не покликано батьків того прозрілого.

19 І запитали їх, кажучи: Чи ваш оце син, про якого ви кажете, ніби родився сліпим? Як же він тепер бачить?

20 А батьки його відповіли та сказали: Ми знаєм, що цей то наш син, і що він народився сліпим.

21 Але як тепер бачить, не знаємо, або хто йому очі відкрив, ми не відаємо. Поспитайте його, він дорослий, хай сам скаже про себе...

22 Таке говорили батьки його, бо боялись юдеїв: юдеї бо вже були змовились, як хто за Христа Його визнає, щоб той був відлучений від синагоги.

23 Ось тому говорили батьки його: Він дорослий, його поспитайте.

24 І покликали вдруге того чоловіка, що був сліпим, і сказали йому: Віддай хвалу Богові.

Ми знаємо, що грішний Отой Чоловік.

25 Але він відповів: Чи Він грішний не знаю. Одне тільки знаю, що я був сліпим, а тепер бачу!...

26 І спитали його: Що тобі Він зробив? Як відкрив тобі очі?

27 Відповів він до них: Я вже вам говорив, та не слухали ви. Що бажаєте знову почути? Може й ви Його учнями хочете стати?

28 А вони його вилаяли та й сказали: То ти Його учень, а ми учні Мойсеєві.

29 Ми знаємо, що Бог говорив до Мойсея, звідки ж узявся Оцей, ми не відаємо.

30 Відповів чоловік і сказав їм: То ж воно й дивно, що не знаєте ви, звідки Він, а Він мені очі відкрив!

31 Та ми знаємо, що грішників Бог не послухає; хто ж богобійний, і виконує волю Його, того слухає Він.

32 Відвіку не чувано, щоб хто очі відкрив був сліпому з народження.

33 Коли б не від Бога був Цей, Він нічого не міг би чинити.

34 Вони відповіли та й сказали йому: Ти весь у гріхах народився, і чи тобі нас учити? І геть його вигнали.

35 Дізнався Ісус, що вони того вигнали геть, і,

знайшовши його, запитав: Чи віруєш ти в Сина Божого?

36 Відповів той, говорячи: Хто ж то, Пане, Такий, щоб я вірував у Нього?

37 Промовив до нього Ісус: І ти бачив Його, і Той, Хто говорить з тобою то Він!...

38 А він відказав: Я вірую, Господи! І вклонився Йому.

39 І промовив Ісус: На суд Я прийшов у цей світ, щоб бачили темні, а видючі щоб стали незрячі.

40 І почули це деякі з тих фарисеїв, що були з Ним, та й сказали Йому: Чи ж і ми невидючі?

41 Відказав їм Ісус: Якби ви невидючі були, то не мали б гріха; а тепер ви говорите: Бачимо, то й ваш гріх застається при вас!

Від Івана 10

1 Поправді, поправді кажу вам: Хто не входить дверима в кошару, але перелазить деінде, той злодій і розбійник.

2 А хто входить дверима, той вівцям пастух.

3 Воротар відчиняє йому, і його голосу

слухають вівці; і свої вівці він кличе по йменню, і випроваджує їх.

4 А як вижене всі свої вівці, він іде перед ними, і вівці слідом за ним ідуть, бо знають голос його.

5 За чужим же не підуть вони, а будуть утікати від нього, бо не знають вони чужого голосу.

6 Оцю притчу повів їм Ісус, але не зрозуміли вони, про що їм говорив.

7 І знову промовив Ісус: Поправді, поправді кажу вам, що Я двері вівцям.

8 Усі, скільки їх перше Мене приходило, то злодії й розбійники, але вівці не слухали їх.

9 Я двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться, і той ввійде та вийде, і пасовисько знайде.

10 Злодій тільки на те закрадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали.

11 Я Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці.

12 А наймит, і той, хто не вівчар, кому вівці не свої, коли бачить, що вовк наближається, то кидає вівці й тікає, а вовк їх хапає й полошить.

13 А наймит утікає тому, що він наймит, і не дбає про вівці.

14 Я Пастир Добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають.

15 Як Отець Мене знає, так і Я Отця знаю, і власне життя Я за вівці кладу.

16 Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир!

17 Через те Отець любить Мене, що Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його.

18 Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його. Маю владу віддати його, і маю владу прийняти його знову, Я цю заповідь взяв від Свого Отця.

19 З-за цих слів між юдеями знову незгода знялася.

20 І багато-хто з них говорили: Він демона має, і несамовитий. Чого слухаєте ви Його?

21 Інші казали: Ці слова не того, хто демона має. Хіба демон може очі сліпим відкривати?...

22 Було тоді свято Відновлення в Єрусалимі. Стояла зима.

23 А Ісус у храмі ходив, у Соломоновім ?анку.

24 Юдеї тоді обступили Його та й казали Йому: Доки будеш тримати в непевності нас? Якщо Ти Христос, то відкрито скажи нам!

25 Відповів їм Ісус: Я вам був сказав, та не вірите ви. Ті діла, що чиню їх у Ймення Свого Отця, вони свідчать про Мене.

26 Та не вірите ви, не з Моїх бо овець ви.

27 Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть.

28 І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки.

29 Мій Отець, що дав їх Мені, Він більший за всіх, і вихопити ніхто їх не може Отцеві з руки.

30 Я й Отець Ми одне!

31 Знов каміння схопили юдеї, щоб укаменувати Його.

32 Відповів їм Ісус: Від Отця показав Я вам добрих учинків багато, за котрий же з тих учинків хочете Мене каменувати?

33 Юдеї Йому відказали: Не за добрий учинок хочемо Тебе вкаменувати, а за богозневагу, бо Ти, будши людиною, за Бога Себе видаєш...

34 Відповів їм Ісус: Хіба не написано в вашім Законі: Я сказав: ви боги?

35 Коли тих Він богами назвав, що до них слово Боже було, а Писання не може порушене бути,

36 то Тому, що Отець освятив і послав Його в світ, закидаєте ви: Зневажаєш Ти Бога, через

те, що сказав Я: Я Син Божий?

37 Коли Я не чиню діл Свого Отця, то не вірте Мені.

38 А коли Я чиню, то хоч ви Мені віри й не ймете, повірте ділам, щоб пізнали й повірили ви, що Отець у Мені, а Я ув Отці!

39 Тоді знову шукали вони, щоб схопити Його, але вийшов із рук їхніх Він.

40 І Він знову на той бік Йордану пішов, на те місце, де Іван найперше христив, та й там перебував.

41 І багато до Нього приходили та говорили, що хоч жадного чуда Іван не вчинив, але все, що про Нього Іван говорив, правдиве було.

42 І багато-хто ввірували в Нього там.

Від Івана 11

1 Був же хворий один, Лазар у Віфанії, із села Марії й сестри її Марти.

2 А Марія, що брат її Лазар був хворий, була та, що помазала Господа миром, і волоссям своїм Йому ноги обтерла.

3 Тоді сестри послали до Нього, говорячи: Ось

нездужає, Господи, той, що кохаєш його!...

4 Як почув же Ісус, то промовив: Не на смерть ця недуга, а на Божу славу, щоб Син Божий прославився нею.

5 А Ісус любив Марту, і сестру її, і Лазаря.

6 А коли Він почув, що нездужає той, то zostався два дні на тім місці, де був.

7 Після ж того говорить до учнів: Ходімо знову в Юдею.

8 Йому учні сказали: Учителю, таж допіру юдеї хотіли камінням побити Тебе, а Ти знов туди підеш?

9 Ісус відповів: Хіба дня не дванадцять годин? Як хто ходить за дня, не спіткнеться, цього світне бо світло він бачить.

10 А хто ходить нічної пори, той спіткнеться, бо немає в нім світла.

11 Оце Він сказав, а по тому говорить до них: Друг наш Лазар заснув, та піду розбудити Його.

12 А учні сказали Йому: Як заснув, то він, Господи, видужає.

13 Та про смерть його мовив Ісус, вони ж думали, що про сонний спочинок Він каже.

14 Тоді просто сказав їм Ісус: Умер Лазар.

15 І Я тішусь за вас, що там Я не був, щоб повірили ви. Та ходімо до нього.

16 Сказав же Хома, називаний Близнюк, до співучнів: Ходімо й ми, щоб із Ним повмирати.

17 Як прибув же Ісус, то знайшов, що чотири вже дні той у гробі.

18 А Віфанія поблизу Єрусалиму була, яких стадій з п'ятнадцять.

19 І багато з юдеїв до Марти й Марії прийшли, щоб за брата розважити їх.

20 Тоді Марта, почувши, що надходить Ісус, побігла зустріти Його, Марія ж удома сиділа.

21 І Марта сказала Ісусові: Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат...

22 Та й тепер, знаю я, що чого тільки в Бога попросиш, то дасть Тобі Бог!

23 Промовляє до неї Ісус: Воскресне твій брат!

24 Відказує Марта Йому: Знаю, що в воскресення останнього дня він воскресне.

25 Промовив до неї Ісус: Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити.

26 І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере. Чи ти віруєш в це?

27 Вона каже Йому: Так, Господи! Я вірую, що Ти Христос, Син Божий, що має прийти на цей світ.

28 І промовивши це, відійшла, та й покликала

нишком Марію, сестру свою, кажучи: Учитель тут, і Він кличе тебе!

29 А та, як зачула, квапливо встала й до Нього пішла.

30 А Ісус не ввійшов був іще до села, а знаходивсь на місці, де Марта зустріла Його.

31 Юдеї тоді, що були з нею в домі й її розважали, як побачили, що Марія квапливо встала й побігла, подалися за нею, гадаючи, що до гробу пішла вона, плакати там.

32 Як Марія ж прийшла туди, де був Ісус, і Його вгледіла, то припала до ніг Йому та й говорила до Нього: Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат!

33 А Ісус, як побачив, що плаче вона, і плачуть юдеї, що з нею прийшли, то в дусі розжалобився та й зворушився Сам,

34 і сказав: Де його ви поклали? Говорять Йому: Іди, Господи, та подивися!

35 І закапали сльози Ісусові...

36 А юдеї казали: Дивись, як кохав Він його!

37 А з них дехто сказали: Чи не міг же зробити Отой, Хто очі сліпому відкрив, щоб і цей не помер?

38 Ісус же розжалобивсь знову в Собі, і до гробу прийшов. Була ж то печера, і камінь на ній налягав.

39 Промовляє Ісус: Відваліть цього каменя!
Сестра вмерлого Марта говорить до Нього:
Уже, Господи, чути, бо чотири вже дні він у
гробі...

40 Ісус каже до неї: Чи тобі не казав Я, що як
будеш ти вірувати, славу Божу побачиш?

41 І зняли тоді каменя. А Ісус ізвів очі до неба
й промовив: Отче, дяку приношу Тобі, що
Мене Ти почув.

42 Та Я знаю, що Ти завжди почувєш Мене, але
ради народу, що довкола стоїть, Я сказав, щоб
увірували, що послав Ти Мене.

43 І, промовивши це, Він скричав гучним
голосом: Лазарю, вийди сюди!

44 І вийшов померлий, по руках і ногах
обв'язаний пасами, а обличчя у нього було
перев'язане хусткою... Ісус каже до них:
Розв'яжіть його та й пустіть, щоб ходив...

45 І багато з юдеїв, що посходилися до Марії,
та бачили те, що Він учинив, у Нього
ввірували.

46 А деякі з них пішли до фарисеїв, і їм
розповіли, що Ісус учинив.

47 Тоді первосвященики та фарисеї скликали
раду й казали: Що маємо робити, бо Цей
Чоловік пребагато чуд чинить?

48 Якщо так позоставимо Його, то всі в Нього

ввірують, і прийдуть римляни, та й візьмуть нам і Край, і народ!

49 А один із них, Кайяфа, що був первосвящеником року того, промовив до них: Ви нічого не знаєте,

50 і не поміркуєте, що краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути!

51 А того не сказав сам від себе, але, первосвящеником буди в тім році, пророкував, що Ісус за народ мав умерти,

52 і не лише за народ, але й щоб сполучити в одне розпорошених Божих дітей.

53 Отож, від того дня вони змовилися, щоб убити Його.

54 І тому не ходив більш Ісус між юдеями явно, але звідти вдався до околиць поближче пустині, до міста, що зветься Єфрем, і тут залишався з Своїми учнями.

55 Наближалася ж Пасха юдейська, і багато-хто з Краю вдалися перед Пасхою в Єрусалим, щоб очистити себе.

56 І шукали Ісуса вони, а в храмі стоявши, гомоніли один до одного: А як вам здається? Хіба Він не прийде на свято?

57 А первосвященики та фарисеї наказа дали:

як дізнається хто, де Він перебуватиме, нехай донесе, щоб схопити Його.

Від Івана 12

1 Ісус же за шість день до Пасхи прибув до Віфанії, де жив Лазар, що його воскресив Ісус із мертвих.

2 І для Нього вечерю там справили, а Марта прислужувала. Був же й Лазар одним із тих, що до столу з Ним сіли.

3 А Марія взяла літру мира, з найдорожчого наряду пахучого, і намастила Ісусові ноги, і волоссям своїм Йому ноги обтерла... І пахощі мира наповнили дім!

4 І говорить один з Його учнів, Юда Іскаріотський, що мав Його видати:

5 Чому мира оцього за триста динарів не продано, та й не роздано вбогим?

6 А це він сказав не тому, що про вбогих журився, а тому, що був злодій: він мав скриньку на гроші, і крав те, що вкидали.

7 І промовив Ісус: Позостав її ти, це вона на день похорону заховала Мені...

8 Бо вбогих ви маєте завжди з собою, а Мене не постійно ви маєте!

9 А натовп великий юдеїв довідався, що Він там, та й поприходили не з-за Ісуса Самого, але щоб побачити й Лазаря, що його воскресив Він із мертвих.

10 А первосвященики змовилися, щоб і Лазареві смерть заподіяти,

11 бо багато з юдеїв з-за нього відходили, та в Ісуса ввірували.

12 А другого дня, коли безліч народу, що зібрався на свято, прочула, що до Єрусалиму надходить Ісус,

13 то взяли вони пальмове віття, і вийшли назустріч Йому та й кричали: Осанна!

Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я! Цар Ізраїлів!

14 Ісус же, знайшовши осля, сів на нього, як написано:

15 Не бійся, дочко Сіонська! Ото Цар твій іде, сидячи на ослі молодому!

16 А учні Його спочатку того не зрозуміли були, але, як прославивсь Ісус, то згадали тоді, що про Нього було так написано, і що цеє вчинили Йому.

17 Тоді свідчив народ, який був із Ним, що Він викликав Лазаря з гробу, і воскресив його з

мертвих.

18 Через це й зустрів натовп Його, бо почув, що Він учинив таке чудо.

19 Фарисеї тоді між собою казали: Ви бачите, що нічого не вдієте: ось пішов увесь світ услід за Ним!

20 А між тими, що в свято прийшли поклонитись, були й деякі геллени.

21 І вони підійшли до Пилипа, що з Віфсаїди Галілейської, і просили його та казали: Ми хочемо, пане, побачити Ісуса.

22 Іде Пилип та Андрієві каже; іде Андрій і Пилип та Ісусові розповідають.

23 Ісус же їм відповідає, говорячи: Надійшла година, щоб Син Людський прославивсь.

24 Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе.

25 Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя.

26 Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець.

27 Затривожена зараз душа Моя. І що Я повім? Заступи Мене, Отче, від цієї години! Та на те

Я й прийшов на годину оцю...

28 Прослав, Отче, Ім'я Своє! Залунав тоді голос із неба: І прославив, і знову прославлю!

29 А народ, що стояв і почув, говорив: Загреміло! Інші казали: Це Ангол Йому говорив!

30 Ісус відповів і сказав: Не для Мене цей голос лунав, а для вас.

31 Тепер суд цьому світові. Князь світу цього буде вигнаний звідси тепер.

32 І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну.

33 А Він це говорив, щоб зазначити, якою то смертю Він має померти.

34 А народ відповів Йому: Ми чули з Закону, що Христос перебуває повік, то чого ж Ти говориш, що Людському Сину потрібно піднесеному бути? Хто такий Цей Син Людський?

35 І сказав їм Ісус: Короткий ще час світло з вами. Ходіть, поки маєте світло, щоб вас темрява не обгорнула. А хто в темряві ходить, не знає, куди він іде...

36 Аж доки ви маєте світло, то віруйте в світло, щоб синами світла ви стали.

Промовивши це, Ісус відійшов, і сховався від них.

- 37 І хоч Він стільки чуд перед ними вчинив
був, та в Нього вони не ввірували,
38 щоб справдилось слово пророка Ісаї, який
провіщав: Хто повірив тому, що ми, Господи,
чули, а Господнє рамено кому об'явилось?
39 Тому не могли вони вірити, що знову Ісая
прорік:
40 Засліпив їхні очі, і скам'янив їхнє серце,
щоб очима не бачили, ані серцем щоб не
зрозуміли, і не навернулись, щоб Я їх
уздоровив!
41 Це Ісая сказав, коли бачив славу Його, і про
Нього звіщав.
42 Проте багато-хто навіть із старших у Нього
ввірували, та не признавались через фарисеїв,
щоб не вигнано їх із синагоги.
43 Бо любили вони славу людську більше, аніж
славу Божу.
44 А Ісус підняв голос, та й промовляв: Хто
вірує в Мене, не в Мене він вірує, але в Того,
Хто послав Мене.
45 А хто бачить Мене, той бачить Того, хто
послав Мене.
46 Я, Світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто
вірує в Мене, у темряві не заставався.
47 Коли б же хто слів Моїх слухав та не
вірував, Я того не суджу, бо Я не прийшов світ

судити, але щоб спасти світ.

48 Хто цурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його!

49 Бо від Себе Я не говорив, а Отець, що послав Мене, то Він Мені заповідь дав, що Я маю казати та що говорити.

50 І відаю Я, що Його ота заповідь то вічне життя. Тож що Я говорю, то так говорю, як Отець Мені розповідав.

Від Івана 13

1 Перед святом же Пасхи Ісус, знаючи, що настала година Йому перейти до Отця з цього світу, полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх.

2 Під час же вечері, як диявол уже був укинув у серце синові Симона Юді Іскаріотському, щоб він видав Його,

3 то Ісус, знаючи те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він, і до Бога відходить,

4 устає від вечері, і здіймає одежу, бере рушника й підперізується.

5 Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний.

6 І підходить до Симона Петра, а той каже Йому: Ти, Господи, митимеш ноги мені?

7 Ісус відказав і промовив йому: Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш.

8 Говорить до Нього Петро: Ти повік мені ніг не обмиєш! Ісус відповів йому: Коли Я не вмию тебе, ти не матимеш частки зо Мною.

9 До Нього проказує Симон Петро: Господи, не самі мої ноги, а й руки та голову!

10 Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь. І ви чисті, та не всі.

11 Бо Він знав Свого зрадника, тому то сказав: Ви чисті не всі.

12 Коли ж пообмивав їхні ноги, і одежу Свою Він надів, засів знову за стіл і промовив до них: Чи знаєте ви, що Я зробив вам?

13 Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є.

14 А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати.

15 Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив.

16 Поправді, поправді кажу вам: Раб не більший за пана свого, посланець же не більший від того, хто вислав його.

17 Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо таке чините!

18 Не про всіх вас кажу. Знаю Я, кого вибрав, але щоб збулося Писання: Хто хліб споживає зо Мною, підняв той на Мене п'яту свою!

19 Уже тепер вам кажу, перше ніж те настане, щоб як станеться, ви ввірували, що то Я.

20 Поправді, поправді кажу вам: Хто приймає Мого посланця, той приймає Мене; хто ж приймає Мене, той приймає Того, Хто послав Мене!

21 Промовивши це, затривожився духом Ісус, і освідчив, говорячи: Поправді, поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене!...

22 І озиралися учні один на одного, непевними буди, про кого Він каже.

23 При столі, при Ісусовім лоні, був один з Його учнів, якого любив Ісус.

24 От цьому кивнув Симон Петро та й шепнув: Запитай, хто б то був, що про нього Він каже?

25 І, пригорнувшись до лоня Ісусового, той говорить до Нього: Хто це, Господи?

26 Ісус же відказує: Це той, кому, умочивши, подам Я куска. І, вмочивши куска, подав синові Симона, Юді Іскаріотському!...

27 За тим же куском тоді в нього ввійшов сатана. А Ісус йому каже: Що ти робиш роби швидше...

28 Але жаден із тих, хто був при столі, того не зрозумів, до чого сказав Він йому.

29 А тому, що тримав Юда скриньку на гроші, то деякі думали, ніби каже до нього Ісус: Купи, що потрібно на свято для нас, або щоб убогим подав що.

30 А той, узявши кусок хліба, зараз вийшов. Була ж ніч.

31 Тоді, як він вийшов, промовляє Ісус: Тепер ось прославивсь Син Людський, і в Ньому прославився Бог.

32 Коли в Ньому прославився Бог, то і Його Бог прославить у Собі, і зараз прославить Його!

33 Мої дітоньки, не довго вже бути Мені з вами! Ви шукати Мене будете, але як сказав Я юдеям: Куди Я йду, туди ви прийти не можете, те й вам говорю Я тепер.

34 Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!

35 По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою.

36 А Симон Петро Йому каже: Куди, Господи, ідеш Ти? Ісус відповів: Куди Я йду, туди ти тепер іти за Мною не можеш, але потім ти підеш за Мною.

37 Говорить до Нього Петро: Чому, Господи, іти за Тобою тепер я не можу? За Тебе я душу свою покладу!

38 Ісус відповідає: За Мене покладеш ти душу свою? Поправді, поправді кажу Я тобі: Півень не заспіває, як ти тричі зречешся Мене...

Від Івана 14

1 Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте!

2 Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце для вас?

3 А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви.

4 А куди Я йду дорогу ви знаєте.

5 Говорить до Нього Хома: Ми не знаємо, Господи, куди йдеш; як же можемо знати дорогу?

6 Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене.

7 Коли б то були ви пізнали Мене, ви пізнали були б і Мого Отця. Відтепер Його знаєте ви, і Його бачили.

8 Говорить до Нього Пилип: Господи, покажи нам Отця, і вистачить нам!

9 Промовляє до нього Ісус: Стільки часу Я з вами, ти ж не знаєш, Пилипе, Мене? Хто бачив Мене, той бачив Отця, то як же ти кажеш: Покажи нам Отця?

10 Чи не віруєш ти, що Я в Отці, а Отець у Мені? Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті.

11 Повірте Мені, що Я в Отці, а Отець у Мені! Коли ж ні, то повірте за вчинки самі.

12 Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця.

13 І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославивсь Отець.

14 Коли будете в Мене просити чого в Моє

Ймення, то вчиню.

15 Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте!

16 І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував,

17 Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він.

18 Я не кину вас сиротами, Я прибуду до вас!

19 Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви Мене бачити будете, бо живу Я і ви жити будете!

20 Того дня пізнаєте ви, що в Своїм Я Отці, а ви в Мені, і Я в вас.

21 Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об'явлюсь йому Сам.

22 Запитує Юда, не Іскаріотський, Його: Що то, Господи, що Ти нам об'явитися маєш, а не світові?

23 Ісус відповів і до нього сказав: Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього.

24 Хто не любить Мене, той не береже Моїх

слів. А слово, що чуєте ви, не Моє, а Отця, що послав Мене.

25 Говорив це Я вам, будучи з вами.

26 Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив.

27 Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!

28 Чули ви, що Я вам говорив: Я відходжу, і вернуся до вас. Якби ви любили Мене, то ви б тішилися, що Я йду до Отця, бо більший за Мене Отець.

29 І тепер Я сказав вам, передніше, ніж сталося, щоб ви вірували, коли станеться.

30 Небагато вже Я говоритиму з вами, бо надходить князь світу цього, а в Мені він нічого не має,

31 та щоб світ зрозумів, що люблю Я Отця, і як Отець наказав Мені, так роблю. Уставайте, ходім звідсіля!

Від Івана 15

- 1 Я правдива Виноградина, а Отець Мій Виноградар.
- 2 Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила.
- 3 Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті.
- 4 Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградині, так і ви, як в Мені перебувати не будете.
- 5 Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви.
- 6 Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, і згорять.
- 7 Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам!
- 8 Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої.
- 9 Як Отець полюбив Мене, так і Я полюбив вас. Перебувайте в любові Моїй!
- 10 Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Моїй перебуватимете, як і Я зберіг Заповіді Свого Отця, і перебуваю в любові

Його.

11 Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість!

12 Оце Моя заповідь, щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив!

13 Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх.

14 Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповідую.

15 Я вже більше не буду рабами вас звати, бо не відає раб, що пан його чинить. А вас назвав друзями Я, бо Я вам об'явив усе те, що почув від Мого Отця.

16 Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався, щоб дав вам Отець, чого тільки попросите в Імення Моє.

17 Це Я вам заповідую, щоб любили один одного ви!

18 Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас.

19 Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить.

20 Пригадайте те слово, яке Я вам сказав: Раб не більший за пана свого. Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть;

як слово Моє зберігали, берегтимуть і ваше.

21 Але все це робитимуть вам за Ім'я Моє, бо не знають Того, хто послав Мене.

22 Коли б Я не прийшов і до них не казав, то не мали б гріха, а тепер вимовки не мають вони за свій гріх.

23 Хто Мене ненавидить, і Мого Отця той ненавидить.

24 Коли б Я серед них не вчинив був тих діл, яких не чинив ніхто інший, то не мали б гріха. Та тепер вони бачили, і зненавиділи і Мене, і Мого Отця.

25 Та щоб справдилось слово, що в їхнім Законі написане: Мене безпідставно зненавиділи!

26 А коли Втішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, Той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене.

27 Та засвідчте і ви, бо ви від початку зо Мною.

Від Івана 16

- 1 Оце Я сказав вам, щоб ви не спокусились.
- 2 Вас виженуть із синагог. Прийде навіть година, коли кожен, хто вам смерть заподіє, то думатиме, ніби службу приносить він Богові!
- 3 А це вам учинять, бо вони не пізнали Отця, ні Мене.
- 4 Але Я це сказав вам, щоб згадали про те, про що говорив був Я вам, як настане година. Цього вам не казав Я спочатку, бо з вами Я був.
- 5 Тепер же до Того Я йду, Хто послав Мене, і ніхто з вас Мене не питає: Куди йдеш?
- 6 Та від того, що це Я сказав вам, серце ваше наповнилось смутком.
- 7 Та Я правду кажу вам: Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його.
- 8 А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд:
- 9 тож про гріх, що не вірують у Мене;
- 10 а про правду, що Я до Отця Свого йду, і Мене не побачите вже;
- 11 а про суд, що засуджений князь цього світу.
- 12 Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести.
- 13 А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде

казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам.

14 Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить.

15 Усе, що має Отець, то Моє; через те Я й сказав, що Він візьме з Мого та й вам сповістить.

16 Незабаром, і Мене вже не будете бачити, і знов незабаром і Мене ви побачите, бо Я йду до Отця.

17 А деякі з учнів Його говорили один до одного: Що таке, що сказав Він до нас: Незабаром, і Мене вже не будете бачити, і знов незабаром і Мене ви побачите, та: Я йду до Отця?...

18 Гомоніли також: Що таке, що говорить: Незабаром? Про що каже, не знаємо...

19 Ісус же пізнав, що хочуть поспитати Його, і сказав їм: Чи про це між собою міркуєте ви, що сказав Я: Незабаром, і вже Мене бачити не будете ви, і знов незабаром і Мене ви побачите?

20 Поправді, поправді кажу вам, що ви будете плакати та голосити, а світ буде радіти. Сумувати ви будете, але сум ваш обернеться в радість!

21 Журиться жінка, що родить, бо настала

година її. Як дитинку ж породить вона, то вже не пам'ятає терпіння з-за радощів, що людина зродилась на світ...

22 Так сумуєте й ви ось тепер, та побачу вас знову, і серце ваше радітиме, і ніхто радості вашої вам не відійме!

23 Ні про що ж того дня ви Мене не питаєте. Поправді, поправді кажу вам: Чого тільки попросите ви від Отця в Моє Ймення, Він дасть вам.

24 Не просили ви досі нічого в Ім'я Моє. Просіть і отримаєте, щоб повна була ваша радість.

25 Оце все Я в притчах до вас говорив. Настає година, коли притчами Я вже не буду до вас промовляти, але явно звіщу про Отця вам.

26 Того дня ви проситимете в Моє Ймення, і Я вам не кажу, що вблагаю Отця Я за вас,

27 бо Отець любить Сам вас за те, що ви полюбили Мене та й увірували, що Я вийшов від Бога.

28 Від Отця вийшов Я, і на світ Я прийшов. І знов покидаю Я світ та й іду до Отця.

29 Його учні відказують: Ось тепер Ти говориш відкрито, і жадної притчі не кажеш.

30 Тепер відаємо ми, що Ти знаєш усе, і потреби не маєш, щоб Тебе хто питав. Тому

віруємо, що Ти вийшов від Бога!

31 Ісус їм відповів: Тепер віруєте?

32 Ото настає година, і вже настала, що ви розпорошитесь кожен у власне своє, а Мене ви Самого покинете... Та не Сам Я, бо зо Мною Отець!

33 Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!

Від Івана 17

1 По мові оцій Ісус очі Свої звів до неба й промовив: Прийшла, Отче, година, прослав Сина Свого, щоб і Син Твій прославив Тебе,
2 бо Ти дав Йому владу над тілом усяким, щоб Він дав життя вічне всім їм, яких дав Ти Йому.
3 Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його.

4 Я прославив Тебе на землі, довершив Я те діло, що Ти дав Мені виконати.

5 І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав.

6 Я Ім'я Твоє виявив людям, що Мені Ти із світу їх дав. Твоїми були вони, і Ти дав їх Мені, і вони зберегли Твоє слово.

7 Тепер пізнали вони, що все те, що Ти Мені дав, від Тебе походить,

8 бо слова, що дав Ти Мені, Я їм передав, і вони прийняли й зрозуміли правдиво, що Я вийшов від Тебе, і ввірували, що послав Ти Мене.

9 Я благаю за них. Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони!

10 Усе бо Моє то Твоє, а Твоє то Моє, і прославивсь Я в них.

11 І не на світі вже Я, а вони ще на світі, а Я йду до Тебе. Святий Отче, заховай в Ім'я Своє їх, яких дав Ти Мені, щоб як Ми, єдине були!

12 Коли з ними на світі Я був, Я беріг їх у Ймення Твоє, тих, що дав Ти Мені, і зберіг, і ніхто з них не згинув, крім призначеного на загибель, щоб збулося Писання.

13 Тепер же до Тебе Я йду, але це говорю Я на світі, щоб мали вони в собі радість Мою досконалу.

14 Я їм дав Твоє слово, але світ їх зненавидів, бо вони не від світу, як і Я не від світу.

15 Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого.

16 Не від світу вони, як і Я не від світу.

17 Освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда.

18 Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав їх.

19 А за них Я посвячую в жертву Самого Себе, щоб освячені правдою стали й вони.

20 Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене,

21 щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав.

22 А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передав, щоб єдине були, як єдине і Ми.

23 Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив.

24 Бажаю Я, Отче, щоб і ті, кого дав Ти Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я, щоб бачили славу Мою, яку дав Ти Мені, бо Ти полюбив Мене перше закладин світу.

25 Отче Праведний! Хоча не пізнав Тебе світ, та пізнав Тебе Я. І пізнали вони, що послав Мене Ти.

26 Я ж Ім'я Твоє їм об'явив й об'являтиму, щоб любов, що Ти нею Мене полюбив, була в них, а Я в них!...

Від Івана 18

1 Промовивши це, Ісус вийшов із учнями Своїми на той бік потоку Кедрону, де був сад, до якого ввійшов Він та учні Його.

2 Але й Юда, що видав Його, знав те місце, бо там часто збирались Ісус й Його учні.

3 Отож Юда, узявши відділ війська та службу від первосвящеників і фарисеїв, приходить туди із смолоскипами, та з ліхтарями, та з зброєю.

4 А Ісус, усе відавши, що з Ним статися має, виходить та й каже до них: Кого ви шукаєте?

5 Йому відповіли: Ісуса Назарянина. Він говорить до них: Це Я... А стояв із ними й Юда, що видав Його.

6 І як тільки сказав їм: Це Я, вони подалися назад, та й на землю попадали...

7 І Він знов запитав їх: Кого ви шукаєте? Вони ж відказали: Ісуса Назарянина.

8 Ісус відповів: Я сказав вам, що це Я... Отож, як Мене ви шукаєте, то дайте оцим відійти,

9 щоб збулося те слово, що Він був сказав: Я не втратив нікого із тих, кого дав Ти Мені.

10 Тоді Симон Петро, меча мавши, його вихопив, і рубонув раба первосвященика, і відтяв праве вухо йому. А рабу на ім'я було Малх.

11 Та промовив Ісус до Петра: Всунь у піхви меча! Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?

12 Відділ же війська та тисяцький і служба юдейська схопили Ісуса, і зв'язали Його,

13 і повели Його перше до Анни, бо тестем доводивсь Кайяфі, що первосвящеником був того року.

14 Це ж був той Кайяфа, що порадив юдеям, що ліпше померти людині одній за народ.

15 А Симон Петро й інший учень ішли за Ісусом слідом. Той же учень відомий був первосвященикові, і ввійшов у двір первосвящеників із Ісусом.

16 А Петро за ворітьми стояв. Тоді вийшов той учень, що відомий був первосвященикові, і сказав воротарці, і впровадив Петра.

17 І питає Петра воротарка служниця: Ти хіба не з учнів Цього Чоловіка? Той відказує: Ні!

18 А раби й служба, розклавши огонь, стояли та й грілися, бо був холод. І Петро стояв із ними та грівся.

19 А первосвященик спитався Ісуса про учнів

Його, і про науку Його.

20 Ісус Йому відповідь дав: Я світові явно казав. Я постійно навчав у синагозі й у храмі, куди всі юдеї збираються, а таємно нічого Я не говорив.

21 Чого ти питаєш Мене? Поспитайся тих, що чули, що Я їм говорив. Отже, знають вони, про що Я говорив.

22 А як Він це сказав, то один із присутньої там служби вдарив Ісуса в щоку, говорячи: То так відповідаєш первосвященикові?

23 Ісус йому відповідь дав: Якщо зле Я сказав, покажи, що то зле; коли ж добре, за що Мене б'єш?

24 І відіслав Його Анна зв'язаним первосвященикові Кайяфі.

25 А Симон Петро стояв, гріючись. І сказали до нього: Чи й ти не з учнів Його? Він відрікся й сказав: Ні!

26 Говорить один із рабів первосвященика, родич тому, що йому Петро вухо відтяв: Чи тебе я не бачив у саду з Ним?

27 І знову відрікся Петро, і заспівав півень хвилі тієї...

28 А Ісуса ведуть від Кайяфи в преторій. Був же ранок. Та вони не увійшли до преторія, щоб не опоганитись, а щоб їсти пасху.

29 Тоді вийшов Пилат назовні до них і сказав: Яку скаргу приносите ви на Цього Чоловіка?

30 Вони відповіли та й сказали йому: Коли б Цей злочинцем не був, ми б Його тобі не видавали.

31 А Пилат їм сказав: Візьміть Його, та й за вашим Законом судіть Його. Юдеї сказали йому: Нам не вільно нікого вбивати,

32 щоб збулося Ісусове слово, що його Він прорік, зазначаючи, якою то смертю Він має померти.

33 Тоді знову Пилат увійшов у преторій, і покликав Ісуса, і до Нього сказав: Чи Ти Цар Юдейський?

34 Ісус відповів: Чи від себе самого питаєш ти це, чи то інші тобі говорили про Мене?

35 Пилат відповів: Чи ж юдеянин я? Твій народ та первосвященики мені Тебе видали. Що таке Ти вчинив?

36 Ісус відповів: Моє Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Моє Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям. Та тепер Моє Царство не звідси...

37 Сказав же до Нього Пилат: Так Ти Цар? Ісус відповів: Сам ти кажеш, що Цар Я. Я на те народився, і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той

чує Мій голос.

38 Говорить до Нього Пилат: Що є правда? І сказавши оце, до юдеїв знов вийшов, та й каже до них: Не знаходжу Я в Ньому провини ніякої.

39 Та ви маєте звичай, щоб я випустив вам одного на Пасху. Чи хочете отже, відпущу вам Царя Юдейського?

40 Та знову вони зняли крик, вимагаючи: Не Його, а Варавву! А Варавва був злочинець.

Від Івана 19

1 От тоді взяв Ісуса Пилат, та й звелів збичувати Його.

2 Вояки ж, сплівши з терну вінка, Йому поклали на голову, та багрянницю наділи на Нього,

3 і приступали до Нього й казали: Радій, Царю Юдейський! І били по щоках Його...

4 Тоді вийшов назовні ізнову Пилат та й говорить до них: Ось Його я виводжу назовні до вас, щоб ви переконались, що провини ніякої в Нім не знаходжу.

5 І вийшов назовні Ісус, у терновім вінку та в багрянім плащі. А Пилат до них каже: Оце Чоловік!

6 Як zobачили ж Його первосвященики й служба, то закричали, говорячи: Розіпни, розіпни! Пилат каже до них: То візьміть Його ви й розіпніть, бо провини я в Нім не знаходжу!

7 Відказали юдеї йому: Ми маємо Закона, а за Законом Він мусить умерти, бо за Божого Сина Себе видавав!

8 Як зачув же Пилат оце слово, налякався ще більш,

9 і вернувся в преторій ізнову, і питає Ісуса: Звідки Ти? Та Ісус йому відповіді не подав.

10 І каже до Нього Пилат: Не говориш до мене? Хіба ж Ти не знаєш, що маю я владу розп'ясти Тебе, і маю владу Тебе відпустити?

11 Ісус відповів: Надо Мною ти жадної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було; тому більший гріх має той, хто Мене тобі видав...

12 Після цього Пилат намагався пустити Його, та юдеї кричали, говорячи: Якщо Йогопустиш, то не кесарів приятель ти! Усякий, хто себе за царя видає, противиться кесареві.

13 Як зачув же Пилат оце слово, то вивів

назовні Ісуса, і засів на суддове сидіння, на місці, що зветься літостротон, по-гебрейському ж гаввата.

14 Був то ж день Приготовлення Пасхи, година була близько шостої. І він каже юдеям: Ось ваш Цар!

15 Та вони закричали: Геть, геть із Ним! Розіпни Його! Пилат каже до них: Царя вашого маю розп'ясти? Первосвященики відповіли: Ми не маєм царя, окрім кесаря!

16 Ось тоді він їм видав Його, щоб розп'ясти... І взяли Ісуса й повели...

17 І, нісши Свого хреста, Він вийшов на місце, Череповищем зване, по-гебрейському Голгофа.

18 Там Його розп'яли, а з Ним разом двох інших, з одного та з другого боку, а Ісуса всередині.

19 А Пилат написав і написа, та й умістив на хресті. Було ж там написано: Ісус Назарянин, Цар Юдейський.

20 І багато з юдеїв читали цього написа, бо те місце, де Ісус був розп'ятий, було близько від міста. А було по-гебрейському, по-грецькому й по-римському написано.

21 Тож сказали Пилатові юдейські первосвященики: Не пиши: Цар Юдейський,

але що Він Сам говорив: Я Цар Юдейський.

22 Пилат відповів: Що я написав написав!

23 Розп'явши ж Ісуса, вояки взяли одіж Його, та й поділили на чотири частині, по частині для кожного вояка, теж і хітона. А хітон був не шитий, а витканий цілий відверху.

24 Тож сказали один до одного: Не будемо дерти його, але жереба киньмо на нього, кому припаде. Щоб збулося Писання: Поділили одежу Мою між собою, і метнули про шату Мою жеребка. Вояки ж це й зробили...

25 Під хрестом же Ісуса стояли Його мати, і сестра Його матері, Марія Клеопова, і Марія Магдалина.

26 Як побачив Ісус матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до матері: Оце, жоно, твій син!

27 Потім каже до учня: Оце мати твоя! І з тієї години той учень узяв її до себе.

28 Потім, знавши Ісус, що вже все довершилось, щоб збулося Писання, проказує: Прагну!

29 Тут стояла посудина, повна оцту. Вояки ж, губку оцтом наповнивши, і на тростину її настромивши, піднесли до уст Його.

30 А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: Звершилось!... І, голову схиливши, віддав

Свого духа...

31 Був же день Приготовлення, тож юдеї, щоб тіла на хресті не zostалися в суботу, був бо Великдень тієї суботи просили Пилата зламати голінки розп'ятим, і зняти.

32 Тож прийшли вояки й поламали голінки першому й другому, що розп'ятий з Ним був.

33 Коли ж підійшли до Ісуса й побачили, що Він уже вмер, то голінок Йому не зламали,

34 та один з вояків списом бока Йому проколов, і зараз витекла звідти кров та вода.

35 І самовидець засвідчив, і правдиве свідоцтво його; і він знає, що правду говорить, щоб повірили й ви.

36 о це сталось тому, щоб збулось Писання: Йому кості ламати не будуть!

37 І знов друге Писання говорить: Дивитися будуть на Того, Кого прокололи.

38 Потім Йосип із Аріmateї, що був учень Ісуса, але потайний, бо боявся юдеїв, став просити Пилата, щоб тіло Ісусове взяти. І дозволив Пилат. Тож прийшов він, і взяв тіло Ісусове.

39 Прибув також і Никодим, що давніше приходив вночі до Ісуса, і смирну приніс, із алоєм помішану, щось літрів із сто.

40 Отож, узяли вони тіло Ісусове, та й

обгорнули його плащаницею із пахощами, як є звичай ховати в юдеїв.

41 На тім місці, де Він був розп'ятий, знаходився сад, а в саду новий гріб, що в ньому ніколи ніхто не лежав.

42 Тож отут, з-за юдейського дня Приготовлення вони поклали Ісуса, бо поблизу був гріб.

Від Івана 20

1 А дня першого в тижні, рано вранці, як ще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений.

2 Тож біжить вона та й прибуває до Симона Петра, та до другого учня, що Ісус його любив, та й каже до них: Взяли Господа з гробу, і ми не знаємо, де поклали Його!

3 Тоді вийшов Петро й другий учень, і до гробу пішли.

4 Вони ж бігли обидва укупі, але другий той учень попереду біг, хутчіш від Петра, і перший до гробу прибув.

5 І, нахилившись, бачить лежить плащаниця...
Але він не увійшов.

6 Прибуває і Симон Петро, що слідком за ним
біг, і входить до гробу, і плащаницю оглядає,
що лежала,

7 і хустка, що була на Його голові, лежить не з
плащаницею, але осторонь, згорнена, в
іншому місці...

8 Тоді ж увійшов й інший учень, що перший
до гробу прибув, і побачив, і повірував.

9 Бо ще не розуміли з Писання вони, що Він
має воскреснути з мертвих.

10 І учні вернулися знову до себе.

11 А Марія стояла при гробі назовні та й
плакала. Плачучи, нахилилась до гробу.

12 І бачить два Анголи, що в білім сиділи,
один у головах, а другий у ніг, де лежало
Ісусове тіло...

13 І говорять до неї вони: Чого плачеш ти,
жінко? Та відказує їм: Узяли мого Господа, і я
не знаю, де Його поклали...

14 І, сказавши оце, обернулась назад, і бачить
Ісуса, що стояв, та вона не пізнала, що то
Ісус...

15 Промовляє до неї Ісус: Чого плачеш ти,
жінко? Кого ти шукаєш? Вона ж, думаючи, що
то садівник, говорить до Нього: Якщо, пане,

узяв ти Його, то скажи мені, де поклав ти Його, і Його я візьму!

16 Ісус мовить до неї: Маріє! А вона обернулася та по-єврейському каже Йому: Раббуні! цебто: Учителю мій!

17 Говорить до неї Ісус: Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого!

18 Іде Марія Магдалина, та й учням звіщає, що бачила Господа, і Він це їй сказав...

19 Того ж дня першого в тижні, коли вечір настав, а двері, де учні зібрались були, були замкнені, бо боялись юдеїв, з'явився Ісус, і став посередині, та й промовляє до них: Мир вам!

20 І, сказавши оце, показав Він їм руки та бока. А учні зраділи, побачивши Господа.

21 Тоді знову сказав їм Ісус: Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю!

22 Сказавши оце, Він дихнув, і говорить до них: Прийміть Духа Святого!

23 Кому гріхи простите, простяться їм, а кому затримаєте, то затримуються!

24 А Хома, один з Дванадцятьох, званий Близнюк, із ними не був, як приходив Ісус.

25 Інші ж учні сказали йому: Ми бачили

Господа!... А він відказав їм: Коли на руках Його знаку відцвяшного я не побачу, і пальця свого не вкладу до відцвяшної рани, і своєї руки не вкладу до боку Його, не ввірую!

26 За вісім же день знов удома були Його учні, а з ними й Хома. І, як замкнені двері були, прийшов Ісус, і став посередині та й проказав: Мир вам!

27 Потім каже Хомі: Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невіруючий, але віруючий!

28 А Хома відповів і сказав Йому: Господь мій і Бог мій!

29 Промовляє до нього Ісус: Тому ввірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!

30 Багато ж і інших ознак учинив був Ісус у присутності учнів Своїх, що в книзі оцій не записані.

31 Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!

Від Івана 21

- 1 Після цього з'явивсь Ісус знов Своїм учням над морем Тіверіядським. А з'явився отак.
- 2 Укупі були Симон Петро, і Хома, званий Близнюк, і Нафанаїл, із Кани Галілейської, і обидва сини Зеведеєві, і двоє інших із учнів Його.
- 3 Говорить їм Симон Петро: Піду риби вловити. Вони кажуть до нього: І ми підемо з тобою. І пішли вони, і всіли до човна. Та ночі тієї нічого вони не вловили.
- 4 А як ранок настав, то Ісус став над берегом, але учні не знали, що то був Ісус.
- 5 Ісус тоді каже до них: Чи не маєте, діти, якоїсь поживи? Ні, вони відказали.
- 6 А Він їм сказав: Закиньте невода праворуч від човна, то й знайдете! Вони кинули, і вже не могли його витягнути із-за безлічі риби...
- 7 Тоді учень, якого любив був Ісус, говорить Петрові: Це ж Господь!... А Симон Петро, як почув, що Господь то, накинув на себе одежину, бо він був нагий, та й кинувся в море...
- 8 Інші ж учні, що були недалеко від берега якихсь ліктів із двісті припливли човником,

тягнувши невода з рибою.

9 А коли вони вийшли на землю, то бачать розложений жар, а на ній рибу й хліб.

10 Ісус каже до них: Принесіть тієї риби, що оце ви вловили!

11 Пішов Симон Петро та й на землю витягнув невода, повного риби великої, сто п'ятдесят три. І хоч стільки було її, не продерся проте невід.

12 Ісус каже до учнів: Ідіть, снідайте! А з учнів ніхто не наважився спитати Його: Хто Ти такий? Бо знали вони, що Господь то...

13 Тож підходить Ісус, бере хліб і дає їм, так само ж і рибу.

14 Це вже втретє з'явився Ісус Своїм учням, як із мертвих воскрес.

15 Як вони вже поснідали, то Ісус промовляє до Симона Петра: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш мене більше цих? Той каже Йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси ягнята Мої!

16 І говорить йому Він удруге: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене? Той каже Йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси вівці Мої!

17 Утретє Він каже йому: Симоне, сину Йонин, чи кохаш Мене? Засмутився Петро,

що спитав його втретє: Чи кохаєш Мене? І він каже Йому: Ти все відаєш, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє до нього Ісус: Паси вівці Мої!

18 Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли був ти молодший, то ти сам підперізувався, і ходив, куди ти бажав. А коли постарієш, свої руки простягнеш, і інший тебе підпереже, і поведе, куди не захочеш...

19 А оце Він сказав, щоб зазначити, якою то смертю той Бога прославить. Сказавши таке, Він говорить йому: Іди за Мною!

20 Обернувся Петро, та й ось бачить, що за ним слідкома йде той учень, якого любив Ісус, який на вечері до лоня Йому був схилився й спитав: Хто, Господи, видасть Тебе?

21 Петро, як побачив того, говорить Ісусові: Господи, цей же що?

22 Промовляє до нього Ісус: Якщо Я схотів, щоб він позостався, аж поки прийду, що до того тобі? Ти йди за Мною!

23 І це слово рознеслось було між братами, що той учень не вмере. Проте Ісус не сказав йому, що не вмере, а: Якщо Я схотів, щоб він позостався, аж поки прийду, що до того тобі?

24 Це той учень, що свідчить про це, що й оце написав. І знаємо ми, що правдиве свідоцтво

його!

25 Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не вмістив би написаних книг! Амінь.

Біблія

Новий Заповіт

Переклад Івана Огієнка

Євангеліє від Луки

Глави: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13
| 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24

Від Луки 1

1 Через те, що багато-хто брались складати оповість про справи, які стались між нами,
2 як нам ті розповіли, хто спочатку були самовидцями й слугами Слова,
3 тому й я, все від першої хвили докладно розвідавши, забажав описати за порядком для

тебе, високодостойний Теофіле,

4 щоб пізнав ти істоту науки, якої навчився.

5 За днів царя юдейського Ірода був один священик, на ім'я Захарій, з денної черги Авія, та дружина його із дочок Ааронових, а ім'я їй Єлисавета.

6 І обоє вони були праведні перед Богом, бездоганно сповняючи заповіді й постанови Господні.

7 А дитини не мали вони, бо Єлисавета неплідна була, та й віку старого обоє були.

8 І ось раз, як у порядку своєї черги він служив перед Богом,

9 за звичаєм священства, жеребком йому випало до Господнього храму увійти й покадити.

10 Під час же кадіння вся безліч народу молилась з надвору.

11 І з'явивсь йому Ангол Господній, ставши праворуч кадильного жертівника.

12 І стривоживсь Захарій, побачивши, і острах на нього напав.

13 А Ангол до нього промовив: Не бійся, Захаріє, бо почута молитва твоя, і дружина твоя Єлисавета сина породить тобі, ти ж даси йому ймення Іван.

14 І він буде на радість та втіху тобі, і з його

народження багато-хто втішаться.

15 Бо він буде великий у Господа, ні вина, ні п'яного напою не питиме, і наповниться Духом Святим ще з утроби своєї матері.

16 І багато синів із Ізраїля він наверне до їхнього Господа Бога.

17 І він сам перед Ним буде йти в духу й силі Іллі, щоб серця батьків привернути до дітей, і неслухняних до мудрости праведних, щоб готових людей спорядити для Господа.

18 І промовив Захарій до Ангола: Із чого пізнаю я це? Я ж старий, та й дружина моя вже похилого віку...

19 А Ангол прорік йому в відповідь: Я Гавриїл, що стою перед Богом; мене послано, щоб говорити з тобою, і звістити тобі про цю Добру Новину.

20 І замовкнеш ось ти, і говорити не зможеш аж до дня, коли станеться це, за те, що ти віри не йняв був словам моїм, які збудуться часу свого!

21 А люди чекали Захарія, та й дивувались, чого забаривсь він у храмі.

22 Коли ж вийшов, не міг говорити до них, і вони зрозуміли, що видіння він бачив у храмі. А він тільки знаки їм давав, і залишився німий...

23 І як дні його служби скінчились, він
вернувся до дому свого.

24 А після тих днів зачала його дружина
Єлисавета, і таїлась п'ять місяців, кажучи:

25 Так для мене Господь учинив за тих днів,
коли зглянувся Він, щоб зняти наругу мою
між людьми!

26 А шостого місяця від Бога був посланий
Ангол Гавриїл у галілейське місто, що йому
на ім'я Назарет,

27 до діви, що заручена з мужем була, на ім'я
йому Йосип, із дому Давидового, а ім'я діві
Марія.

28 І, ввійшовши до неї, промовив: Радій,
благодатная, Господь із тобою! Ти
благословенна між жонами!

29 Вона ж затривожилась словом, та й стала
роздумувати, що б то значило це привітання.

30 А Ангол промовив до неї: Не бійся, Маріє,
бо в Бога благодать ти знайшла!

31 І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породиш, і
даси Йому ймення Ісус.

32 Він же буде Великий, і Сином Всевишнього
званий, і Господь Бог дасть Йому престола
Його батька Давида.

33 І повік царюватиме Він у домі Якова, і
царюванню Його не буде кінця.

34 А Марія озвалась до Ангола: Як же станеться це, коли мужа не знаю?...

35 І Ангол промовив у відповідь їй: Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе, через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий!

36 А ото твоя родичка Єлисавета і вона зачала в своїй старості сина, і оце шостий місяць для неї, яку звуть неплідною.

37 Бо для Бога нема неможливої жадної речі!

38 А Марія промовила: Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм! І відійшов Ангол від неї.

39 Тими днями зібралась Марія й пішла, поспішаючи, у гірську околицю, у місто Юдине.

40 І ввійшла вона в дім Захарія, та й поздоровила Єлисавету.

41 Коли ж Єлисавета зачула Маріїн привіт, затріпотала дитина в утробі її. І Єлисавета наповнилась Духом Святим,

42 і скрикнула голосом гучним, та й прорекла: Благословенна Ти між жонами, і благословенний Плід утроби твоєї!

43 І звідкіля мені це, що до мене прийшла мати мого Господа?

44 Бо як тільки в вухах моїх голос привіту

твого забринів, від радощів затріпотала
дитина в утробі моїй!

45 Блаженна ж та, що повірила, бо сповниться
проречене їй від Господа!

46 А Марія промовила: Величає душа моя
Господа,

47 і радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм,

48 що зглянувся Він на покору Своєї раби, бо
ось від часу цього всі роди мене за блаженну
вважатимуть,

49 бо велике вчинив мені Потужний! Його ж
Імення святе,

50 і милість Його з роду в рід на тих, хто
боїться Його!

51 Він показує міць Свого рамена, розпорошує
тих, хто пишається думкою серця свого!

52 Він могутніх скидає з престолів, підіймає
покірливих,

53 удовольняє голодних добром, а багатих
пускає ні з чим!

54 Пригорнув Він Ізраїля, Свого слугу, щоб
милість згадати,

55 як прорік був Він нашим отцям, Аврааму й
насінню його аж повіки!

56 І залишалась у неї Марія щось місяців зо
три, та й вернулась до дому свого.

57 А Єлисаветі настав час родити, і сина вона

породила.

58 І почули сусіди й родина її, що Господь Свою милість велику на неї послав, та й утішалися разом із нею.

59 І сталося восьмого дня, прийшли, щоб обрізати дитя, і хотіли назвати його йменням батька його Захарій.

60 І озвалася мати його та й сказала: Ні, нехай названий буде Іван!

61 А до неї сказали: Таж у родині твоїй нема жадного, який названий був тим ім'ям!

62 І кивали до батька його, як хотів би назвати його?

63 Попросивши ж табличку, написав він слова: Іван імення йому. І всі дивувались.

64 І в тій хвилі уста та язик розв'язались йому, і він став говорити, благословляючи Бога!

65 І страх обгорнув усіх їхніх сусідів, і по всіх верховинах юдейських пронеслася чутка про це все...

66 А всі, що почули, розважали у серці своїм та казали: Чим то буде дитина оця?... І Господня рука була з нею.

67 Його ж батько Захарій наповнився Духом Святим, та й став пророкувати й казати:

68 Благословенний Господь, Бог Ізраїлів, що зглянувся й визволив люд Свій!

69 Він ріг спасіння підніс нам у домі Давида,
Свого слуги,
70 як був заповів відвіку устами святих
пророків Своїх,
71 що від ворогів наших визволить нас, та з
руки всіх наших ненависників,
72 що вчинить Він милість нашим отцям, і
буде пригадувати Свій святий заповіт,
73 що дотримає й нам ту присягу, якою Він
присягавсь Авраамові, отцю нашому,
74 щоб ми, визволившись із руки ворогів,
служили безстрашно Йому
75 у святості й праведності перед Ним по всі
дні життя нашого.
76 Ти ж, дитино, станеш пророком
Всевишнього, бо будеш ходити перед
Господом, щоб дорогу Йому приготувати,
77 щоб народу Його дати пізнати спасіння у
відпущенні їхніх гріхів,
78 через велике милосердя нашого Бога, що
ним Схід із висоти нас відвідав,
79 щоб світити всім тим, хто перебуває в
темряві й тіні смертельній, щоб спрямувати
наші ноги на дорогу миру!
80 А дитина росла, і скріплялась на дусі, і
перебувала в пустинях до дня свого з'явлення
перед Ізраїлем.

Від Луки 2

- 1 І трапилося тими днями, вийшов наказ царя Августа переписати всю землю.
- 2 Цей перепис перший відбувся тоді, коли владу над Сирією мав Квіріній.
- 3 І всі йшли записатися, кожен у місто своє.
- 4 Пішов теж і Йосип із Галілеї, із міста Назарету, до Юдеї, до міста Давидового, що зветься Віфлеєм, бо походив із дому та з роду Давидового,
- 5 щоб йому записатись із Марією, із ним зарученою, що була вагітна.
- 6 І сталось, як були вони там, то настав їй день породити.
- 7 І породила вона свого Первенця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, бо в заїзді місця не стало для них...
- 8 А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою.
- 9 Аж ось Ангол Господній з'явивсь коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашились страхом великим...
- 10 Та Ангол промовив до них: Не лякайтесь, бо

я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім.

11 Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь.

12 А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме.

13 І ось раптом з'явилася з Анголом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали:

14 Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!

15 І сталось, коли Анголи відійшли від них в небо, пастухи зачали говорити один одному: Ходім до Віфлеєму й побачмо, що сталося там, про що сповістив нас Господь.

16 І прийшли, поспішаючи, і знайшли там Марію та Йосипа, та Дитинку, що в яслах лежала.

17 А побачивши, розповіли про все те, що про Цю Дитину було їм звіщено.

18 І всі, хто почув, дивувались тому, що їм пастухи говорили...

19 А Марія оці всі слова зберігала, розважаючи, у серці своїм.

20 Пастухи ж повернулись, прославляючи й хвалячи Бога за все, що почули й побачили, так як їм було сказано.

21 Коли ж виповнилися вісім день, щоб
обрізати Його, то Ісусом назвали Його, як був
Ангол назвав, перше ніж Він в утробі зачався.

22 А коли за Законом Мойсея минулися дні
їхнього очищення, то до Єрусалиму принесли
Його, щоб поставити Його перед Господом,

23 як у Законі Господнім написано: Кожне дитя
чоловічої статі, що розкриває утробу, має бути
посвячене Господу,

24 і щоб жертву скласти, як у Законі
Господньому сказано, пару горличат або двоє
голубенят.

25 І ото був в Єрусалимі один чоловік, йому
ймення Семен, людина праведна та
благочестива, що потіхи чекав для Ізраїля. І
Святий Дух був на ньому.

26 І від Духа Святого йому було звіщено
смерти не бачити, перше ніж побачить Христа
Господнього.

27 І Дух у храм припровадив його. І як внесли
Дитину Ісуса батьки, щоб за Нього вчинити
звичаєм законним,

28 тоді взяв він на руки Його, хвалу Богу
віддав та й промовив:

29 Нині відпускаєш раба Свого, Владико, за
словом Твоїм із миром,

30 бо побачили очі мої Спасіння Твоє,

31 яке Ти приготував перед всіма народами,
32 Світло на просвіту поганам і на славу
народу Твого Ізраїля!

33 І дивувалися батько Його й мати тим, що
про Нього було розповіджене.

34 А Семен їх поблагословив та й прорік до
Марії, Його матері: Ось призначений Цей
багатом на падіння й устанання в Ізраїлі, і на
знак сперечання,

35 і меч душу прошиє самій же тобі, щоб
відкрились думки сердець багатьох!

36 Була й Анна пророчиця, дочка Фануїлова з
племени Асирового, вона дожила до глибокої
старости, живши з мужем сім років від свого
дівування,

37 удова років вісімдесяти й чотирьох, що не
відлучалась від храму, служачи Богові вдень і
вночі постами й молитвами.

38 І години тієї вона надійшла, Бога славила та
говорила про Нього всім, хто визволення
Єрусалиму чекав.

39 А як виконали за Законом Господнім усе, то
вернулись вони в Галілею, до міста свого
Назарету.

40 А Дитина росла та зміцнялася духом,
набираючись мудрости. І благодать Божа на
Ній пробувала.

41 А батьки Його щорічно ходили до Єрусалиму на свято Пасхи.

42 І коли мав Він дванадцять років, вони за звичаєм на свято пішли.

43 Як дні ж свята скінчились були, і вертались вони, молодий Ісус в Єрусалимі лишився, а Йосип та мати Його не знали того.

44 Вони думали, що Він із подорожніми йде; пройшли день дороги, та й стали шукати Його поміж родичами та знайомими.

45 Але, не знайшовши, вернулися в Єрусалим, та й шукали Його.

46 І сталось, що третього дня відшукали у храмі Його, як сидів серед учителів, і вислухував їх, і запитував їх.

47 Усі ж, хто слухав Його, дивувалися розумові та Його відповідям.

48 І як вони Його вгледіли, то здивувались, а мати сказала до Нього: Дитино, чому так Ти зробив нам? Ось Твій батько та я із журбою шукали Тебе...

49 А Він їм відказав: Чого ж ви шукали Мене? Хіба ви не знали, що повинно Мені бути в тому, що належить Моєму Отцеві?

50 Та не зрозуміли вони того слова, що Він їм говорив.

51 І пішов Він із ними, і прибув у Назарет, і

був їм слухняний. А мати Його зберігала оці всі слова в своїм серці.

52 А Ісус зростав мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей.

Від Луки 3

1 У п'ятнадцятий рік панування Тиверія кесаря, коли Понтій Пилат панував над Юдеєю, коли в Галілеї тетрархом був Ірод, а Пилип, його брат, був тетрархом Ітуреї й землі Трахонітської, за тетрарха Лісанія в Авіліні,

2 за первосвящеників Анни й Кайяфи було Боже слово в пустині Іванові, сину Захарія.

3 І він перейшов усю землю Йорданську, проповідуючи хрищення покаяння для прощення гріхів,

4 як написано в книзі пророцтва пророка Ісаї: Голос того, хто кличе: У пустині готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!

5 Нехай кожна долина наповниться, гора ж кожна та пригорок знизиться, що нерівне, нехай випростовується, а дороги вибоїсті стануть гладенькі,

6 і кожна людина побачить Боже спасіння!

7 А Іван говорив до людей, хто приходив, христитися в нього: Роде зміїний, хто навчив вас тікати від гніву майбутнього?

8 Отож, учиніть гідний плід покаяння. І не починайте казати в собі: Маємо батька Авраама. Бо кажу вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння.

9 Бо вже он до коріння дерев і сокира прикладена: кожне ж дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане та до огню буде вкинене.

10 А люди питали його й говорили: Що ж нам робити?

11 І сказав він у відповідь їм: У кого дві сорочці, нехай дасть немаючому; а хто має поживу, нехай робить так само.

12 І приходили й митники, щоб христитись від нього, і питали його: Учителю, що ми маємо робити?

13 А він їм казав: Не стягайте нічого над те, що вам звелено.

14 Питали ж його й вояки й говорили: А нам що робити? І він їм відповів: Нікого не кривдьте, ані не оскаржайте фальшиво, удовольняйтеся платнею своєю.

15 Коли ж усі люди чекали, і в серцях своїх

думали всі про Івана, чи то він не Христос,
16 Іван відповідав усім, кажучи: Я хрищу вас водою, але йде ось Потужніший за мене, що Йому розв'язати ремінця від Його взуття я негідний, Він хреститиме вас Святим Духом й огнем!

17 У руці Своїй має Він віячку, і перечистить Свій тік: пшеницю збере до засіків Своїх, а полову попалить ув огні неугасимім.

18 Тож багато навчав він і іншого, звіщаючи Добру Новину народові.

19 А Ірод тетрарх, що Іван докоряв йому за Іродіяду, дружину брата свого, і за все зло, яке заподіяв був Ірод,

20 до всього додав іще й те, що Івана замкнув до в'язниці.

21 І сталося, як христились усі люди, і як Ісус, охристившись, молився, розкрилося небо,

22 і Дух Святий злинув на Нього в тілесному вигляді, як голуб, і голос із неба почувся, що мовив: Ти Син Мій Улюблений, що Я вподобав Тебе!

23 А Сам Ісус, розпочинаючи, мав років із тридцять, бувши, як думано, сином Йосипа, Ілія,

24 сина Маттатового, сина Левіїного, сина Мелхіїного, сина Яннаєвого, сина

Йосипового,

25 сина Маттатієвого, сина Амосова, сина
Наумового, сина Еслієвого, сина Наггеевого,

26 сина Маатового, сина Маттатієвого, сина
Семенієвого, сина Йосихового, сина
Йодаєвого,

27 сина Йоананового, сина Рисаєвого, сина
Зоровавелевого, сина Салатіїлового, сина
Нирієвого,

28 сина Мелхієвого, сина Аддієвого, сина
Косамового, сина Елмадамового, сина
Ірового,

29 сина Ісуєвого, сина Еліезерового, сина
Йоримового, сина Маттатієвого, сина
Левієвого,

30 сина Семенового, сина Юдиного, сина
Йосипового, сина Йонамового, сина
Еліякимового,

31 сина Мелеаєвого, сина Меннаєвого, сина
Маттатаєвого, сина Натамового, сина
Давидового,

32 сина Єссєєвого, сина Йовидового, сина
Воозового, сина Салаєвого, сина
Наассонового,

33 сина Амінадавого, сина Адмінієвого, сина
Арнієвого, сина Есромового, сина
Фаресового, сина Юдиного,

34 сина Яковлевого, сина Ісакового, сина
Авраамового, сина Тариного, сина
Нахорового,
35 сина Серухового, сина Рагавового, сина
Фалекового, сина Еверового, сина Салиного,
36 сина Каїнамового, сина Арфаксадового,
сина Симового, сина Ноевого, сина
Ламехового,
37 сина Матусалового, сина Енохового, сина
Яретового, сина Малелеїлового, сина
Каїнамового,
38 сина Еносового, сина Ситового, сина
Адамового, Сином Божим.

Від Луки 4

- 1 А Ісус, повний Духа Святого, вернувсь з-над Йордану, і Дух на пустиню Його попровадив.
- 2 Сорок день там диавол Його спокушав, і за тих днів Він нічого не їв, а коли закінчились вони, то вкінці зголоднів.
- 3 І диавол до Нього сказав: Якщо Ти Син Божий, скажи цьому каменеві, щоб хлібом він став!

4 А Ісус відповів йому: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним Словом Божим!

5 І він вивів Його на гору високу, і за хвилину часу показав Йому всі царства на світі.

6 І диявол сказав Йому: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу, її.

7 Тож коли Ти поклонишся передо мною, то все буде Твоє!

8 І промовив Ісус йому в відповідь: Написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!

9 І повів Його в Єрусалим, і на наріжнику храму поставив, та й каже Йому: Як Ти Син Божий, кинься звідси додолу!

10 Бо написано: Він накаже про Тебе Своїм Анголам, щоб Тебе берегли!

11 і: Вони на руках понесуть Тебе, щоб коли не спіткнув Ти об камінь Своєї ноги!

12 А Ісус відказав йому в відповідь: Сказано: Не спокушай Господа Бога свого!

13 І диявол, скінчивши все цеє спокушування, відійшов від Нього до часу.

14 А Ісус у силі Духа вернувся до Галілеї, і чутка про Нього рознеслась по всій тій країні.

15 І Він їх навчав по їхніх синагогах, і всі Його

славили.

16 І прибув Він до Назарету, де був вихований. І звичаєм Своім Він прийшов дня суботнього до синагоги, і встав, щоб читати.

17 І подали Йому книгу пророка Ісаї.

Розгорнувши ж Він книгу, знайшов місце, де було так написано:

18 На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених,

19 щоб проповідувати рік Господнього змилування.

20 І, книгу згорнувши, віддав службі й сів. А очі всіх у синагозі звернулись на Нього.

21 І почав Він до них говорити: Сьогодні збулося Писання, яке ви почули!

22 І всі Йому стверджували й дивувались словам благодаті, що линули з уст Його. І казали вони: Чи ж то Він не син Йосипів?

23 Він же промовив до них: Ви Мені конче скажете приказку: Лікарю, уздоров самого себе! Учини те й тут, у вітчизні Своїй, що сталося чули ми у Капернаумі.

24 І сказав Він: Поправді кажу вам: Жаден пророк не буває приємний у вітчизні своїй.

25 Та правдиво кажу вам: Багато вдовиць перебувало за днів Іллі серед Ізраїля, коли на три роки й шість місяців небо було зачинилося, так що голод великий настав був по всій тій землі,

26 а Ілля не до жадної з них не був посланий, тільки в Сарепту Сидонську до овдовілої жінки.

27 І багато було прокажених за Єлисея пророка в Ізраїлі, але жаден із них не очистився, крім Неємана сиріянина.

28 І всі в синагозі, почувши оце, переповнилися гнівом.

29 І, вставши, вони Його вигнали за місто, і повели аж до краю гори, на якій їхнє місто було побудоване, щоб скинути додолу Його...

30 Але Він перейшов серед них, і віддалився.

31 І прийшов Він у Капернаум, галілейське місто, і там їх навчав по суботах.

32 І дивувались науці Його, бо слово Його було владне.

33 І був чоловік у синагозі, що мав духа нечистого демона, і він закричав гучним голосом:

34 Ах, що нам до Тебе, Ісусе Назарянине? Ти прийшов погубити нас. Я знаю Тебе, хто Ти, Божий Святий...

35 А Ісус заборонив йому, кажучи: Замовчи, і вийди з нього! І, кинувши демон того насередину, вийшов із нього, нічого йому не пошкодивши.

36 І всіх жах обгорнув, і питали вони один одного, кажучи: Що то за наука, що духам нечистим наказує з владою й силою, і виходять вони?...

37 І неслася чутка про Нього по всіх місцях краю.

38 А як вийшов Він із синагоги, увійшов у дім Симона. Теща ж Симонова в великій гарячці лежала. І просили за неї Його.

39 І, ставши над нею, Він заборонив тій гарячці, і вона полишила її. І, зараз уставши, теща їм прислужувала.

40 Коли ж сонце заходило, то всі, хто мав яких хворих на різні недуги, до Нього приводили їх. Він же клав Свої руки на кожного з них, та їх уздоровляв.

41 Із багатьох же виходили й демони, кричачи та говорячи: Ти Син Божий! Та Він їм забороняв, і не давав говорити, що знали вони, що Христос Він.

42 Коли ж настав день, Він вийшов, і подався до самотнього місця. А люди шукали Його. І прийшовши до Нього, Його затримували, щоб

від них не відходив.

43 Він же промовив до них: І іншим містам Я повинен звіщати Добру Новину про Боже Царство, бо на те Мене послано.

44 І Він проповідував по синагогах Галілеї.

Від Луки 5

1 І сталось, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського.

2 І Він побачив два човни, що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від них, полоскали невода.

3 І Він увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів, та й навчав народ із човна.

4 А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: Попливи на глибінь, і закиньте на полов свій невід.

5 А Симон сказав Йому в відповідь: Наставнику, цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, та за словом Твоїм укину невода.

6 А зробивши оце, вони безліч риби набрали і їхній невід почав прориватись...

7 І кивали вони до товаришів, що були в другім човні, щоб прийшли допомогти їм. Ті прийшли, та й наповнили обидва човни, аж стали вони потопати.

8 А як Симон Петро це побачив, то припав до колін Ісусових, кажучи: Господи, вийди від мене, бо я грішна людина!

9 Бо від полову риби, що зловили вони, обгорнув жах його та й усіх, хто з ним був,
10 також Якова й Івана, синів Зеведесвих, що були спільниками Симона. І сказав Ісус Симонові: Не лякайся, від цього часу ти будеш ловити людей!

11 І вони повитягали на землю човни, покинули все, та й пішли вслід за Ним.

12 А як Він перебував в одному з міст, ось один чоловік, увесь укритий проказою, Ісуса побачивши, упав ницьма, та й благав Його, кажучи: Господи, коли хочеш, Ти можеш очистити мене!

13 А Він руку простяг, доторкнувся до нього й сказав: Хочу, будь чистий! І зараз із нього проказа зійшла...

14 І звелів Він йому не казати нікому про це. Але йди, покажися священикові, і принеси за

своє очищення, як Мойсей наказав, на свідчення їм.

15 А чутка про Нього ще більше пішла, і багато народу приходило слухати та вздоровлятися від Нього з недугів своїх.

16 Він же відходив на місце самотнє й молився.

17 І сталось одного із днів, коли Він навчав, і сиділи фарисеї й законовчителі, що посходилися зо всіх сіл Галілеї й Юдеї та з Єрусалиму, а сила Господня готова була вздоровляти їх,

18 і ось люди на ложі принесли чоловіка, що розслаблений був, і намагалися внести його, і перед Ним покласти.

19 Не знайшовши ж кудою пронести його з-за народу, злізли на дім, і крізь стелю спустили із ложем його на середину перед Ісуса.

20 І, побачивши їхню віру, сказав Він йому: Чоловіче, прощаються тобі гріхи твої!

21 А книжники та фарисеї почали міркувати й казати: Хто ж Оцей, що богозневагу говорить? Хто може прощати гріхи, окрім Бога Самого?...

22 Відчувши ж Ісус думки їхні, промовив у відповідь їм: Що міркуєте ви в серцях ваших?

23 Що легше: сказати: Прощаються тобі гріхи

твої, чи сказати: Уставай та й ходи?

24 Але щоб ви знали, що Син Людський має владу на землі прощати гріхи, тож каже Він розслабленому: Кажу Я тобі: Уставай, візьми ложе своє, та й іди у свій дім!

25 І той зараз устав перед ними, узявши те, на чому лежав, і пішов у свій дім, прославляючи Бога.

26 І всіх жах обгорнув, і славили Бога вони. І переповнились страхом, говорячи: Дивні речі сьогодні ми бачили!...

27 Після цього ж Він вийшов, і побачив митника, на ймення Левія, що сидів на митниці, та й промовив йому: Іди за Мною!

28 І, покинувши все, той устав, і пішов услід за Ним.

29 І справив Левій у своїм домі велику гостину для Нього. І був натовп великий митників й інших, що сиділи з Ним при столі.

30 Фарисеї ж та книжники їхні нарікали на Нього, та учням Його говорили: Чому з митниками та із грішниками ви їсте та п'єте?

31 А Ісус відповів і промовив до них: Лікаря не потребують здорові, а слабі.

32 Не прийшов Я, щоб праведних кликати до покаяння, а грішних.

33 Вони ж відказали до Нього: Чому учні

Іванові часто постять та моляться, також і фарисейські, а Твої споживають та п'ють?

34 Ісус же промовив до них: Чи ж ви можете змусити, щоб постили гості весільні, поки з ними ще є молодий?

35 Але прийдуть ті дні, коли заберуть молодого від них, тоді й постити будуть тих днів...

36 Розповів же і приказку їм: Ніхто латки з одежі нової в одержу стару не вставляє, а то подере й нову, а латка з нової старій не надасться.

37 І ніхто не вливає вина молодого в старі бурдюки, а то попрориває вино молоде бурдюки, і вино розіллється, і бурдюки пропадуть.

38 Але треба вливати вино молоде до нових бурдюків.

39 І ніхто, старе пивши, молодого не схоче, бо каже: Старе ліпше!

Від Луки 6

1 І сталось, як Він переходив ланами, у суботу, Його учні зривали колосся та їли, розтерши руками.

2 А деякі з фарисеїв сказали: Нащо робите те, чого не годиться робити в суботу?

3 І промовив Ісус їм у відповідь: Хіба ви не читали того, що зробив був Давид, коли сам зголоднів, також ті, хто був із ним?

4 Як він увійшов був до Божого дому, і, взявши хліби показні, яких їсти не можна було, тільки самим священикам, споживав, і дав тим, хто був із ним?

5 І сказав Він до них: Син Людський Господь і суботі!

6 І сталось, як в іншу суботу зайшов Він до синагоги й навчав, знаходився там чоловік, що правиця йому була всохла.

7 А книжники та фарисеї вважали, чи в суботу того не вздоровить, щоб знайти проти Нього оскарження.

8 А Він знав думки їхні, і сказав чоловікові, що мав суху руку: Підведися, і стань посередині! Той підвівся і став.

9 Ісус же промовив до них: Запитаю Я вас: Що годиться в суботу робити добре, чи робити лихе, душу спасти, чи згубити?

10 І, позирнувши на всіх них, сказав

чоловікові: Простягни свою руку! Той зробив, і рука його стала здорова!

11 А вони переповнилися лютістю, і один з одним змовлялись, що робити з Ісусом?...

12 І сталось, що часу того Він вийшов на гору молитися, і перебув цілу ніч на молитві до Бога.

13 А коли настав день, покликав Він учнів Своїх, і обрав із них Дванадцятьох, яких і апостолами Він назвав:

14 Симона, якого й Петром Він назвав, і Андрія, брата його, Якова й Івана, Пилипа й Варфоломія,

15 Матвія й Хому, Якова Алфієвого й Симона, званого Зилотом,

16 Юду Якового, й Юду Іскаріотського, що й зрадником став.

17 Як зійшов Він із ними, то спинився на рівному місці, також натовп густий Його учнів, і безліч людей з усієї Юдеї та з Єрусалиму, і з приморського Тиру й Сидону,

18 що посходилися, щоб послухати Його та вздоровитися із недугів своїх, також ті, хто від духів нечистих страждав, і вони здоровлялися.

19 Увесь же народ намагався бодай доторкнутись до Нього, бо від Нього виходила

сила, і всіх вздоровляла.

20 А Він, звівши очі на учнів Своїх, говорив: Блаженні убогі, Царство Боже бо ваше.

21 Блаженні голодні тепер, бо ви нагодовані будете. Блаженні засмучені зараз, бо втішиться ви.

22 Блаженні ви будете, коли люди зненавидять вас, і коли проженуть вас, і ганьбитимуть, і знеславлять, як зле, ім'я ваше за Людського Сина.

23 Радійте того дня й веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах. Бо так само чинили пророкам батьки їхні.

24 Горе ж вам, багатіям, бо втіху свою ви вже маєте.

25 Горе вам, тепер ситим, бо зазнаєте голоду ви. Горе вам, що тепер потішаєтеся, бо будете ви сумувати та плакати.

26 Горе вам, як усі люди про вас говоритимуть добре, бо так само чинили фальшивим пророкам батьки їхні!

27 А вам, хто слухає, Я кажу: Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас.

28 Благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто кривду вам чинить.

29 Хто вдарить тебе по щоці, підстав йому й другу, а хто хоче плаща твого взяти, не

забороняй і сорочки.

30 І кожному, хто в тебе просить подай, а від того, хто твоє забирає, назад не жадай.

31 І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви.

32 А коли любите тих, хто любить вас, яка вам за те ласка? Люблять бо й грішники тих, хто їх любить.

33 І коли добре чините тим, хто добро чинить вам, яка вам за те ласка? Бо те саме і грішники роблять.

34 А коли позичаєте тим, що й від них сподіваєтесь взяти, яка вам за те ласка? Позичають бо й грішники грішникам, щоб одержати стільки ж.

35 Тож любіть своїх ворогів, робіть добро, позичайте, не ждучи нічого назад, і ваша за це нагорода великою буде, і синами Всевишнього станете ви, добрий бо Він до невдячних і злих!

36 Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний!

37 Також не судіть, щоб не суджено й вас; і не осуджуйте, щоб і вас не осуджено; прощайте, то простять і вам.

38 Давайте і дадуть вам; мірою доброю, натоптаною, струснутою й переповненою вам

у подолок дадуть. Бо якою ви мірою міряєте, такою відміряють вам.

39 Розповів також приказку їм: Чи ж може водити сліпого сліпий? Хіба не обидва в яму впадуть?

40 Учень не більший за вчителя; але, удосконалившись, кожен буде, як учитель його.

41 Чого ж в оці брата свого ти заскалку бачиш, колоди ж у власному оці не чуєш?

42 Як ти можеш сказати до брата свого: Давай, брате, я заскалку вийму із ока твого, сам колоди, що в оці твоїм, не вбачаючи?

Лицеміре, вийми перше колоду із власного ока, а потім побачиш, як вийняти заскалку з ока брата твого!

43 Нема доброго дерева, що родило б злий плід, ані дерева злого, що родило б плід добрий.

44 Кожне ж дерево з плоду свого пізнається. Не збирають бо фі? із тернини, винограду ж на глоду не рвуть.

45 Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихої виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста його!

46 Що звете ви Мене: Господи, Господи, та не

робите того, що Я говорю?

47 Скажу вам, до кого подібний усякий, хто до Мене приходить та слів Моїх слухає, і виконує їх:

48 Той подібний тому чоловікові, що, будуючи дім, він глибоко викопав, і основу на камінь поклав. Коли ж злива настала, вода кинулася на той дім, та однак не змогла захитати його, бо збудований добре він був!

49 А хто слухає та не виконує, той подібний тому чоловікові, що свій дім збудував на землі без основи. І наперла на нього ріка, і зараз упав він, і велика була того дому руїна!

Від Луки 7

1 А коли Він скінчив усі слова Свої до народу, що слухав Його, то увійшов у Капернаум.

2 У одного ж сотника тяжко раб занедужав, що був дорогий йому, і вмирати вже мав.

3 А коли про Ісуса почув, то послав він до Нього юдейських старших, і благав Його, щоб прийшов, і вздоровив раба його.

4 Вони ж прибули до Ісуса, та й ревно благали

Його й говорили: Він достойний, щоб Ти це зробив йому.

5 Бо він любить народ наш, та й для нас синагогу поставив.

6 І пішов Ісус із ними. І коли недалеко від дому вже був, сотник друзів послав, щоб сказати Йому: Не турбуйся, о Господи, бо я недостойний, щоб зайшов Ти під стріху мою.

7 Тому то й себе не вважав я за гідного, щоб до Тебе прийти. Та промов тільки слово, і раб мій одужає.

8 Бо й я людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди, то йде він, а тому: прийди, і приходить, а своєму рабові: зроби тєє і зробить.

9 Почувши ж таке, Ісус здивувався йому, і, звернувшись до натовпу, що йшов слідком за Ним, промовив: Кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!

10 А коли посланці повернулись додому, то знайшли, що одужав той раб!

11 І сталось, наступного дня Він відправивсь у місто, що зветься Наїн, а з Ним ішли учні Його та багато народу.

12 І ось, як до брами міської наблизився Він, виносили вмерлого, одинака в своєї матері, що вдовою була. І з нею був натовп великий із

міста.

13 Як Господь же побачив її, то змилюсердивсь над нею, і до неї промовив: Не плач!

14 І Він підійшов, і доторкнувся до мар, носії ж зупинились. Тоді Він сказав: Юначе, кажу тобі: встань!

15 І мертвий устав, і почав говорити. І його Він віддав його матері.

16 А всіх острах пройняв, і Бога хвалили вони й говорили: Великий Пророк з'явився між нами, і зглянувся Бог над народом Своїм!

17 І розійшлася ця чутка про Нього по цілій Юдеї, і по всій тій країні.

18 Про все ж те сповістили Івана учні його. І покликав Іван двох із учнів своїх,

19 і послав їх до Господа з запитом: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?

20 А мужі, прийшовши до Нього, сказали: Іван Христитель послав нас до Тебе, питаючи: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?

21 А саме тоді багатьох уздоровив був Він від недугів і мук, і від духів злих, і сліпим багатьом вернув зір.

22 І промовив Ісус їм у відповідь: Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви бачили й чули: Сліпі прозрівають, криві ходять, очищуються

слабі на проказу, і чують глухі, воскресають померлі, убогим звіщається Добра Новина.

23 І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!

24 А коли відійшли посланці Іванові, Він почав говорити про Івана народів: На що ви дивитись ходили в пустиню? Чи на очерет, що вітер гойдає його?

25 Та на що ви дивитись ходили? Може на чоловіка, у м'які шати одягненого? Аджеж ті, хто одягається славно, і розкішно живе, по палатах царських.

26 На що ж ви ходили дивитись? На пророка? Так, кажу вам, навіть більше, ніж на пророка.

27 Це той, що про нього написано: Ось перед обличчя Твоє посилаю Свого посланця, який перед Тобою дорогу Твою приготує!

28 Кажу вам: Між народженими від жінок нема більшого понад Івана. Та найменший у Божому Царстві той більший за нього.

29 І всі люди, що слухали, і митники визнали Божу волю за слушну, і охристились Івановим хрищенням.

30 А фарисеї й законники відкинули Божу волю про себе, і не христились від нього.

31 І промовив Господь: До кого ж уподоблю людей цього роду? І до кого подібні вони?

32 Подібні вони до дітей, що на ринку сидять й один одного кличуть та кажуть: Ми вам грали були, а ви не танцювали, ми співали вам жалібно, та не плакали ви...

33 Бо прийшов Іван Христитель, що хліба не їсть і вина не п'є, а ви кажете: Має він демона.

34 Прийшов же Син Людський, що їсть і п'є, а ви кажете: Чоловік Цей ласун і п'яниця, Він приятель митників і грішників.

35 І виправдалася мудрість усіма своїми ділами.

36 А один із фарисеїв просив Його, щоб спожив Він із ним. І, прийшовши до дому того фарисея, Він сів при столі.

37 І ось жінка одна, що була в місті, грішниця, як дізналась, що, Він у фарисеєвім домі засів при столі, алябастрову пляшечку мира принесла,

38 і, припавши до ніг Його ззаду, плачучи, почала обливати слізьми Йому ноги, і волоссям своїм витирала, ноги Йому цілувала та миром мастила...

39 Побачивши це, фарисей, що покликав Його, міркував собі, кажучи: Коли б був Він пророк, Він би знав, хто ото й яка жінка до Нього торкається, бож то грішниця!

40 І озвався Ісус та й говорить до нього: Маю,

Симоне, дещо сказати тобі. А той відказав:
Кажі, Учителю.

41 І промовив Ісус: Були два боржники в одного вірителя; один був винен п'ятсот динаріїв, а другий п'ятдесят.

42 Як вони ж не могли заплатити, простив він обом. Скажи ж, котрий із них більше полюбить його?

43 Відповів Симон, говорячи: Думаю, той, кому більше простив. І сказав Він йому: Розсудив ти правдиво.

44 І, обернувшись до жінки, Він промовив до Симона: Чи ти бачиш цю жінку? Я прибув у твій дім, ти на ноги Мої не подав і води, а вона окропила слізьми Мої ноги й обтерла волоссям своїм.

45 Поцілунку не дав ти Мені, а вона, відколи ввійшов Я, Мої ноги цілує невпинно.

46 Голови ти Моєї оливою не намастив, а вона миром ноги мої намастила...

47 Ось тому говорю Я тобі: Численні гріхи її прощені, бо багато вона полюбила. Кому ж мало прощається, такий мало любить.

48 А до неї промовив: Прощаються тобі гріхи!

49 А ті, що сиділи з Ним при столі, почали гомоніти про себе: Хто ж це Такий, що прощає й гріхи?

50 А до жінки сказав Він: Твоя віра спасла тебе, іди з миром собі!

Від Луки 8

1 І сталось, що Він після того проходив містами та селами, проповідуючи та звіщаючи Добру Новину про Боже Царство. Із ним Дванадцять були,

2 та дехто з жінок, що були вздоровлені від злих духів і хвороб: Марія, Магдалиною звана, що з неї сім демонів вийшло,

3 і Іванна, дружина Худзи, урядника Іродового, і Сусанна, і інших багато, що маєтком своїм їм служили.

4 І, як зібралось багато народу, і з міста до Нього поприходили, то Він промовляти став притчею.

5 Ось вийшов сіяч, щоб посіяти зерно своє. І, як сіяв, упало одне край дороги, і було повитоптуване, а птахи небесні його повидзьобували.

6 Друге ж упало на ?рунт кам'янистий, і, зійшовши, усохло, не мало бо вогкості.

7 А інше упало між терен, і вигнався терен, і його поглишив.

8 Інше ж упало на добрую землю, і, зійшовши, уродило стократно. Це сказавши, закликав: Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!

9 Запитали ж Його Його учні, говорячи: Що визначає ця притча?

10 А Він відказав: Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а іншим у притчах, щоб дивились вони і не бачили, слухали і не розуміли.

11 Ось що означає ця притча: Зерно це Боже Слово.

12 А котрі край дороги, це ті, хто слухає, але потім приходить диявол, і забирає слово з їхнього серця, щоб не ввірували й не спаслися вони.

13 А що на кам'янистому ґрунті, це ті, хто тільки почує, то слово приймає з радістю; та кореня не мають вони, вірують дочасно, і за час випробовування відпадають.

14 А що впало між терен, це ті, хто слухає слово, але, ходячи, бувають придушені клопотами, та багатством, та життєвими розкошами, і плоду вони не дають.

15 А те, що на добрій землі, це оті, хто як слово почує, береже його в щирому й доброму

серці, і плід приносять вони в терпеливості.

16 А світла засвіченого ніхто не покриває посудиною, і не ставить під ліжку, але ставить його на свічник, щоб бачили світло, хто входить.

17 Немає нічого захованого, що не виявиться, ні таємного, що воно не пізнається, і не вийде наяв.

18 Тож пильнуйте, як слухаєте! Бо хто має, то дасться йому, хто ж не має, забереться від нього і те, що, здається йому, ніби має.

19 До Нього ж прийшли були мати й брати Його, та через народ не могли доступитись до Нього.

20 І сповістили Йому: Твоя мати й брати Твої он стоять осторонь, і бажають побачити Тебе.

21 А Він відповів і промовив до них: Моя мати й брати Мої це ті, хто слухає Боже Слово, і виконує!

22 І сталось, одного з тих днів увійшов Він до човна, а з Ним Його учні. І сказав Він до них: Переплиньмо на другий бік озера. І відчалили.

23 А коли вони плинули, Він заснув. І знялася на озері буря велика, аж вода заливати їх стала, і були в небезпеці вони.

24 І вони підійшли, і розбудили Його та й сказали: Учителю, Учителю, гинемо! Він же

встав, наказав бурі й хвилям, і вони вщухнули, і тиша настала!

25 А до них Він сказав: Де ж ваша віра? І дивувались вони, перестрашені, і говорили один до одного: Хто ж це такий, що вітрам і воді Він наказує, а вони Його слухають?

26 І вони припливли до землі Гадаринської, що навпроти Галілеї.

27 І, як на землю Він вийшов, перестрів Його один чоловік із міста, що довгі роки мав він демонів, не вдягався в одежу, і мешкав не в домі, а в гробах.

28 А коли він Ісуса побачив, то закричав, повалився перед Ним, і голосом гучним закликав: Що до мене Тобі, Ісусе, Сину Бога Всевишнього? Благаю Тебе, не муч мене!

29 Бо звелів Він нечистому духові вийти з людини. Довгий час він хапав був його, і в'язали його ланцюгами й кайданами, і стерегли його, але він розривав ланцюги, і демон гнав по пустині його.

30 А Ісус запитався його: Як тобі на ім'я? І той відказав: Леґіон, бо багато ввійшло в нього демонів.

31 І благали Його, щоб Він їм не звелів іти в безодню.

32 Пасся ж там на горі гурт великий свиней. І

просилися демони ті, щоб дозволив піти їм у них. І дозволив Він їм.

33 А як демони вийшли з того чоловіка, то в свиней увійшли. І череда кинулась із кручі до озера, і потопилась.

34 Пастухи ж, як побачили теє, що сталось, повтікали, та в місті й по селах звістили.

35 І вийшли побачити, що сталось. І прийшли до Ісуса й знайшли, що той чоловік, що демони вийшли із нього, сидів при ногах Ісусових вдягнений та при умі, і полякались...

36 Самовидці ж їм розповіли, як видужав той біснுவатий.

37 І весь народ Гадаринського краю став благати Його, щоб пішов Він від них, великий бо страх обгорнув їх. Він же до човна ввійшов і вернувся.

38 А той чоловік, що демони вийшли із нього, став благати Його, щоб бути при Ньому. Та Він відпустив його, кажучи:

39 Вернися до дому свого, і розповіж, які речі великі вчинив тобі Бог! І той пішов, і по цілому місту звістив, які речі великі для нього Ісус учинив!

40 А коли повернувся Ісус, то люди Його прийняли, бо всі чекали Його.

41 Аж ось прийшов муж, Яір на ім'я, що був

старшим синагоги. Він припав до Ісусових ніг, та й став благати Його завітати до дому його.

42 Бо він мав одиначку дочку, років десь із дванадцять, і вмирала вона. А коли Він ішов, народ тиснув Його.

43 А жінка одна, що дванадцять років хворою на кровотечу була, що ніхто вздоровити не міг її,

44 підійшовши ззаду, доторкнулась до краю одежі Його, і хвилі тієї спинилася їй кровотеча!

45 А Ісус запитав: Хто доторкнувся до Мене? Коли ж відмовлялися всі, то Петро відказав: Учителю, народ коло Тебе он товпиться й тисне.

46 Ісус же промовив: Доторкнувсь хтось до Мене, бо Я відчув силу, що вийшла з Мене...

47 А жінка, побачивши, що вона не втаїлась, трясучись, підійшла та й упала перед Ним, і призналася перед усіма людьми, чому доторкнулась до Нього, і як хвилі тієї одужала.

48 Він же промовив до неї: Дочко, твоя віра спасла тебе; іди з миром собі!

49 Як Він ще промовляв, приходить ось від старшини синагоги один та й говорить: Дочка твоя вмерла, не турбуй же Вчителя!

50 Ісус же, почувши, йому відповів: Не лякайся, тільки віруй, і буде спасена вона.

51 Прийшовши ж до дому, не пустив Він нікого з Собою ввійти, крім Петра, та Івана, та Якова, та батька дівчати, та матері.

52 А всі плакали та голосили за нею... Він же промовив: Не плачте, не вмерла вона, але спить!

53 І насміялися з Нього, бо знали, що вмерла вона.

54 А Він узяв за руку її та й скрикнув, говорячи: Дівчатко, вставай!

55 І вернувся їй дух, і хвилі тієї вона ожила... І звелів дати їй їсти.

56 І здивувались батьки її. А Він наказав їм нікому не розповідати, що сталось.

Від Луки 9

1 І скликав Він Дванадцятьох, і дав їм силу та владу над усіма демонами, і вздоровляти недуги.

2 І послав їх проповідувати Царство Боже та вздоровляти недужих.

3 І промовив до них: Не беріть нічого в дорогу: ані палиці, ані торби, ні хліба, ні срібла, ані майте по двоє убрань.

4 І в який дім увійдете, залишайтеся там, і звідти відходьте.

5 А як хто вас не прийме, то, виходячи з міста того, обтрусіть від ніг ваших порох на свідчення супроти них.

6 І вийшли вони, та й ходили по селах, звіщаючи Добру Новину та всюди оздоровляючи.

7 А Ірод тетрарх прочув усе, що сталося було, і вагався, бо дехто казали, що Іван це із мертвих устав,

8 а інші, що Ілля то з'явився, а знов інші, що ожив це один із стародавніх пророків.

9 Тоді Ірод сказав: Іванові стяв я голову; хто ж Оцей, що я чую про Нього речі такі? І він намагався побачити Його.

10 А коли повернулись апостоли, вони розповіли Йому, що зробили. І Він їх узяв, та й пішов самотою на місце безлюдне, біля міста, що зветься Віфсаїда.

11 А як люди довідалися, то пішли вслід за Ним. І Він їх прийняв, і розповідав їм про Боже Царство, та тих оздоровляв, хто потребував оздоровлення.

12 А день став схилятися. І Дванадцяттеро підійшли та й сказали Йому: Відпусти вже людей, нехай вони йдуть у довколишні села й оселі спочити й здобути поживи, бо ми тут у місці безлюдному!

13 А Він їм сказав: Дайте їсти їм ви. Вони ж відказали: Немає в нас більше, як п'ятеро хліба й дві риби. Хіба підемо та купимо поживи для всього народу цього.

14 Бо було чоловіків десь тисяч із п'ять. І сказав Він до учнів Своїх: Розсадіть їх рядами по п'ятидесяти.

15 І зробили отак, і всіх їх розсадили.

16 І Він узяв п'ять хлібів та дві риби, споглянуv на небо, поблагословив їх, і поламав, і дав учням, щоб клали народів.

17 І всі їли й наситились! А з кусків позоставих зібрали дванадцять кошів...

18 І сталось, як насамоті Він молився, з Ним учні були. І спитав Він їх, кажучи: За кого Мене люди вважають?

19 Вони ж відповіли та сказали: За Івана Христителя, а ті за Іллю, а інші, що воскрес один із давніх пророків.

20 А Він запитав їх: А ви за кого Мене маєте? Петро ж відповів та сказав: За Христа Божого!

21 Він же їм наказав, і звелів не казати нікому

про це.

22 І сказав Він: Синові Людському треба багато страждати, і Його відцураються старші, і первосвященики, і книжники, і буде Він убитий, але третього дня Він воскресне!

23 А до всіх Він промовив: Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде.

24 Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже.

25 Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але занапастить чи згубить себе?

26 Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Своїй, і Отчій, і святих Анголів.

27 Правдиво ж кажу вам, що деякі з тут-о приявних не скуштують смерти, аж поки не побачать Царства Божого.

28 І сталось після оцих слів днів за вісім, узяв Він Петра, і Івана, і Якова, та й пішов помолитись на гору.

29 І коли Він молився, то вигляд лиця Його переобразився, а одежа Його стала біла й блискуча.

30 І ось два мужі з Ним розмовляли, були то
Мойсей та Ілля,

31 що з'явилися в славі, і говорили про кінець
Його, який в Єрусалимі Він мав докінчити.

32 А Петро та приявні з ним були зморені
сном, але, пробудившись, бачили славу Його й
обох мужів, що стояли при Ньому.

33 І сталось, як із Ним розлучались вони, то
промовив Петро до Ісуса: Учителю, добре нам
бути отут! Поставмо ж отут три шатрі: задля
Тебе одне, і Мойсею одне, і одне для Іллі! Він
не знав, що говорить...

34 А як він говорив це, насунула хмара та їх
заслонила. І вони полякались, як стали ті
входити в хмару.

35 І почувся ось голос із хмари, який
промовляв: Це Син Мій Улюблений, Його
слухайтеся!

36 А коли оцей голос лунав, Ісус Сам
позостався. А вони промовчали, і нікому
нічого тих днів не казали, що бачили.

37 А наступного дня, як спустились з гори,
перестрів Його натовп великий.

38 І закричав ось один чоловік із народу й
сказав: Учителю, благаю Тебе, зглянься над
сином моїм, бо одинак він у мене!

39 А ото дух хапає його, і він нагло кричить, і

трясе ним, аж той піну пускає. І, вимучивши він його, насилу відходить.

40 І учнів Твоїх я благав його вигнати, та вони не змогли.

41 А Ісус відповів і промовив: О, роде невірний й розбещений, доки буду Я з вами, і терпітиму вас? Приведи свого сина сюди!

42 А як той іще йшов, демон кинув його та затряс. Та Ісус наказав тому духу нечистому, і вздоровив дитину, і віддав її батькові її.

43 І всі дивувалися величі Божій! А як усі дивувались усьому, що чинив був Ісус, Він промовив до учнів Своїх:

44 Вкладіть до вух своїх ці ось слова:

Людський Син буде виданий людям до рук...

45 Проте не зрозуміли вони цього слова, було бо закрите від них, щоб його не збагнули, та боялись Його запитати про це слово.

46 І прийшло їм на думку: хто б найбільший з них був?

47 А Ісус, думку серця їх знавши, узяв дитину, і поставив її біля Себе.

48 І промовив до них: Як хто прийме дитину оцю в Ім'я Моє, Мене він приймає, а як хто Мене прийме, приймає Того, Хто послав Мене. Хто бо найменший між вами всіма, той великий!

49 А Іван відповів і сказав: Учителю, ми бачили одного чоловіка, що Ім'ям Твоїм демонів виганяв, і ми заборонили йому, бо він з нами не ходить.

50 Ісус же йому відказав: Не забороняйте, бо хто не проти вас, той за вас!

51 І сталось, коли дні вознесення Його наближались, Він постановив піти в Єрусалим.

52 І Він посланців вислав перед Собою. І пішли вони, та й прибули до села самарянського, щоб ночівлю Йому приготувати.

53 А ті не прийняли Його, бо йшов Він у напрямі Єрусалиму.

54 Як побачили ж те учні Яків й Іван, то сказали: Господи, хочеш, то ми скажемо, щоб огонь зйшов з неба та винищив їх, як і Ілля був зробив.

55 А Він обернувся до них, їм докорив та й сказав: Ви не знаєте, якого ви духа.

56 Бо Син Людський прийшов не губить душі людські, а спасати! І пішли вони в інше село.

57 І сталось, як дорогою йшли, сказав був до Нього один: Я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов.

58 Ісус же йому відказав: Мають нори лисиці,

а гнізда небесні пташки, Син же Людський не має ніде й голови прихилити!

59 І промовив до другого Він: Іди за Мною. А той відказав: Дозволь мені перше піти, і батька свого поховати.

60 Він же йому відказав: Зостав мертвим ховати мерців своїх. А ти йди та звіщай Царство Боже.

61 А інший сказав був: Господи, я піду за Тобою, та дозволь мені перш попрощатись із своїми домашніми.

62 Ісус же промовив до нього: Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства!

Від Луки 10

1 Після того призначив Господь і інших Сімдесят, і послав їх по двох перед Себе до кожного міста та місця, куди Сам мав іти.

2 І промовив до них: Хоч жниво велике, та робітників мало; тож благайте Господаря жнива, щоб робітників вислав на жниво Своє.

3 Ідіть! Оце посилаю Я вас, як ягнят між

вовки.

4 Не носіть ні калитки, ні торби, ні сандаль, і не вітайте в дорозі нікого.

5 Як до дому ж якого ви ввійдете, то найперше кажіть: Мир дому цьому!

6 І коли син миру там буде, то спочине на ньому ваш мир, коли ж ні до вас вернеться.

7 Зоставайтесь ж у домі тім самім, споживайте та пийте, що є в них, бо вартий робітник своєї зарплати. Не ходіть з дому в дім.

8 А як прийдете в місто яке, і вас приймуть, споживайте, що вам подадуть.

9 Уздоровлюйте хворих, що в нім, промовляйте до них: Наблизилося Царство Боже до вас!

10 А як прийдете в місто яке, і вас не приймуть, то вийдіть на вулиці його та й кажіть:

11 Ми обтрушуємо вам навіть порошок, що прилип до нас із вашого міста. Та знайте оце, що наблизилося Царство Боже!

12 Кажу вам: того дня легше буде содомлянам, аніж місту тому!

13 Горе тобі, Хоразіне, горе тобі, Віфсаїдо! Бо коли б то у Тирі й Сидоні були відбулися ті чуда, що сталися в вас, то давно б вони покаялися в волосяниці та в попелі!

14 Але на суді відрадніш буде Тиру й Сидону, як вам...

15 А ти, Капернауме, що до неба піднісся, аж до аду ти зійдеш!

16 Хто слухає вас Мене слухає, хто ж погорджує вами погорджує Мною, хто ж погорджує Мною погорджує Тим, Хто послав Мене.

17 А ті Сімдесят повернулися з радістю, кажучи: Господи, навіть демони коряться нам у Ім'я Твоє!

18 Він же промовив до них: Я бачив того сатану, що з неба спадав, немов блискавка.

19 Ось Я владу вам дав наступати на змій та скорпіонів, і на всю силу ворожу, і ніщо вам не зашкодить.

20 Та не тіштеся тим, що вам коряться духи, але тіштесть, що ваші ймення записані в небі!

21 Того часу Ісус звеселився був Духом Святим і промовив: Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби!

22 Передав Мені все Мій Отець. І не знає ніхто, хто є Син, тільки Отець, і хто Отець тільки Син, та кому Син захоче відкрити.

23 І, звернувшись до учнів, наодинці їм сказав:

Блаженні ті очі, що бачать, що бачите ви!

24 Кажу ж вам, що багато пророків і царів бажали побачити, що бачите ви та й не бачили, і почути, що чуєте ви і не чули!

25 І підвівсь ось законник один, і сказав, Його випробовуючи: Учителю, що робити мені, щоб вічне життя досягнути?

26 Він же йому відказав: Що в Законі написано, як ти читаєш?

27 А той відповів і сказав: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе.

28 Він же йому відказав: Правильно ти відповів. Роби це, і будеш жити.

29 А той бажав сам себе виправдати, та й сказав до Ісуса: А хто то мій ближній?

30 А Ісус відповів і промовив: Один чоловік ішов з Єрусалиму до Єрихону, і попався розбійникам, що обдерли його, і завдали йому рани, та й утекли, покинувши ледве живого його.

31 Проходив випадком тією дорогою священик один, побачив його, і проминув.

32 Так само й Левит надійшов на те місце, поглянув, і теж проминув.

33 Проходив же там якийсь самарянин, та й

натрапив на нього, і, побачивши, змилосердився.

34 І він підійшов, і обв'язав йому рани, наливши оливи й вина. Потому його посадив на худобину власну, і приставив його до гостиниці, та й клопотався про нього.

35 А другого дня, від'їжджавши, вийняв він два динарії, та й дав їх господареві й проказав: Заопікуйся ним, а як більше що витратиш, заплачу тобі, як вернуся.

36 Котрий же з цих трьох на думку твою був ближній тому, хто попався розбійникам?

37 А він відказав: Той, хто вчинив йому милість. Ісус же сказав йому: Іди, і роби так і ти!

38 І сталось, коли вони йшли, Він прийшов до одного села. Одна ж жінка, Марта їй на ім'я, прийняла Його в дім свій.

39 Була ж в неї сестра, що звалась Марія; вона сіла в ногах у Ісуса, та й слухала слова Його.

40 А Марта великою послугою клопоталась, а спинившись, сказала: Господи, чи байдуже Тобі, що на мене саму полишила служити сестра моя? Скажи ж їй, щоб мені допомгла.

41 Господь же промовив у відповідь їй: Марто, Марто, турбуєшся й журишся ти про багато чого,

42 а потрібне одне. Марія ж обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї...

Від Луки 11

1 І сталось, як молився Він у місці одному, і коли перестав, озвався до Нього один із Його учнів: Господи, навчи нас молитися, як і Іван навчив своїх учнів.

2 Він же промовив до них: Коли молитесь, говоріть: Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі.

3 Хліба нашого насущного дай нам на кожний день.

4 І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому. І не введи нас у випробовування, але визволи нас від лукавого!

5 І сказав Він до них: Хто з вас матиме приятеля, і піде до нього опівночі, і скаже йому: Позич мені, друже, три хліби,

6 бо прийшов із дороги до мене мій приятель,

я ж не маю, що дати йому.

7 А той із середини в відповідь скаже: Не роби мені клопоту, уже замкнені двері, і мої діти зо мною на ліжкові. Не можу я встати та дати тобі.

8 Кажу вам: коли він не встане, і не дасть ради дружби йому, то за докучання його він устане та й дасть йому, скільки той потребує.

9 І Я вам кажу: просіть, і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам!

10 Бо кожен, хто просить одержує, хто шукає знаходить, а тому, хто стукає відчинять.

11 І котрий з вас, батьків, як син хліба проситиме, подасть йому каменя? Або, як проситиме риби, замість риби подасть йому гадину?

12 Або, як яйця він проситиме, дасть йому скорпіона?

13 Отож, коли ви, будши злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Небесний Отець подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього?

14 Раз вигонив Він демона, який був німий. І коли демон вийшов, німий заговорив. А народ дивувався.

15 А деякі з них гомоніли: Виганяє Він демонів силою Вельзевула, князя демонів...

16 А інші, випробовуючи, хотіли від Нього ознаки із неба.

17 Він же знав думки їхні, і промовив до них: Кожне царство, само проти себе поділене, запустіє, і дім на дім упаде.

18 А коли й сатана поділився сам супроти себе, як стоятиме царство його? А ви кажете, що Вельзевулом вигоню Я демонів.

19 Коли ж Вельзевулом вигоню Я демонів, то чим виганяють їх ваші сини? Тому вони стануть вам судьями.

20 А коли перстом Божим вигоню Я демонів, то справді прийшло до вас Боже Царство.

21 Коли сильний збройно свій двір стереже, то в безпеці маєток його.

22 Коли ж дужчий від нього його нападе й переможе, то всю зброю йому забере, на яку покладався був той, і роздасть свою здобич.

23 Хто не зо Мною, той проти Мене; і хто не збирає зо Мною, той розкидає!

24 Коли дух нечистий виходить з людини, то блукає місцями безвідними, відпочинку шукаючи, але, не знаходячи, каже: Вернуса до хати своєї, звідки я вийшов.

25 А як вернеться він, то хату знаходить заметену й прибрану.

26 Тоді він іде та й приводить сімох інших

духів, лютіших за себе, і входять вони та й живуть там. І буде останнє людині тій гірше за перше!

27 І сталось, як Він це говорив, одна жінка з народу свій голос піднесла й сказала до Нього: Блаженна утроба, що носила Тебе, і груди, що Ти ссав їх!

28 А Він відказав: Так. Блаженні ж і ті, хто слухає Божого Слова і його береже!

29 А як люди збиралися, Він почав промовляти: Рід цей рід лукавий: він ознаки шукає, та ознаки йому не дадуть, крім ознаки пророка Йони.

30 Бо як Йона ознакою був для ніневітян, так буде й Син Людський для роду цього.

31 Цариця південна на суд стане з мужами роду цього, і їх засудить, бо вона з кінця світу прийшла Соломонову мудрість послухати. А тут ось Хтось більший, аніж Соломон!

32 Ніневітяни стануть на суд із цим родом, і засудять його, вони бо покалися через Йонину проповідь. А тут ось Хтось більший, ніж Йона!

33 Засвіченого світильника ніхто в сховок не ставить, ані під посудину, але на свічник, щоб бачили світло, хто входить.

34 Око твоє то світильник для тіла; тому, як

око твоє буде дуже, то й усе тіло твоє буде світле. А коли б твоє око нездатне було, то й усе тіло твоє буде темне.

35 Отож, уважай, щоб те світло, що в тобі, не сталося темрявою!

36 Бо коли твоє тіло все світле, і не має жадної темної частини, то все буде світле, неначе б світильник осяяв блиском тебе.

37 Коли Він говорив, то один фарисей став благати Його пообідати в нього. Він же прийшов та й сів при столі.

38 Фарисей же, побачивши це, здивувався, що перед обідом Він перш не обмився.

39 Господь же промовив до нього: Тепер ви, фарисеї, он чистите зовнішність кухля та миски, а ваше нутро повне здирства та кривди!

40 Нерозумні, чи ж Той, Хто створив оте зовнішнє, не створив Він і внутрішнє?

41 Тож милостиню подавайте з унутрішнього, і ось все буде вам чисте.

42 Горе вам, фарисеям, бо ви десятину даєте з м'яти та рути й усякого зілля, але обминаєте суд та Божу любов; це треба робити, і того не лишати!

43 Горе вам, фарисеям, що любите перші лавки в синагогах та привіти на ринках!

44 Горе вам, бо ви як гроби непомітні, люди ж ходять по них і не знають того...

45 Озвався ж один із законників, і каже Йому: Учителю, кажучи це, Ти і нас ображаєш!

46 А Він відказав: Горе й вам, законникам, бо ви на людей тягарі накладаєте, які важко носити, а самі й одним пальцем своїм не доторкуєтесь тягарів!

47 Горе вам, бо надгробки пророкам ви ставите, ваші ж батьки були їх повбивали...

48 Так, визнаєте ви й хвалите вчинки батьків своїх: бо вони їх повбивали, а ви їм надгробки будете!

49 Через те й мудрість Божа сказала: Я пошлю їм пророків й апостолів, вони ж декого з них повбивають, а декого виженуть,

50 щоб на роді оцім відомстилася кров усіх пророків, що пролита від створення світу,

51 від крові Авеля аж до крові Захарія, що загинув між жертівником і храмом! Так, кажу вам, відомститься це все на цім роді!

52 Горе вам, законникам, бо взяли ви ключа розуміння: самі не ввійшли, і тим, хто хотів увійти, боронили!

53 А коли Він виходив ізвідти, стали книжники та фарисеї сильно тиснути та від Нього допитуватись про багато речей,

54 вони чатували на Нього, щоб зловити що з уст Його (і щоб оскаржити Його).

Від Луки 12

1 Того часу, як зібралися десятитисячні натовпи народу, аж топтали вони один одного, Він почав промовляти перш до учнів Своїх: Стережіться розчини фарисейської, що є лицемірство!

2 Бо немає нічого захованого, що не відкриється, ні таємного, що не виявиться.

3 Тому все, що казали ви потемки, при світлі почується, що ж шептали на вухо в коморах, на дахах проповідане буде.

4 Кажу ж вам, Своїм друзям: Не бійтеся тих, хто тіло вбиває, а потім більш нічого не може вчинити!

5 Але вкажу вам, кого треба боятися: Бійтеся того, хто має владу, убивши, укинути в геєнну. Так, кажу вам: Того бійтеся!

6 Чи ж не п'ять горобців продають за два гроші? Та проте перед Богом із них ні один не забутий.

7 Але навіть волосся вам на голові пораховане все. Не бійтесь: вартніші ви за багатьох горобців!

8 Кажу ж вам: Кожного, хто перед людьми Мене визнає, того визнає й Син Людський перед Англами Божими.

9 Хто ж Мене відцурається перед людьми, того відцураються перед Англами Божими.

10 І кожному, хто скаже слово на Людського Сина, йому проститься; а хто зневажатиме Духа Святого, не проститься.

11 А коли вас водитимуть до синагог, і до урядів, і до влад, не турбуйтеся, як або що відповідати чи що говорити,

12 Дух бо Святий вас навчить тієї години, що потрібно казати!

13 І озвався до Нього один із народу: Учителю, скажи братові моему, щоб він спадщиною поділився зо мною.

14 А Він відказав йому: Чоловіче, хто поставив над вами Мене за суддю або за подільника?

15 І промовив до них: Глядіть, остерігайтеся всякої зажерливості, бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його.

16 І Він розповів їм притчу, говорячи: В одного багача гойно нива вродила була.

17 І міркував він про себе й казав: Що робити,

що не маю куди зібрати плодів своїх?

18 І сказав: Оце я зроблю, порозвалюю клуні свої, і просторніші поставлю, і позбираю туди пашню свою всю та свій достаток.

19 І скажу я душі своїй: Душе, маєш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися!

20 Бог же до нього прорік: Нерозумний, ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготовив?...

21 Так буває і з тим, хто збирає для себе, та не багатіє в Бога.

22 І промовив Він учням Своїм: Через це кажу вам: Не журіться про життя, що ви будете їсти, і ні про тіло, у що ви зодягнетесь.

23 Бо більше від їжі життя, а тіло від одягу.

24 Погляньте на гайвороння, що не сіють, не жнуть, нема в них комори, ні клуні, проте Бог їх годує. Скільки ж більше за птахів ви варті!

25 Хто ж із вас, коли журиться, додати зможе до зросту свого бодай ліктя одного?

26 Тож коли ви й найменшого не подолаєте, то чого ж ви про інше клопочетесь?

27 Погляньте на ті он лілеї, як вони не прядуть, ані тчуть. Але говорю вам, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них!

28 І коли он траву, що сьогодні на полі, а
взавтра до печі вкидається, Бог так зодягає,
скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні!

29 І не шукайте, що будете їсти, чи що будете
пити, і не клопочіться.

30 Бо всього цього й люди світу оцього
шукають, Отець же ваш знає, що того вам
потрібно.

31 Шукайте ото ж Його Царства, а це вам
додасться!

32 Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося
Отцю вашому дати вам Царство.

33 Продавайте достатки свої та милостиню
подавайте. Робіть калитки собі не старіючі,
невичерпний скарб той у небі, куди не
закрадається злодій, і міль де не точить.

34 Бо де скарб ваш, там буде й серце ваше!

35 Нехай підперезані будуть вам стегна, а
світла ручні позасвічувані!

36 І будьте подібними до людей, що очікують
пана свого, коли вернеться він із весілля, щоб,
як прийде й застукає, відчинити негайно йому.

37 Блаженні раби ті, що пан, коли прийде, то
знайде, що пильнують вони! Поправді кажу
вам: підпережеться він і їх посадовить, і,
підійшовши, буде їм послуговувати.

38 І коли прийде о другій чи прийде о третій

сторожі, та знайде так само, блаженні вони!

39 Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій то годині підкрадеться злодій, то він пильнував би, і свого б дому не дав підкопати.

40 Тому будьте готові і ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаєте!

41 Озвався ж Петро: Господи, чи до нас кажеш притчу оцю, чи до всіх?

42 А Господь відказав: Хто ж тоді вірний і мудрий домоправитель, що пан настановить його над своїми челядниками, щоб давати харч визначену своєчасно?

43 Блаженний той раб, що пан його прийде та знайде, що робить він так!

44 Поправді кажу вам, що над всім маєтком своїм він поставить його.

45 А коли раб той скаже у серці своїм: Забариться пан мій прийти, і зачне бити слуг та служниць, їсти та пити та напиватися,

46 то прийде раба того пан за дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає, і розітне його пополювині, і визначить долю йому з невірними!

47 А раб той, що знав волю свого господаря, але не приготував, ані не вчинив згідно волі його, буде тяжко побитий.

48 Хто ж не знав, а вчинив каригідне, буде

мало він битий. Тож від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть. А кому багато повірено, від того ще більше жадатимуть.

49 Я прийшов огонь кинути на землю, і як Я прагну, щоб він уже запалав!

50 Я ж маю христитися хрищенням, і як Я мучуся, поки те сповниться!

51 Чи ви думаєте, що прийшов Я мир дати на землю? Ні, кажу вам, але поділ!

52 Віднині бо п'ятеро в домі одному поділені будуть: троє супроти двох, і двоє супроти трьох.

53 Стане батько на сина, а син проти батька, мати проти дочки, а дочка проти матері, свекруха навпроти невістки своєї, а невістка навпроти свекрухи!...

54 Промовив же Він і до народу: Як побачите хмару, що з заходу суне, то кажете зараз: Зближається дощ, і так і буває.

55 А коли віє вітер південний, то кажете: Буде спекота, і буває.

56 Лицеміри, лице неба й землі розпізнати ви вмієте, чому ж не розпізнаєте часу цього?

57 Чого ж і самі по собі ви не судите, що справедливе?

58 Бо коли до уряду ти йдеш зо своїм

супротивником, попильтуй з ним залагодити по дорозі, щоб тебе до судді не потяг він, а суддя щоб прислужникові не віддав тебе, а прислужник щоб не посадив до в'язниці тебе.

59 Поправді кажу тобі: Не вийдеш ізвідти, поки не віддаси їй останнього шеляга!

Від Луки 13

1 Того часу прийшли були дехто, та й розповіли Йому про галілеян, що їхню кров Пилат змішав був із їхніми жертвами.

2 Ісус же сказав їм у відповідь: Чи ви думаєте, що оці галілеяни, що так постраждали, грішніші були від усіх галілеян?

3 Ні, кажу вам; та коли не покаєтеся, то загинете всі так!

4 Або ті вісімнадцять, що башта на них завалилась була в Сілоамі й побила їх, чи думаєте, що ті винні були більш за всіх, що в Єрусалимі живуть?

5 Ні, кажу вам; та коли не покаєтеся, то загинете всі так!

6 І Він розповів оцю притчу: Один чоловік у

своїм винограднику мав посаджене фі?ове дерево. І прийшов він шукати на ньому плоду, але не знайшов.

7 І сказав винареві: Оце третій рік, відколи приходжу шукати плоду на цім фі?овім дереві, але не знаходжу; зрубай його, нащо й землю марнує воно?

8 А той йому в відповідь каже: Позостав його, пане, і на цей рік, аж поки його обкопаю довкола, і обкладу його гноєм,

9 чи року наступного плоду не вродить воно. Коли ж ні, то зрубасш його.

10 І навчав Він в одній з синагог у суботу.

11 І ось там була одна жінка, що вісімнадцять років мала духа немочі, і була скорчена, і не могла ніяк випростатись.

12 А Ісус, як побачив її, то покликав до Себе. І сказав їй: Жінко, звільнена ти від недуги своєї.

13 І Він руки на неї поклав, і вона зараз випросталась, і стала славити Бога!

14 Озвався ж старший синагоги, обурений, що Ісус уздоровив у суботу, і сказав до народу: Є шість день, коли працювати належить, приходьте тоді та вздоровлюйтеся, а не дня суботнього.

15 А Господь відповів і промовив до нього: Лицеміре, хіба ж не відв'язує кожен із вас у

суботу свого вола чи осла від ясел, і не веде напоїти?

16 Чи ж цю дочку Авраамову, яку сатана був зв'язав вісімнадцять ось років, не належить звільнити її суботнього дня від цих пут?

17 А як Він говорив це, засоромилися всі Його супротивники. І тішився весь народ всіма славними вчинками, які Він чинив!

18 Він же промовив: До чого подібне Царство Боже, і до чого його прирівняю?

19 Подібне воно до гірчичного зерна, що взяв чоловік і посіяв його в своїм саді. І воно виросло, і деревом стало, і кублилось птаство небесне на віттях його.

20 І знову сказав Він: Із чим порівняю Я Боже Царство?

21 Подібне до розчини, що її бере жінка, і кладе на три мірки муки, аж поки все вкисне.

22 І проходив містами та селами Він і навчав, до Єрусалиму простуючи.

23 І озвався до Нього один: Господи, хіба буде мало спасених? А Він відказав їм:

24 Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми, бо кажу вам, багато-хто будуть намагатися ввійти, та не зможуть!

25 Як устане Господар та двері замкне, ви зачнете вистоювати ізнадвору, та стукати в

Скільки раз Я хотів позбирати дітей твоїх, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли!

35 Ось ваш дім застається порожній для вас! Говорю бо Я вам: Ви мене не побачите, аж поки не настане, що скажете: Благословенний, Хто йде в Господнє Ім'я!

Від Луки 14

1 І сталось, що Він у суботу ввійшов був до дому одного з фарисейських старшин, щоб хліба спожити, а вони назирали за Ним.

2 І ото перед Ним був один чоловік, слабкий на водянку.

3 Ісус же озвався й сказав до законників та фарисеїв: Чи вздоровляти в суботу годиться чи ні?

4 Вони ж мовчали. А Він, доторкнувшись, уздоровив його та відпустив...

5 І сказав Він до них: Коли осел або віл котрогось із вас упаде до криниці, то хіба він не витягне зараз його дня суботнього?

6 І вони не могли відповісти на це.

7 А як Він спостеріг, як вони собі перші місця вибирали, то сказав до запрошених притчу:

8 Коли хто покличе тебе на весілля, не сідай на першому місці, щоб не трапився хто поважніший за тебе з покликаних,

9 і щоб той, хто покликав тебе та його, не прийшов і тобі не сказав: Поступися цьому місцем! І тоді ти із соромом станеш займати місце останнє...

10 Але як ти будеш запрошений, то приходь, і сідай на останньому місці, щоб той, хто покликав тебе, підійшов і сказав тобі:

Приятелю, сідай вище! Тоді буде честь тобі перед покликаними з тобою.

11 Хто бо підноситься буде впокорений, а хто впокоряється той піднесеться.

12 А тому, хто Його був покликав, сказав Він: Коли ти справляєш обід чи вечерю, не клич друзів своїх, ні братів своїх, ані своїх родичів, ні сусідів багатих, щоб так само й вони коли не запросили тебе, і буде взаємна відплата тобі.

13 Але, як справляєш гостину, клич убогих, калік, кривих та сліпих,

14 і будеш блаженний, бо не мають вони чим віддати тобі, віддасться ж тобі за воскресіння праведних!

15 Як почув це один із отих, що сиділи з Ним при столі, то до Нього сказав: Блаженний, хто хліб споживатиме в Божому Царстві!

16 Він же промовив до нього: Один чоловік спорядив був велику вечерю, і запросив багатьох.

17 І послав він свого раба часу вечері сказати запрошеним: Ідіть, бо вже все наготовано.

18 І зараз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: Поле купив я, і маю потребу піти та оглянути його. Прошу тебе, вибач мені!

19 А другий сказав: Я купив собі п'ять пар волів, і йду спробувати їх. Прошу тебе, вибач мені!

20 І знов інший сказав: Одружився ось я, і через те я не можу прийти.

21 І вернувся той раб і панові своєму про все розповів. Розгнівався господар тоді, та й сказав до свого раба: Піди швидко на вулиці та на завулки міські, і приведи сюди вбогих, і калік, і сліпих, і кривих.

22 І згодом раб повідомив: Пане, сталося так, як звелів ти, та місця є ще.

23 І сказав пан рабові: Піди на дороги й на загороди, та й силуй прийти, щоб наповнився дім мій.

24 Кажу бо я вам, що жаден із запрошених

мужів тих не покуштує моєї вечері... Бо багато покликаних, та вибраних мало!

25 Ішло ж з Ним багато людей. І, звернувшись, сказав Він до них:

26 Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, той не може бути учнем Моїм!

27 І хто свого хреста не несе, і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем Моїм!

28 Хто бо з вас, коли башту поставити хоче, перше не сяде й видатків не вирахує, чи має потрібне на виконання,

29 щоб, коли покладе він основу, але докінчити не зможе, усі, хто побачить, не стали б сміятися з нього,

30 говорячи: Чоловік цей почав будувати, але докінчити не міг...

31 Або який цар, ідучи на війну супроти царя іншого, перше не сяде порадитися, чи спроможен він із десятима тисячами стріти того, хто йде з двадцятьма тисячами проти нього?

32 Коли ж ні, то, як той ще далеко, шле посольство до нього та й просить про мир.

33 Так ото й кожен із вас, який не зречеться усього, що має, не може бути учнем Моїм.

34 Сіль добра річ. Коли ж сіль несолоною стане, чим приправити її?

35 Ні на землю, ні на гній не потрібна вона, її геть викидають. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!

Від Луки 15

1 Наближались до Нього всі митники й грішники, щоб послухати Його.

2 Фарисеї ж та книжники нарікали й казали: Приймає Він грішників та з ними їсть.

3 А Він їм розповів оцю притчу, говорячи:

4 Котрий з вас чоловік, мавши сотню овець і загубивши одну з них, не покине в пустині тих дев'ятидесяти й дев'яти, та й не піде шукати загинулої, аж поки не знайде її?

5 А знайшовши, кладе на рамена свої та радіє.

6 І, прийшовши додому, скликає він друзів і сусідів, та й каже до них: Радійте зо мною, бо знайшов я вівцю свою тую загублену.

7 Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох праведників, що не

потребують покаяння!...

8 Або яка жінка, що має десять драхм, коли згубить драхму одну, не засвічує світла, і не мете хати, і не шукає уважно, аж поки не знайде?

9 А знайшовши, кличе приятельок та сусідок та каже: Радійте зо мною, бо знайшла я загублену драхму!

10 Так само, кажу вам, радість буває в Божих Анголів за одного грішника, який кається.

11 І Він оповів: У чоловіка одного було два сини.

12 І молодший із них сказав батькові: Дай мені, батьку, належну частину маєтку! І той поділив поміж ними маєток.

13 А по небагатьох днях зібрав син молодший усе, та й подавсь до далекого краю, і розтратив маєток свій там, живучи марнотратно.

14 А як він усе прожив, настав голод великий у тім краї, і він став бідувати.

15 І пішов він тоді і пристав до одного з мешканців тієї землі, а той вислав його на поля свої пасти свиней.

16 І бажав він наповнити шлунка свого хоч стручками, що їли їх свині, та ніхто не давав їх йому.

17 Тоді він спам'ятався й сказав: Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отут з голоду гину!

18 Устану, і піду я до батька свого, та й скажу йому: Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе...

19 Недостойний я вже зватись сином твоїм; прийми ж мене, як одного з своїх наймитів...

20 І, вставши, пішов він до батька свого. А коли він далеко ще був, його батько вгледів його, і переповнився жалем: і побіг він, і кинувсь на шию йому, і зачав цілувати його!

21 І озвався до нього той син: Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм...

22 А батько рабам своїм каже: Принесіть негайно одягу найкращу, і його зодягніть, і персня подайте на руку йому, а сандалі на ноги.

23 Приведіть теля відгодоване та заколіть, будемо їсти й радіти,

24 бо цей син мій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся! І почали веселитись вони.

25 А син старший його був на полі. І коли він ішов й наближався до дому, почув музики та танці.

26 І покликав одного зо слуг, та й спитав: Що це таке?

27 А той каже йому: То вернувся твій брат, і твій батько звелів заколоти теля відгодоване, бож здоровим його він прийняв.

28 І розгнівався той, і ввійти не хотів. Тоді вийшов батько його й став просити його.

29 А той відповів і до батька сказав: Ото, стільки років служу я тобі, і ніколи наказу твого не порушив, ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями своїми потішився я...

30 Коли ж син твій вернувся оцей, що проїв твій маєток із блудницями, ти для нього звелів заколоти теля відгодоване...

31 І сказав він йому: Ти завжди зо мною, дитино, і все моє то твоє!

32 Веселитись та тішитись треба було, бо цей брат твій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся!

Від Луки 16

1 Оповів же Він й учням Своїм: Один чоловік був багатий, і мав управителя, що оскаржений був перед ним, ніби він переводить маєток його.

2 І він покликав його, і до нього сказав: Що це чую про тебе? Дай звіт про своє управительство, бо більше не зможеш рядити.

3 І управитель почав міркувати собі: Що я маю робити, коли пан управительство відійме від мене? Копати не можу, просити соромлюсь.

4 Знаю, що я зроблю, щоб мене прийняли до домів своїх, коли буду я скинений із управительства.

5 І закликав він нарізно кожного з боржників свого пана, та й питається першого: Скільки винен ти панові моєму?

6 А той відказав: Сто кадок оливи. І сказав він йому: Візьми ось розписку свою, швидко сідай та й пиши: п'ятдесят.

7 А потім питається другого: А ти скільки винен? І той відказав: Сто кірців пшениці. І сказав він йому: Візьми ось розписку свою й напиши: вісімдесят.

8 І пан похвалив управителя цього невірнього, що він мудро вчинив. Бо сини цього світу в своїм поколінні мудріші, аніж сини світла.

9 І Я вам кажу: Набувайте друзів собі від

багатства неправедного, щоб, коли проминеться воно, прийняли вас до вічних осель.

10 Хто вірний в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий.

11 Отож, коли в несправедливім багатстві ви не були вірні, хто вам правдиве довірить?

12 І коли ви в чужому не були вірні, хто ваше вам дасть?

13 Жаден раб не може служити двом панам, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові й мамоні служити!

14 Чули все це й фарисеї, що були сріблολюбці, та й стали сміятися з Нього.

15 Він же промовив до них: Ви себе видаєте за праведних перед людьми, але ваші серця знає Бог. Що бо високе в людей, те перед Богом гидота.

16 Закон і Пророки були до Івана; відтоді Царство Боже благовіститься, і кожен силкується втиснутись в нього.

17 Легше небо й земля проминеться, аніж одна риса з Закону загине.

18 Кожен, хто дружину свою відпускає, і бере собі іншу, той чинить перелюб. І хто

побереться з тією, яку хто відпустив, той чинить перелюб.

19 Один чоловік був багатий, і зодягався в порфіру й віссон, і щоденно розкішно бенкетував.

20 Був і вбогий один, на ім'я йому Лазар, що лежав у воріт його, струпами вкритий,

21 і бажав годуватися кришками, що зо столу багатого падали; пси ж приходили й рани лизали йому...

22 Та ось сталося, що вбогий умер, і на Авраамове лоно віднесли його Анголи. Умер же й багатий, і його поховали.

23 І, терплячи муки в аду, звів він очі свої, та й побачив здаля Авраама та Лазаря на лоні його.

24 І він закричав та сказав: Змилуйся, отче Аврааме, надо мною, і пошли мені Лазаря, нехай умочить у воду кінця свого пальця, і мого язика прохолодить, бо я мучуся в полум'ї цім!...

25 Авраам же промовив: Згадай, сину, що ти вже прийняв за життя свого добре своє, а Лазар так само лихе; тепер він тут тішиться, а ти мучишся.

26 А крім того всього, поміж нами та вами велика безодня поставлена, так що ті, що хочуть, переходити не можуть ізвідси до вас,

ані не переходять ізвідти до нас.

27 А він відказав: Отож, отче, благаю тебе, щоб його ти послав у дім батька мого,

28 бо п'яťох братів маю, хай він їм засвідчить, щоб і вони не прийшли на це місце страждання!

29 Авраам же сказав: Вони мають Мойсея й Пророків, нехай слухають їх!

30 А він відказав: Ні ж бо, отче Аврааме, але коли прийде хто з мертвих до них, то покаються.

31 Йому ж він відказав: Як Мойсея й Пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне, не йнятимуть віри!

Від Луки 17

1 І сказав Він до учнів Своїх: Неможливо, щоб спокуси не мали прийти; але горе тому, через кого приходять вони!

2 Краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити та й кинути в море, аніж щоб спокусив він одного з малих цих!

3 Уважайте на себе! Коли провиниться твій

брат, докори йому, а коли він покається, то вибач йому.

4 І хоча б сім раз денно він провинивсь проти тебе, і сім раз звернувся до тебе, говорячи: Каюся, вибач йому!

5 І сказали апостоли Господу: Додай Ти нам віри!

6 А Господь відказав: Коли б мали ви віру, хоч як зерно гірчичне, і сказали шовковиці цій: Вирвися з коренем і посадися до моря, то й послухала б вас!

7 Хто ж із вас, мавши раба, що оре чи пасе, скаже йому, як він вернеться з поля: Негайно йди та сідай до столу?

8 Але чи ж не скаже йому: Приготуй що вечеряти, і підпережись, і мені прислугувуй, аж поки я їстиму й питиму, а потому ти сам будеш їсти та пити?

9 Чи ж він дякує тому рабові, що наказане виконав?

10 Так і ви, коли зробите все вам наказане, то кажіть: Ми нікчемні раби, бо зробили лиш те, що повинні зробити були!

11 І сталось, коли Він ішов до Єрусалиму, то проходив поміж Самарією та Галілеєю.

12 І, коли входив до одного села, перестріли Його десять мужів, слабих на проказу, що

стали здалека.

13 І голос піднесли вони та й казали: Ісусе, Наставнику, змилуйсь над нами!

14 І, побачивши їх, Він промовив до них: Підіть і покажіться священикам! І сталось, коли вони йшли, то очистились...

15 Один же з них, як побачив, що видужав, то вернувся, і почав гучним голосом славити Бога.

16 І припав він обличчям до ніг Його, складаючи дяку Йому. А то самарянин був...

17 Ісус же промовив у відповідь: Чи не десять очистилось, а дев'ять же де?

18 Чому не вернулись вони хвалу Богові віддати, крім цього чужинця?

19 І сказав Він йому: Підведися й іди: твоя віра спасла тебе!

20 А як фарисеї спитали Його, коли Царство Божеє прийде, то Він їм відповів і сказав: Царство Боже не прийде помітно,

21 і не скажуть: Ось тут, або: Там. Бо Божеє Царство всередині вас!

22 І сказав Він до учнів: Прийдуть дні, коли побажаєте бачити один з днів Сина Людського, та не побачите...

23 І скажуть до вас: Ось тут, чи: Ось там, не йдіть, і за ним не біжіть!

24 Бо як блискавка, блиснувши, світить із одного краю під небом до другого краю під небом, так буде Свого дня й Син Людський.

25 А перше належить багато страждати Йому, і відцурається рід цей від Нього...

26 І, як було за днів Ноєвих, то буде так само й за днів Сина Людського:

27 їли, пили, женилися, заміж виходили, аж до того дня, коли Ной увійшов до ковчегу; прийшов же потоп, і всіх вигубив.

28 Так само, як було за днів Лотових: їли, пили, купували, продавали, садили, будували;

29 того ж дня, як Лот вийшов із Содому, огонь із сіркою з неба линув, і всіх погубив.

30 Так буде й того дня, як Син Людський з'явиться!

31 Хто буде того дня на домі, а речі його будуть у домі, нехай їх забрати не злазить. Хто ж на полі, так само нехай назад не вертається,

32 пам'ятайте про Лотову дружину!

33 Хто дбатиме зберегти свою душу, той погубить її, а коли хто погубить, той оживить її.

34 Кажу вам: удвох будуть ночі тієї на одному ліжкуві: один візьметься, а другий полишиться.

35 Дві молотимуть разом, одна візьметься, а

друга полишиться.

36 Двоє будуть на полі, один візьметься, а другий полишиться!

37 І казали вони Йому в відповідь: Де, Господи? А Він відказав їм: Де труп, там зберуться й орли...

Від Луки 18

1 І Він розповів їм і притчу про те, що треба молитися завжди, і не занепадати духом,

2 говорячи: У місті якомусь суддя був один, що Бога не боявся, і людей не соромився.

3 У тому ж місті вдова перебувала, що до нього ходила й казала: Оборони мене від мого супротивника!

4 Але він довгий час не хотів. А згодом сказав сам до себе: Хоч і Бога я не боюся, і людей не соромлюся,

5 але через те, що вдовиця оця докучає мені, то візьму в оборону її, щоб вона без кінця не ходила, і не докучала мені.

6 І промовив Господь: Чи чуєте, що говорить суддя цей несправедливий?

7 А чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і баряться Він щодо них?

8 Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону! Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?...

9 А для деяких, що були себе певні, що вони ніби праведні, і за ніщо мали інших, Він притчу оцю розповів.

10 Два чоловіки до храму ввійшли помолитись, один фарисей, а другий був митник.

11 Фарисей, ставши, так молився про себе: Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, неправедні, перелюбні, або як цей митник.

12 Я пощу два рази на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!

13 А митник здалека стояв, та й очей навіть звести до неба не смів, але бив себе в груди й казав: Боже, будь милостивий до мене грішного!...

14 Говорю вам, що цей повернувся до дому свого більш виправданий, аніж той. Бо кожен, хто підноситься, буде понижений, хто ж понижається, той піднесеться.

15 До Нього ж приносили й немовлят, щоб до них доторкнувся, а учні, побачивши, їм

докоряли.

16 А Ісус їх покликав та й каже: Пустіте дітей, щоб до Мене приходили, і не забороняйте їм, бо таких Царство Боже.

17 Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, як дитя, той у нього не увійде!

18 І запитався Його один із начальників, говорячи: Учителю Добрий, що робити мені, щоб успадкувати вічне життя?

19 Ісус же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, тільки Сам Бог!

20 Знаєш заповіді: Не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не свідкуй неправдиво, шануй свого батька та матір.

21 А він відказав: Усе це я виконав від юнацтва свого!

22 Як почув це Ісус, то промовив до нього: Одного тобі ще бракує: Розпродай усе, що ти маєш, і вбогим роздай, і матимеш скарб свій на небі. Вертайся тоді, та й іди вслід за Мною!

23 А він, коли почув це, то засумував, бо був вельми багатий.

24 Як побачив Ісус, що той засумував, то промовив: Як тяжко багатим увійти в Царство Боже!

25 Бо верблюдаві легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в Боже Царство увійти...

26 Ті ж, що чули, спитали: Хто ж тоді може спастися?

27 А Він відповів: Неможливе є людям можливе для Бога!

28 І промовив Петро: От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом.

29 А Ісус відказав їм: Поправді кажу вам: Немає такого, щоб покинув свій дім, або дружину, чи братів, чи батьків, чи дітей ради Божого Царства,

30 і не одержав би значно більш цього часу, а в віці наступнім життя вічне.

31 І, взявши Дванадцятьох, промовив до них: Оце в Єрусалим ми йдемо, і все здійсниться, що писали Пророки про Людського Сина.

32 Бо Він виданий буде поганам, і буде осміяний, і покривджений, і опльований,

33 і, збичувавши, уб'ють Його, але третього дня Він воскресне!

34 Та з цього нічого вони не збагнули, і ця річ перед ними закрита була, і сказаного вони не розуміли.

35 І сталось, як Він наближався був до Єрихону, один невидючий сидів при дорозі й просив.

36 А коли він прочув, що проходить народ, то спитався: Що це таке?

37 А йому відказали, що проходить Ісус Назарянин.

38 І став він кричати й казати: Ісусе, Сину Давидів, змилуйся надо мною!

39 А ті, що попереду йшли, сварились на нього, щоб він замовк, а він іще більше кричав: Сину Давидів, змилуйся надо мною!

40 І спинився Ісус, і привести його до Себе звелів. А коли той наблизивсь до Нього, то Він запитався його:

41 Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі? А той відповів: Господи, нехай стану видющим!

42 Ісус же до нього сказав. Стань видющий! Твоя віра спасла тебе!

43 І зараз видющим той став, і пішов вслід за Ним, прославляючи Бога. А всі люди, бачивши це, віддали хвалу Богові.

Від Луки 19

1 І, ввійшовши Ісус, переходив через Єрихон.

2 І ось чоловік, що звався Закхей, він був старший над митниками, і був багатий,

3 бажав бачити Ісуса, хто Він, але з-за народу

не міг, бо малий був на зріст.

4 І, забігши вперед, він виліз на фі?ове дерево, щоб бачити Його, бо Він мав побіч нього проходити.

5 А коли на це місце Ісус підійшов, то поглянув угору до нього й промовив: Закхею, зійди зараз додолу, бо сьогодні потрібно Мені бути в домі твоїм!

6 І той зараз додолу ізліз, і прийняв Його з радістю.

7 А всі, як побачили це, почали нарікати, і казали: Він до грішного мужа в гостину зайшов!

8 Став же Закхей та й промовив до Господа: Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим, верну вчетверо.

9 Ісус же промовив до нього: Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраамів.

10 Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло!

11 Коли ж вони слухали це, розповів Він іще одну притчу, бо Він був недалеко від Єрусалиму, вони ж думали, що об'явиться Боже Царство тепер.

12 Отож Він сказав: Один чоловік, роду славного, відправлявся в далеку країну, щоб

царство прийняти й вернутись.

13 І покликав він десятюх своїх рабів, дав їм десять мін, і сказав їм: Торгуйте, аж поки вернуся.

14 Та його громадяни його ненавиділи, і послали посланців услід за ним, кажучи: Не хочемо, щоб він був над нами царем.

15 І сталось, коли він вернувся, як царство прийняв, то звелів поскликати рабів, яким срібло роздав, щоб довідатися, хто що набув.

16 І перший прийшов і сказав: Пане, міна твоя принесла десять мін.

17 І відказав він йому: Гаразд, рабе добрий! Ти в малому був вірний, володій десятима містами.

18 І другий прийшов і сказав: Пане, твоя міна п'ять мін принесла.

19 Він же сказав і тому: Будь і ти над п'ятьма містами.

20 І ще інший прийшов і сказав: Пане, ось міна твоя, що я мав її сховану в хустці.

21 Я бо боявся тебе, ти ж бо людина жорстока: береш, чого не поклав, і жнеш, чого не посіяв.

22 І відказав той йому: Устами твоїми, злий рабе, суджу я тебе! Ти знав, що я жорстока людина, беру, чого не поклав, і жну, чого не посіяв.

23 Чому ж не віддав ти міняльникам срібла мого, і я, повернувшись, узяв би своє із прибутком?

24 І сказав він присутнім: Візьміть міну від нього, та дайте тому, хто десять мін має.

25 І відказали йому: Пане, він десять мін має.

26 Говорю бо я вам: Кожному, хто має, то дасться йому, хто ж не має, забереться від нього і те, що він має.

27 А тих ворогів моїх, які не хотіли, щоб царював я над ними, приведіте сюди, і на очах моїх їх повбивайте.

28 А як це оповів, Він далі пішов, простуючи в Єрусалим.

29 І ото, як наблизився до Вітфагії й Віфанії, на горі, що Оливною зветься, Він двох учнів послав,

30 наказуючи: Ідіть у село, яке перед вами; увійшовши до нього, знайдете прив'язане ося, що на нього ніколи ніхто із людей не сідав. Відв'яжіть його, і приведіть.

31 Коли ж вас хто спитає: Нащо відв'яжете?, відкажіть тому так: Господь потребує його.

32 Посланці ж відійшли, і знайшли, як Він їм був сказав.

33 А коли ося стали відв'язувати, хазяї його їх запитали: Нащо ося ви відв'яжете?

34 Вони ж відказали: Господь потребує його.

35 І вони привели до Ісуса його, і, поклавши одягу свою на осла, посадили Ісуса.

36 Коли ж Він їхав, вони простилали одягу свою по дорозі.

37 А як Він наближався вже до сходу з гори Оливної, то увесь натовп учнів, радіючи, почав гучним голосом Бога хвалити за всі чуда, що бачили,

38 кажучи: Благословенний Цар, що йде у Господнє Ім'я! Мир на небесах, і слава на висоті!

39 А деякі фарисеї з народу сказали до Нього: Учителю, заборони Своїм учням!

40 А Він їм промовив у відповідь: Кажу вам, що коли ці замовкнуть, то каміння кричатиме!

41 І коли Він наблизився, і місто побачив, то заплакав за ним,

42 і сказав: О, якби й ти хоч цього дня пізнало, що потрібне для миру тобі! Та тепер від очей твоїх сховане це.

43 Бо прийдуть на тебе ті дні, і твої вороги тебе валом оточать, і обляжуть тебе, і стиснуть тебе звідусюди.

44 І зрівняють з землею тебе, і поб'ють твої діти в тобі, і не позоставлять у тобі каменя на камені, бо не зрозуміло ти часу відвідин

твоїх...

45 А коли Він у храм увійшов, то почав виганяти продавців,

46 до них кажучи: Написано: Дім Мій дім молитви, а ви з нього зробили печеру розбійників.

47 І Він кожного дня у храмі навчав. А первосвященики й книжники й найважливіші з народу шукали, щоб Його погубити,

48 але не знаходили, що вчинити Йому, бо весь народ горнувся до Нього та слухав Його.

Від Луки 20

1 І сталось одного з тих днів, як навчав Він у храмі людей, та Добру Новину звіщав, прийшли первосвященики й книжники з старшими,

2 та й до Нього промовили, кажучи: Скажи нам, якою владою Ти чиниш оце? Або хто Тобі владу цю дав?

3 І промовив до них Він у відповідь: Запитаю й Я вас одну річ, і відповідайте Мені:

4 Іванове хрищення з неба було, чи від людей?

5 Вони ж міркували собі й говорили: Коли скажемо: З неба, відкаже: Чого ж ви йому не повірили?

6 А як скажемо: Від людей, то всі люди камінням поб'ють нас, бо були переконані, що Іван то пророк.

7 І вони відповіли, що не знають, ізвідки...

8 А Ісус відказав їм: То й Я не скажу вам, якою владою Я це чиню.

9 І Він розповідати почав людям притчу оцю. Один чоловік насадив виноградника, і віддав його винарям, та й відбув на час довший.

10 А певного часу послав він раба до своїх винарів, щоб дали йому частку з плодів виноградника. Та побили його винарі, і відіслали ні з чим.

11 І знову послав він до них раба іншого, а вони й того збили й зневажили, та й відіслали ні з чим.

12 І послав він ще третього, а вони й того зранили й вигнали.

13 Сказав тоді пан виноградника: Що маю робити? Пошлю свого сина улюбленого, може його посоромляться...

14 Винарі ж, як його вгледіли, міркували собі та казали: Це спадкоємець; ходім, замордуймо його, щоб спадщина наша була.

15 І вони його вивели за виноградника, та й убили... Що ж зробить їм пан виноградника?

16 Він прийде та й вигубить цих винарів, виноградника ж іншим віддасть. Слухачі ж повіли: Нехай цього не станеться!

17 А Він глянув на них та й сказав: Що ж оце, що написане: Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем!

18 Кожен, хто впаде на цей камінь розіб'ється, а на кого він сам упаде, то розчавить його.

19 А книжники й первосвященики руки на Нього хотіли накласти тієї години, але побоялись народу. Бо вони розуміли, що про них Він цю притчу сказав.

20 І вони сліdkували за Ним, і підіслали підглядачів, які праведних із себе вдавали, щоб зловити на слові Його, і Його видати урядові й владі намісника.

21 І вони запитали Його та сказали: Учителю, знаємо ми, що Ти добре говориш і навчаєш, і не дивишся на обличчя, але наставляєш на Божу дорогу правдиво.

22 Чи годиться давати податок для кесаря, чи ні?

23 Знаючи ж їхню хитрість, сказав Він до них: Чого ви Мене випробовуєте?

24 Покажіте динарія Мені. Чий образ і напис

він має? Вони відказали: Кесарів.

25 А Він їм відказав: Тож віддайте кесареве кесареві, а Богові Боже!

26 І не могли вони перед людьми зловити на слові Його. І дивувались вони з Його відповіді, та й замовкли.

27 І підійшли дехто із саддукеїв, що твердять, ніби немає воскресіння, і запитали Його,

28 та сказали: Учителю, Мойсей написав нам: Як умре кому брат, який має дружину, а помер бездітний, то нехай його брат візьме дружину, і відновить насіння для брата свого.

29 Було ж сім братів. І перший, узявши дружину, бездітний умер.

30 І другий узяв був ту дружину, та й той вмер бездітний.

31 І третій узяв був її, так само й усі семеро, і вони дітей не позоставили, та й повмирали.

32 А по всіх умерла й жінка.

33 А в воскресінні котрому із них вона дружиною буде? Бо семеро мали за дружину її.

34 Ісус же промовив у відповідь їм: Женяться й заміж виходять сини цього віку.

35 А ті, що будуть достойні того віку й воскресіння з мертвих, не будуть ні женитись, ні заміж виходити,

36 ні вмерти вже не можуть, бо рівні вони
Анголам, і вони сини Божі, синами
воскресіння будучи.

37 А що мертві встають, то й Мойсей показав
при кущі, коли він назвав Господа Богом
Авраамовим, і Богом Ісаковим, і Богом
Якововим.

38 Бог же не є Богом мертвих, а живих, бо всі в
Нього живуть.

39 Дехто ж із книжників відповіли та сказали:
Учителю, Ти добре сказав!

40 І вже не наслідувалися питати Його ні про
що.

41 І сказав Він до них: Як то кажуть, що
Христос син Давидів?

42 Таж Давид сам говорить у книзі Псалмів:
Промовив Господь Господеві моєму: сядь
праворуч Мене,

43 поки не покладу Я Твоїх ворогів підніжком
ногам Твоїм!

44 Отже, Давид Його Господом зве, як же Він
йому син?

45 І, як увесь народ слухав, Він промовив до
учнів Своїх:

46 Стережіться книжників, що хочуть у довгих
одежах ходити, і люблять привіти на ринках, і
перші лавки в синагогах, і перші місця на

бенкетах,

47 що вдовині хати поїдають, і моляться довго напоказ, вони тяжче осудження приймуть!

Від Луки 21

1 І поглянув Він угору, і побачив заможних, що кидали дари свої до скарбниці.

2 Побачив і вбогу вдовицю одну, що дві лепті туди вона вкинула.

3 І сказав Він: Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця вкинула більше за всіх!

4 Бо всі клали від лишка свого в дар Богові, а вона поклала з убогства свого весь прожиток, що мала...

5 Коли ж дехто казав про храм, що прикрашений дорогоцінним камінням та дарами, тоді Він прорік:

6 Надійдуть ті дні, коли з того, що бачите, не зостанеться й каменя на камені, який не зруйнується...

7 І запитали Його та сказали: Учителю, коли ж оце станеться? І, яка буде ознака, коли має початися це?

8 Він же промовив: Стережіться, щоб вас хто не звів. Бо багато-хто прийдуть в Ім'я Моє, кажучи: Це Я, і Час наблизився. Та за ними не йдіть!

9 І, як про війни та розрухи почуєте ви, не лякайтесь, бо перш статись належить тому. Але це не кінець ще.

10 Тоді промовляв Він до них: Повстане народ на народ, і царство на царство.

11 І будуть землетруси великі та голод, та помір місцями, і страшні та великі ознаки на небі.

12 Але перед усім тим накладуть на вас руки свої, і переслідувати будуть, і видаватимуть вас у синагоги й в'язниці, і поведуть вас до царів та правителів через Ім'я Моє.

13 Але це стане вам на свідоцтво.

14 Отож, покладіть у серця свої наперед не гадати, що будете відповідати,

15 бо дам Я вам мову та мудрість, що не зможуть противитись чи суперечити їй всі противники ваші.

16 І будуть вас видавати і батьки, і брати, і рідня, і друзі, а декому з вас заподіють і смерть.

17 І за Ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти.

18 Але й волосина вам із голови не загине!

19 Терпеливістю вашою душі свої ви здобудете.

20 А коли ви побачите Єрусалим, військом оточений, тоді знайте, що до нього наблизилося спустошення.

21 Тоді ті, хто в Юдеї, нехай у гори втікають; хто ж у середині міста, нехай вийдуть; хто ж в околицях, хай не вертаються в нього!

22 Бо то будуть дні помсти, щоб виконалося все написане.

23 Горе ж вагітним та тим, хто годує грудьми, у ті дні, бо буде велика нужда на землі та гнів над цим людом!

24 І поляжуть під гострим мечем, і заберуть до неволі поміж усі народи, і погани топтатимуть Єрусалим, аж поки не скінчиться час тих поган...

25 І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль,

26 коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться.

27 І побачать тоді Сина Людського, що йтиме на хмарах із силою й великою славою!

28 Коли ж стане збуватися це, то випростуйтеся, і підійміть свої голови, бо

зближається ваше визволення!

29 І розповів Він їм притчу: Погляньте на фігове дерево, і на всілякі дерева:

30 як вони вже розпукуються, то, бачивши це, самі знаєте, що близько вже літо.

31 Так і ви, як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство вже близько!

32 Поправді кажу вам: Не перейде цей рід, аж усе оце станеться.

33 Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої!

34 Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися ненажерством та п'янством, і життєвими клопотами, і щоб день той на вас не прийшов несподівано,

35 немов сітка; бо він прийде на всіх, що живуть на поверхні всієї землі.

36 Тож пильнуйте, і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським!

37 За дня ж Він у храмі навчав, а на ніч виходив та перебував на горі, що зветься Оливна.

38 А зранку всі люди до Нього приходили в храм, щоб послухати Його.

Від Луки 22

- 1 Наближалось ж свято Опрісноків, що Пасхою зветься.
- 2 А первосвященики й книжники стали шукати, як би вбити Його, та боялись народу...
- 3 Сатана ж увійшов у Юду, званого Іскаріот, одного з Дванадцятьох.
- 4 І він пішов, і почав умовлятися з первосвящениками та начальниками, як він видасть Його.
- 5 Ті ж зраділи, і погодились дати йому срібняків.
- 6 І він обіцяв, і шукав відповідного часу, щоб їм видати Його без народу...
- 7 І настав день Опрісноків, коли пасху приносити в жертву належало.
- 8 І послав Він Петра та Івана, говорячи: Підіть, і приготуйте нам пасху, щоб її спожили ми.
- 9 А вони запитали Його: Де Ти хочеш, щоб ми приготували?
- 10 А Він їм відказав: Ось, як будете входити в місто, стріне вас чоловік, воду несучи у глекові, ідіть за ним аж до дому, куди він увійде.

11 І скажіть до господаря дому: Учитель питає тебе: Де кімната, в якій споживу зо Своїми учнями пасху?

12 І він вам покаже велику горницю вистелену: там приготуйте.

13 І вони відійшли, і знайшли, як Він їм говорив, і зачали там готувати пасху.

14 А коли настав час, сів до столу, і апостоли з Ним.

15 І промовив до них: Я дуже бажав спожити цю пасху із вами, перш ніж муки прийму.

16 Бо кажу вам, що вже споживати не буду її, поки сповниться в Божому Царстві вона.

17 Узявши ж чашу, і вчинивши подяку, Він промовив: Візьміть її, і поділіть між собою.

18 Кажу ж вам, що віднині не питиму Я від оцього плоду виноградного, доки Божеє Царство не прийде.

19 Узявши ж хліб і вчинивши подяку, поламав і дав їм, проказуючи: Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!

20 По вечері так само ж і чашу, говорячи: Оця чаша Новий Заповіт у Моїй крові, що за вас проливається.

21 Та однак, за столом ось зо Мною рука Мого зрадника.

22 Бо Син Людський іде, як призначено; але

горе тому чоловікові, хто Його видає!

23 А вони почали між собою питати, котрий з них мав би це вчинити?

24 І сталось між ними й змагання, котрий з них уважатися має за більшого.

25 Він же промовив до них: Царі народів панують над ними, а ті, що ними володіють, доброчинцями звуться.

26 Але не так ви: хто найбільший між вами, нехай буде, як менший, а начальник як службовець.

27 Бо хто більший: чи той, хто сидить при столі, чи хто прислуговує? Чи не той, хто сидить при столі? А Я серед вас, як службовець.

28 Ви ж оті, що перетривали зо Мною в спокусах Моїх,

29 і Я вам заповітую Царство, як Отець Мій Мені заповів,

30 щоб ви в Царстві Моїм споживали й пили за столом Моїм, і щоб ви на престолах засіли судити дванадцять племен Ізраїлевих.

31 І промовив Господь: Симоне, Симоне, ось сатана жадав вас, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю.

32 Я ж молився за тебе, щоб не зменшилась віра твоя; ти ж колись, як навернешся, зміцни

браттю свою!

33 А той відказав Йому: Господи, я з Тобою готовий іти до в'язниці й на смерть!

34 Він же прорік: Говорю тобі, Петре, півень не заспіває сьогодні, як ти тричі зречешся, що не знаєш Мене...

35 І Він їм сказав: Як Я вас посилав без калитки, і без торби, і без сандаль, чи вам бракувало чого? Вони ж відказали: Нічого.

36 А тепер каже їм хто має калитку, нехай візьме, теж і торбу; хто ж не має, нехай продасть одіж свою та й купить меча.

37 Говорю бо Я вам, що виконатися на Мені має й це ось написане: До злочинців Його зараховано. Бо те, що про Мене, виконується.

38 І сказали вони: Господи, ось тут два мечі. А Він їм відказав: Досить!

39 І Він вийшов, і пішов за звичаєм на гору Оливну. А за Ним пішли учні Його.

40 А прийшовши на місце, сказав їм: Моліться, щоб не впасти в спокусу.

41 А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився,

42 благаючи: Отче, як волієш, пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!...

43 І Ангол із неба з'явився до Нього, і додавав Йому сили.

44 А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю...

45 І, підвівшись з молитви, Він до учнів прийшов, і знайшов їх, що спали з журби...

46 І промовив до них: Чого ви спите? Уставайте й моліться, щоб не впасти в спокусу!

47 І, коли Він іще говорив, ось народ з'явився, і один із Дванадцятьох, що Юдою зветься, ішов перед ними. І він підійшов до Ісуса, щоб поцілувати Його. Бо він знака їм дав був: кого я поцілую, то Він!

48 Ісус же промовив до нього: Чи оце поцілунком ти, Юдо, видаєш Сина Людського?

49 А ті, що були з Ним, як побачили, що має статись, сказали Йому: Господи, чи мечем нам не вдарити?

50 І, один із них рубонув раба первосвященникового, та й відтяв праве вухо йому.

51 Та Ісус відіззався й сказав: Лишіть, уже досить! І, доторкнувшись до вуха його, уздоровив його.

52 А до первосвящеників і влади сторожі храму та старших, що прийшли проти Нього, промовив Ісус: Немов на розбійника вийшли з мечами та киями...

53 Як щоденно Я з вами у храмі бував, не піднесли на Мене ви рук. Та це ваша година тепер, і влада темряви...

54 А схопивши Його, повели й привели у дім первосвященика. Петро ж здалека йшов слідкома.

55 Як розклали ж огонь серед двору, і вкупі сиділи, сидів і Петро поміж ними.

56 А служниця одна його вгледіла, як сидів коло світла, і, придивившись до нього, сказала: І цей був із Ним!

57 І відрікся від Нього він, твердячи: Не знаю я, жінко, Його!

58 Незабаром же другий побачив його та й сказав: І ти від отих. А Петро відказав: Ні, чоловіче!...

59 І як часу минуло з годину, хтось інший твердив і казав: Поправді, і цей був із Ним, бо він галілеянин.

60 А Петро відказав: Чоловіче, не відаю, про що ти говориш... І зараз, як іще говорив він, півень заспівав.

61 І Господь обернувся й подививсь на Петра.

А Петро згадав слово Господнє, як сказав Він йому: Перше, ніж заспіває півень, відречешся ти тричі від Мене.

62 І, вийшовши звідти, він гірко заплакав!

63 А люди, які ув'язнили Ісуса, знущалися з Нього та били.

64 І, закривши Його, вони били Його по обличчї, і питали Його, приговорюючи: Пророкуй, хто то вдарив Тебе?

65 І багато інших богозневаг говорили на Нього вони...

66 А коли настав день, то зібралися старші народу, первосвященики й книжники, і повели Його в синедріон свій,

67 і казали: Коли Ти Христос, скажи нам. А Він їм відповів: Коли Я вам скажу, не повірите ви.

68 А коли й поспитаю вас Я, не дасте Мені відповіді.

69 Незабаром Син Людський сидітиме по правиці сили Божої!

70 Тоді всі запитали: То Ти Божий Син? А Він їм відповів: Самі кажете ви, що то Я...

71 А вони відказали: Нащо потрібні ще свідки для нас? Бо ми чули самі з Його уст!

Від Луки 23

1 І знялися всі їхні збори, і повели до Пилата Його.

2 І зачали оскаржати Його й говорити: Ми ствердили, що Цей ворохобить народ наш, і забороняє податок давати кесареві, та й говорить, що Він, Христос Цар.

3 І Пилат запитав Його, кажучи: Чи Ти Цар Юдейський? А Він відказав йому в відповідь: Сам ти кажеш...

4 І Пилат сказав первосвященикам та до народу: Я не знаходжу жадної провини в Цій Людині.

5 А вони намагались, говорячи: Він бунтує народ, навчаючи в усій Юдеї, від Галілеї почавши аж посі.

6 А Пилат, вчувши про Галілею, спитав: Хіба Він галілеянин?

7 І, дізнавшись, що Він із влади Ірода, відіслав Його Іродові, бо той в Єрусалимі також перебував тими днями.

8 Коли ж Ірод побачив Ісуса, то дуже зрадив, бо він від давнього часу бажав Його бачити, багато за Нього чував, і сподівався побачити чудо яке, що буває від Нього.

9 І багато питався Його, та нічого не відповідав Він йому.

10 І стояли тут первосвященики й книжники, та завзято Його оскаржали.

11 Тоді Ірод із військом своїм ізневажив Його й насміявся, зодягнувши Його в яснобілу одіж, і відіслав до Пилата Його.

12 І того дня стали Ірод із Пилатом за приятелів між собою, бо давніш ворожнеча між ними була.

13 А Пилат скликав первосвящеників, і старшин, і народ,

14 і промовив до них: Привели ви мені Чоловіка Цього, як того, що бунтує народ. А ось я перед вами розвідав, і не знаходжу в Людині Оцій ані однієї провини такої, про що ви оскаржаєте.

15 Також Ірод, бо він відіслав Його нам. І ось нічого, що на смерть заслуговувало б, Він не вчинив.

16 Отже я покараю Його й відпущу.

17 Бо повинен був їм відпустити одного на свято.

18 А народ став кричати й казати: Візьми Цього, відпусти ж нам Варавву!

19 А той за повстання одне, яке сталося в місті, і за вбивство посаджений був до в'язниці.

20 І знову сказав їм Пилат, хочачи відпустити Ісуса.

21 Та кричали вони й говорили: Розіпни, розіпни Його!

22 Він же втретє промовив до них: Яке ж зло вчинив Він? Я нічого, що на смерть заслуговувало б, на Нім не знайшов. Отже я покараю Його й відпущу.

23 А вони сильним криком свого домагалися, та вимагали розп'ясти Його. І взяв гору крик їхній та первосвящеників.

24 І Пилат присудив, щоб було, як просили вони:

25 відпустив їм Варавву, посадженого за повстання та вбивство в в'язницю, за якого просили вони, а Ісуса віддав їхній волі...

26 І як Його повели, то схопили якогось Симона із Кірінеї, що з поля вертався, і поклали на нього хреста, щоб він ніс за Ісусом!

27 А за Ним ішов натовп великий людей і жінок, які плакали та голосили за Ним.

28 А Ісус обернувся до них та й промовив: Дочки єрусалимські, не ридайте за Мною, за собою ридайте й за дітьми своїми!

29 Бо ось дні настають, коли скажуть: Блаженні неплідні, та утроби, які не родили, і

груди, що не годували...

30 Тоді стануть казати горам: Поспадайте на нас, а узгір'ям: Покрийте нас!

31 Бо коли таке роблять зеленому дереву, то що буде сухому?

32 І вели з Ним також двох злочинників інших, щоб убити.

33 А коли прибули на те місце, що звуть Череповище, розп'яли тут Його та злочинників, одного праворуч, а одного ліворуч.

34 Ісус же промовив: Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!... А як Його одіж ділили, то кидали жереба.

35 А люди стояли й дивились... Насміхалися з ними й старшини, говорячи: Він інших спасав, нехай Сам Себе визволить, коли Він Христос, Божий Обранець!

36 І вояки глузували з Нього: приступаючи, оцет Йому подавали,

37 і казали: Коли Цар Ти Юдейський, спаси Себе Сам!

38 Був же й напис над Ним письмом грецьким, латинським і гебрійським написаний: Це Цар Юдейський.

39 А один із розп'ятих злочинників став зневажати Його й говорити: Чи Ти не

Христос? То спаси Себе й нас!

40 Обізвався ж той другий, і докоряв йому, кажучи: Чи не боїшся ти Бога, коли й сам на те саме засуджений?

41 Але ми справедливо засуджені, і належну заплату за вчинки свої беремо, Цей же жадного зла не вчинив.

42 І сказав до Ісуса: Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!

43 І промовив до нього Ісус: Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!

44 Наближалася шоста година, і темрява стала по цілій землі аж до години дев'ятої...

45 І сонце затьмилось, і в храмі завіса роздерлась надвоє...

46 І, скрикнувши голосом гучним, промовив Ісус: Отче, у руки Твої віддаю Свого духа! І це прорікши, Він духа віддав...

47 Коли ж сотник побачив, що сталось, він Бога прославив, говорячи: Дійсно праведний був Чоловік Цей!

48 І ввесь натовп, який зійшовсь на видовище це, як побачив, що сталось, бив у груди себе та вертався...

49 Усі ж знайомі Його й ті жінки, що прийшли були з Ним із Галілеї, здалека стояли й дивились на це...

50 І ось муж, на ім'я йому Йосип, що був радником синедріону, людина шановна і праведна,

51 не пристав він до ради та чину їх, із Ариматеї, юдейського міста, що й сам сподівався Божого Царства,

52 цей прийшов до Пилата, і тіла Ісусового став просити.

53 І Йосип, знявши Його, обгорнув плащаницею, і поклав Його в гробі, що в скелі був висічений, і що в ньому ніколи ніхто не лежав.

54 День той був Приготування, і наставала субота.

55 А жінки, що прийшли були з Ним із Галілеї, ішли слідом, і вони бачили гроба, і як покладене тіло Його.

56 Повернувшись, вони наготували пахощів і мира, а в суботу, за заповіддю, спочивали.

Від Луки 24

1 А дня першого в тижні прийшли вони рано вранці до гробу, несучи наготовані пахощі,

2 та й застали, що камінь від гробу відвалений був.

3 А ввійшовши, вони не знайшли тіла Господа Ісуса.

4 І сталось, як безраді були вони в цім, ось два мужі в одежах блискучих з'явилися при них.

5 А коли налякались вони й посхиляли обличчя додолу, ті сказали до них: Чого ви шукаєте Живого між мертвими?

6 Нема Його тут, бо воскрес! Пригадайте собі, як Він вам говорив, коли ще перебував в Галілеї.

7 Він казав: Сину Людському треба бути виданому до рук грішних людей, і розп'ятому бути, і воскреснути третього дня.

8 І згадали вони ті слова Його!

9 А вернувшись від гробу, про все те сповістили Одинадцятьох та всіх інших.

10 То були: Марія Магдалина, і Іванна, і Марія, мати Якова, і інші з ними, і вони розповіли апостолам це.

11 Та слова їхні здалися їм вигадкою, і не повірено їм.

12 Петро ж устав та до гробу побіг, і, нахилившись, бачить лежать самі тільки покривала... І вернувсь він до себе, і

дивувався, що сталося...

13 І ото, двоє з них того ж дня йшли в село, на ім'я Еммаус, що від Єрусалиму лежало на стадій із шістдесят.

14 І розмовляли вони між собою про все те, що сталося.

15 І ото, як вони розмовляли, і розпитували один одного, підійшов Сам Ісус, і пішов разом із ними.

16 Очі ж їхні були стримані, щоб Його не пізнали.

17 І спитався Він їх: Що за речі такі, що про них між собою в дорозі міркуєте, і чого ви сумні?

18 І озвався один, йому ймення Клеопа, та й промовив до Нього: Ти хіба тут у Єрусалимі єдиний захожий, що не знає, що сталося в нім цими днями?

19 І спитався Він їх: Що таке? А вони розповіли Йому: Про Ісуса Назарянина, що Пророк був, могутній у ділі й у слові перед Богом і всім народом.

20 Як первосвященики й наша старшина Його віддали на суд смертний, і Його розп'яли...

21 А ми сподівались були, що Це Той, що має Ізраїля визволити. І до того, оце третій день вже сьогодні, як усе оте сталося...

22 А дехто з наших жінок, що рано були коло гробу, нас здивували:

23 вони тіла Його не знайшли, та й вернулися й оповідали, що бачили й з'явлення Анголів, які кажуть, що живий Він...

24 І пішли дехто з наших до гробу, і знайшли так, як казали й жінки; та Його не побачили...

25 Тоді Він сказав їм: О, безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки!

26 Чи ж Христові не це перетерпіти треба було, і ввійти в Свою славу?

27 І Він почав від Мойсея, і від Пророків усіх, і вияснював їм зо всього Писання, що про Нього було.

28 І наблизились вони до села, куди йшли. А Він удавав, ніби хоче йти далі.

29 А вони не пускали Його й намовляли: Зостанься з нами, бо вже вечоріє, і кінчається день. І Він увійшов, щоб із ними побути.

30 І ото, коли сів Він із ними до столу, то взяв хліб, поблагословив, і, ламаючи, їм подавав...

31 Тоді очі відкрилися їм, і пізнали Його. Але Він став для них невидимий...

32 І говорили вони один одному: Чи не палало нам серце обом, коли промовляв Він до нас по дорозі, і коли вияснював нам Писання?...

- 33 І зараз устали вони, і повернулись до Єрусалиму, і знайшли там у зборі Одинадцятьох, і тих, що з ними були,
- 34 які розповідали, що Господь дійсно воскрес, і з'явився був Симонові.
- 35 А вони розповіли, що сталось було на дорозі, і як пізнали Його в ламанні хліба.
- 36 І, як вони говорили оце, Сам Ісус став між ними, і промовив до них: Мир вам!
- 37 А вони налякалися та перестрашились, і думали, що бачать духа.
- 38 Він же промовив до них: Чого ви стривожились? І пощо ті думки до сердець ваших входять?
- 39 Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтесь, бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю.
- 40 І, промовивши це, показав Він їм руки та ноги.
- 41 І, як ще не йняли вони віри з радощів та дивувались, Він сказав їм: Чи не маєте тут чогось їсти?
- 42 Вони ж подали Йому кусника риби печеної та стільника медового.
- 43 І, взявши, Він їв перед ними.
- 44 І промовив до них: Це слова, що казав Я до вас, коли був іще з вами: Потрібно, щоб

виконалось усе, що про Мене в Законі Мойсеєвім, та в Пророків, і в Псалмах написане.

45 Тоді розум розкрив їм, щоб вони розуміли Писання.

46 І сказав Він до них: Так написано є, і так потрібно було постраждати Христові, і воскреснути з мертвих дня третього,

47 і щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння, і прощення гріхів між народів усіх, від Єрусалиму почавши.

48 А ви свідки того.

49 І ось Я посилаю на вас обітницю Мого Отця; а ви позостаньтеся в місті, аж поки зодягнетесь силою з висоти.

50 І Він вивів за місто їх аж до Віфанії; і, знявши руки Свої, поблагословив їх.

51 І сталось, як Він благословляв їх, то зачав відступати від них, і на небо возноситись.

52 А вони поклонились Йому, і повернулись до Єрусалиму з великою радістю.

53 І постійно вони перебували в храмі, переславляючи й хвалячи Бога. Амінь.

Біблія

Новий Заповіт

Переклад Івана Огієнка

Євангеліє від Марка

Глави: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13
| 14 | 15 | 16

Від Марка 1

- 1 Початок Євангелії Ісуса Христа, Сина Божого.
- 2 Як у пророка Ісаї написано: Ось перед обличчя Твоє посилаю Свого посланця, який перед Тобою дорогу Твою приготує.
- 3 Голос того, хто кличе: У пустині готуйте

дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!

4 виступив був так Іван, що в пустині христив та проповідував хрищення на покаєння для прощення гріхів.

5 І до нього приходила вся країна Юдейська та всі єрусалимляни, і в річці Йордані від нього христились вони, і визнавали гріхи свої.

6 А Іван зодягався в одєжу з верблюжого волосу, і мав пояс ремінний на стегнах своїх, а їв сарану та мед польовий.

7 І він проповідував, кажучи: Услід за мною йде он Потужніший від мене, що Йому я негідний, нагнувшись, розв'язати ремінця від узуття Його.

8 Я христив вас водою, а Той вас христитиме Духом Святим.

9 І сталося тими днями, прийшов Ісус з Назарету Галілейського, і від Івана христився в Йордані.

10 І зараз, коли Він виходив із води, то побачив Іван небо розкрите, і Духа, як голуба, що сходив на Нього.

11 І голос із неба почувся: Ти Син Мій Улюблений, що Я вподобав Його!

12 І зараз повів Його Дух у пустиню.

13 І Він був сорок днів у пустині, випробовуваний від сатани, і перебував зо

звіриною. І служили Йому Анголи.

14 А коли Іван виданий був, то прийшов Ісус до Галілеї, і проповідував Божу Євангелію, 15 і говорив: Збулися часи, і Боже Царство наблизилось. Покайтеся, і віруйте в Євангелію!

16 А коли Він проходив біля Галілейського моря, то побачив Симона та Андрія, брата Симонового, що невода в море закидали, бо рибалки були.

17 І сказав їм Ісус: Ідіть услід за Мною, і зроблю, що станете ви ловцями людей.

18 І зараз вони свого невода кинули, та й пішли вслід за Ним.

19 А коли недалеко прийшов, то побачив Він Якова Зеведеєвого та брата його Івана, що й вони в човні невода лагодили.

20 І зараз покликав Він їх. І вони залишили батька свого Зеведея в човні з робітниками, і пішли вслід за Ним.

21 І приходять вони в Капернаум. І негайно в суботу увійшов Він у синагогу, і навчати зачав.

22 І дивувались науці Його, бо навчав Він їх, як можновладний, а не як ті книжники.

23 І зараз у їхній синагозі знайшовся один чоловік, що мав духа нечистого, і він

закричав,

24 і сказав: Що Тобі до нас, Ісусе Назарянине? Ти прийшов погубити нас. Я знаю Тебе, хто Ти, Божий Святий.

25 Ісус же йому наказав: Замовчи, і вийди з нього!

26 І затряс дух нечистий того, і, скрикнувши голосом гучним, вийшов із нього.

27 І жахнулися всі, аж питали вони один одного, кажучи: Що це таке? Нова наука із потугою! Навіть духам нечистим наказує Він, і вони Його слухають.

28 І чутка про Нього пішла хвилі тієї по всій Галілейській країні.

29 І вийшли вони із синагоги небавом, і прийшли з Яковом та Іваном до дому Симонового й Андрієвого.

30 А теща Симонова лежала в гарячці; і зараз сказали про неї Йому.

31 І Він підійшов і підвів її, узявши за руку, і гарячка покинула ту, і вона зачала прислуговувати їм.

32 А як вечір настав, коли сонце зайшло, то стали приносити до Нього недужих усіх та біснуватих.

33 І все місто зібралося перед дверима.

34 І Він уздоровив багатьох, на різні хвороби

недужих, і багатьох демонів повиганяв. А демонам не дозволяв Він казати, що знають Його.

35 А над ранком, як дуже ще темно було, уставши, Він вийшов і пішов у місце самотнє, і там молився.

36 А Симон та ті, що були з ним, поспішили за Ним.

37 І, знайшовши Його, вони кажуть Йому: Усі шукають Тебе.

38 А Він промовляє до них: Ходім в інше місце, до сіл та околиць міст, щоб і там проповідувати, бо на те Я прийшов.

39 І пішов, і проповідував в їхніх синагогах по всій Галілеї. І демонів Він виганяв.

40 І приходить до Нього прокажений, благає Його, і на коліна впадає та й каже Йому: Коли хочеш, Ти можеш очистити мене!

41 І змилосердився Він, простяг руку Свою, і доторкнувся до нього, та й каже йому: Хочу, будь чистий!

42 І проказа зійшла з нього хвилі тієї, і чистим він став.

43 А Він, погрозивши йому, зараз вислав його,

44 і йому наказав: Гляди, не оповідай нічого нікому. Але йди, покажися священикові, і принеси за своє очищення, що Мойсей

заповів, їм на свідоцтво.

45 А він, вийшовши, став багато оповідати й говорити про подію, так що Він не міг явно ввійти вже до міста, але перебував віддалік по самотніх місцях. І сходилися звідусюди до Нього.

Від Марка 2

1 Коли ж Він по кількох днях прийшов знов до Капернауму, то чутка пішла, що Він удома.

2 І зібралось багато, аж вони не вміщалися навіть при дверях. А Він їм виголошував слово.

3 І прийшли ось до Нього, несучи розслабленого, якого несли четверо.

4 А що через народ до Нього наблизитися не могли, то стелю розкрили, де Він був, і пробравши, звісили ложе, що на ньому лежав розслаблений.

5 А Ісус, віру їхню побачивши, каже розслабленому: Відпускаються, сину, гріхи тобі!

6 Там же сиділи дехто з книжників, і в серцях

своїх думали:

7 Чого Він говорить отак? Зневажає Він Бога...

Хто може прощати гріхи, окрім Бога Самого?

8 І зараз Ісус відчув Духом Своїм, що вони так міркують собі, і сказав їм: Що таке ви в серцях своїх думаєте?

9 Що легше: сказати розслабленому: Гріхи відпускаються тобі, чи сказати: Уставай, візьми ложе своє та й ходи?

10 Але щоб ви знали, що Син Людський має владу прощати гріхи на землі, каже розслабленому:

11 Тобі Я наказую: Уставай, візьми ложе своє, та й іди у свій дім!

12 І той устав, і негайно взяв ложе, і вийшов перед усіма, так що всі дивувались і славили Бога, й казали: Ніколи такого не бачили ми!

13 І вийшов над море Він знов. А весь натовп до Нього приходив, і Він їх навчав.

14 А коли Він проходив, то побачив Левія Алфієвого, що сидів на митниці, і каже йому: Іди за Мною! Той устав, і пішов услід за Ним.

15 Коли ж Він сидів при столі в його домі, то багато митників і грішників сиділи з Ісусом та з учнями Його; бо було їх багато, і вони ходили за Ним.

16 Як побачили ж книжники та фарисеї, що

Він їсть із грішниками та з митниками, то сказали до учнів Його: Чому то Він їсть із митниками та з грішниками?

17 А Ісус, як почув, промовляє до них: Лікаря не потребують здорові, а слабі. Я не прийшов кликати праведних, але грішників на покаяння.

18 А учні Іванові та фарисейські постили. І приходять вони, та й говорять до Нього: Чому учні Іванові та фарисейські постять, а учні Твої не постять?

19 Ісус же промовив до них: Хіба постити можуть гості весільні, поки з ними ще є молодий? Доки мають вони молодого з собою, то постити не можуть.

20 Але прийдуть ті дні, коли заберуть молодого від них, то й постити будуть вони за тих днів.

21 І не пришиває ніхто до старої одежі латки з сукна сирового, а як ні, то край латки нової одірветься там від старого, і дірка стане ще гірша.

22 І ніхто не вливає вина молодого в старі бурдюки, а то попрориває вино бурдюки, і вино й бурдюки пропадуть, а вливають вино молоде до нових бурдюків.

23 І сталось, як Він переходив ланами в суботу,

Його учні дорогою йшли, та й стали колосся зривати.

24 Фарисеї ж казали Йому: Подивись, чому роблять у суботу вони, чого не годиться?

25 А Він їм відказав: Чи ж ви не читали ніколи, що зробив був Давид, як потребу він мав та сам зголоднів був і ті, що були з ним?

26 Як він увійшов був до Божого дому за первосвященика Авіятара, і спожив хліби показні, яких їсти не можна було, тільки священикам, і дав він і тим, хто був із ним?

27 І сказав Він до них: Субота постала для чоловіка, а не чоловік для суботи,

28 а тому то Син Людський Господь і суботі.

Від Марка 3

1 І Він знову до синагоги ввійшов. І був там один чоловік, який мав суху руку.

2 І, щоб обвинуватити Його, наглядали за Ним, чи Він у суботу того не вздоровить.

3 І говорить Він до чоловіка з сухою рукою: Стань посередині!

4 А до них промовляє: У суботу годиться

робити добре, чи робити лихе, життя зберегти, чи погубити? Вони ж мовчали.

5 І споглянув Він із гнівом на них, засмучений закам'янілістю їхніх сердець, і сказав чоловікові: Простягни свою руку! І той простяг, і рука йому стала здорова!

6 Фарисеї ж негайно пішли та з іродіями раду зробили на Нього, як Його погубити.

7 А Ісус із Своїми учнями вийшов над море. І натовп великий ішов вслід за Ним із Галілеї й з Юдеї,

8 і з Єрусалиму, і з Ідумеї, і з-за Йорданя, і з Тиру й Сидону. Натовп великий, прочувши, як багато чинив Він, зібрався до Нього.

9 І сказав Він до учнів Своїх наготовити човна Йому, через натовп, щоб до Нього не тиснулись.

10 Бо Він багатьох уздоровив, так що хто тільки немочі мав, то тислись до Нього, щоб Його доторкнутись.

11 І духи нечисті, як тільки вбачали Його, то падали ницьма перед Ним, і кричали й казали: Ти Син Божий!

12 А Він їм суворо наказував, щоб вони Його не виявляли.

13 І Він вийшов на гору, і покликав, кого Сам хотів; вони ж приступили до Нього.

14 І визначив Дванадцятьох, щоб із Ним перебували, і щоб послати на проповідь їх,
15 і щоб мали вони владу вздоровляти недуги й вигонити демонів.

16 І визначив Він оцих Дванадцятьох: Симона, і дав йому ймення Петро,

17 і Якова Зеведеєвого, і Івана, брата Якова, і дав їм імена Воанергес, цебто сини громові,

18 і Андрія, і Пилипа, і Варфоломія, і Матвія, і Хому, і Якова Алфієвого, і Тадея, і Симона Кананіта

19 та Юду Іскаріотського, що й видав Його.

20 І приходять до дому вони. І знову зібралось народу, що вони не могли навіть хліба з'їсти.

21 І коли Його ближчі почули, то вийшли, щоб узяти Його, бо говорено, ніби Він несамовитий.

22 А книжники, що поприходили з Єрусалиму, казали: Має Він Вельзевула, і виганяє демонів силою князя демонів.

23 І, закликавши їх, Він у притчах до них промовляв: Як може сатана сатану виганяти?

24 І коли царство поділиться супроти себе, не може встояти те царство.

25 І коли дім поділиться супроти себе, не може встояти той дім.

26 І коли б сатана сам на себе повстав і

- поділився, то не зможе встояти він, але згине.
- 27 Ніхто бо не може вдертись у дім дужого, та й пограбувати добро його, якщо перше не зв'яже дужого, і аж тоді пограбує господу його.
- 28 Поправді кажу вам, що простяться людським синам усі прогріхи та богозневаги, хоч би як вони богозневажали.
- 29 Але, хто богозневажить Духа Святого, повіки йому не відпуститься, але гріху вічному він підпадає.
- 30 Бож казали вони: Він духа нечистого має.
- 31 І поприходили мати Його та брати Його, і, осторонь ставши, послали до Нього і Його викликали.
- 32 А народ кругом Нього сидів. І сказали Йому: Ото мати Твоя, і брати Твої, і сестри Твої он про Тебе питаються осторонь.
- 33 А Він їм відповів і сказав: Хто Моя мати й брати?
- 34 І поглянув на тих, що круг Нього сиділи, і промовив: Ось мати Моя та браття Мої!
- 35 Бо хто Божу волю чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати.

Від Марка 4

- 1 І знову почав Він навчати над морем. І зібралось до Нього багато народу, так що Сам Він до човна на морі ввійшов і сидів, а народ увесь був на землі покрай моря.
- 2 І багато навчав Він їх притчами, і в науці Своїй їм казав:
- 3 Слухайте, вийшов сіяч ось, щоб сіяти.
- 4 І як сіяв, упало зерно одне край дороги, і налетіли пташки, і його повидзьобували.
- 5 Друге ж упало на ?рунт кам'янистий, де не мало багато землі, і негайно зійшло, бо земля неглибока була;
- 6 а як сонце зійшло то зів'яло, і, коріння не мавши, усохло.
- 7 А інше впало між терен, і вигнався терен, і його поглушив, і плоду воно не дало.
- 8 Інше ж упало на добрую землю, і дало плід, що посходив і ріс; і видало втридцятро, у шістдесят і в сто раз.
- 9 І сказав: Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!
- 10 І, як остався Він насамоті, Його запитали найближчі з Дванадцятьма про цю притчу.
- 11 І Він їм відповів: Вам дано пізнати таємниці

Божого Царства, а тим, що за вами, усе відбувається в притчах,

12 щоб оком дивились вони і не бачили, вухом слухали і не зрозуміли, щоб коли вони не навернулися, і відпущені будуть гріхи їм!

13 І Він їх запитав: Ви не розумієте притчі цієї? І як вам зрозуміти всі притчі!

14 Сіяч сіє слово.

15 А котрі край дороги, де сіється слово, це ті, що як тільки почують, то зараз приходить до них сатана, і забирає слово, посіяне в них.

16 Так само й посіяні на кам'янистому ґрунті, вони, як почують те слово, то з радістю зараз приймають його,

17 та коріння не мають у собі й непостійні; а згодом, як утиск або переслідування наступає за слово, вони спокушаються зараз.

18 А між терен посіяне, це ті, що слухають слово,

19 але клопоти цього світі й омана багатства та різні бажання виходять, та й заглушують слово, і плоду воно не дає.

20 А посіяне в добру землю це ті, що слухають слово й приймають, і родять утридцять, у шістдесят і в сто раз.

21 І сказав Він до них: Чи світильника приносять на те, щоб поставити його під

посудину, чи може під ліжку? А не щоб поставити на свічнику?

22 Бо немає нічого захованого, що не виявиться, і немає таємного, що не вийде наяв.

23 Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!

24 І сказав Він до них: Уважайте, що чуєте: Якою мірою будете міряти, такою відміряють вам, і додадуть вам.

25 Бо хто має, то дасться йому, хто ж не має, забереться від нього й те, що він має.

26 І сказав Він: Так і Боже Царство, як той чоловік, що кидає в землю насіння,

27 і чи спить, чи встає він удень та вночі, а насіння пускає паростки та росте, хоч не знає він, як.

28 Бо родить земля сама з себе: перше вруна, потім колос, а тоді повне збіжжя на колосі.

29 А коли плід доспіє, зараз він посилає серпа, бо настали жнива.

30 І сказав Він: До чого прирівняємо Царство Боже? Або в якій притчі представим його?

31 Воно як те зерно гірчичне, яке, коли сіється в землю, найдрібніше за всі земні насіння.

32 Як посіяне ж буде, виростає, і стає над усі зілля більше, і віття пускає велике таке, що кублитись може в тіні його птаство небесне.

- 33 І такими притчами багатьома Він їм слово звіщав, поскільки вони могли слухати.
- 34 І без притчі нічого Він їм не казав, а учням Своїм самотою вияснював усе.
- 35 І сказав Він до них того дня, коли вечір настав: Переплиньмо на той бік.
- 36 І, лишивши народ, узяли із собою Його, як у човні Він був; і інші човни були з Ним.
- 37 І знялася ось буря велика, а хвилі вливалися в човен, аж човен водою вже був переповнився!
- 38 А Він спав на кормі на подушці... І вони розбудили Його та й сказали Йому: Учителю, чи Тобі байдуже, що ми гинемо?...
- 39 Тоді Він устав, і вітрові заборонив, і до моря сказав: Мовчи, перестань! І стих вітер, і тиша велика настала...
- 40 І сказав Він до них: Чого ви такі полохливі? Чому віри не маєте?
- 41 А вони налякалися страхом великим, і говорили один до одного: Хто ж це такий, що вітер і море слухняні Йому?

1 І на другий бік моря вони прибули, до землі Гадаринської.

2 І як вийшов Він із човна, то зараз Його перестрів чоловік із могильних печер, що мав духа нечистого.

3 Він мешкання мав у гробах, і ніхто й ланцюгами зв'язати не міг його,

4 бо часто кайданами та ланцюгами в'язали його, але він розривав ланцюги та кайдани торощив, і ніхто не міг угамувати його.

5 І він повсякчас перебував день і ніч у гробах та в горах, і кричав, і бився об каміння...

6 А коли він Ісуса побачив здалека, то прибіг, і вклонився Йому,

7 і закричав гучним голосом, кажучи: Що до мене Тобі, Ісусе, Сину Бога Всевишнього? Богом Тебе заклинаю, не муч Ти мене!

8 Бо сказав Він йому: Вийди, душе нечистий, із людини!

9 І запитав Він його: Як тобі на ім'я? А той відповів: Леґіон мені ймення багато бо нас.

10 І він Його дуже просив, щоб їх не вислав із тієї землі.

11 Пасся ж там на горі гурт великий свиней.

12 І просилися демони, кажучи: Пошли нас у свиней, щоб у них ми ввійшли.

13 І дозволив Він їм. І повиходили духи

нечисті, і в свиней увійшли. І гурт кинувся з кручі до моря, а було зо дві тисячі їх і вони потопилися в морі...

14 А їхні пастухи повтікали та в місті й по селах звістили. І повиходили люди побачити, що сталося.

15 І прийшли до Ісуса й побачили, що той біснுவатий, що мав леґіона, убраний сидів, і при умі, і полякались вони...

16 Самовидці ж їм розповіли, що сталося з тим біснуватим, також про свиней.

17 І вони стали благати Його, щоб пішов Собі з їхнього краю.

18 А як Він сів до човна, то біснуватий став просити Його, щоб залишитися з Ним.

19 Ісус же йому не дозволив, а промовив до нього: Іди до дому свого, до своїх, і їм розповіж, які речі великі Господь учинив тобі, і як змилювався над тобою!

20 І пішов він та в Десятимісті зачав проповідувати, які речі великі Ісус учинив йому. І всі дивувались!

21 І коли переплив Ісус човном на той бік ізнов, то до Нього зібралось багато народу. І був Він над морем.

22 І приходить один із старших синагоги, на ймення Яір, і, як побачив Його, припадає до

ніг Йому,

23 і дуже благає Його та говорить: Моя дочка кінчається. Прийди ж, поклади Свої руки на неї, щоб видужала та жила!...

24 І пішов Він із ним. За Ним натовп великий ішов, і тиснувся до Нього.

25 А жінка одна, що дванадцять років хворою на кровотечу була,

26 що чимало натерпілася від багатьох лікарів, і витратила все добро своє, та ніякої помочі з того не мала, а прийшла ще до гіршого,

27 як зачула вона про Ісуса, підійшла через натовп іззаду, і доторкнулась до одежі Його...

28 Бо вона говорила про себе: Коли хоч доторкнусь до одежі Його, то одужаю...

29 І висохло хвилі тієї джерело кровотечі її, і тілом відчула вона, що видужала від недуги!

30 І в ту мить Ісус вичув у Собі, що вийшла з Нього сила. І Він до народу звернувся й спитав: Хто доторкнувся до Моеї одежі?

31 І відказали Йому Його учні: Ти бачиш, що тисне на Тебе народ, а питаєшся: Хто доторкнувся до Мене?

32 А Він навкруги поглядав, щоб побачити ту, що зробила оце.

33 І жінка злякалась та затрусилась, бо знала, що сталося їй. І вона підійшла, і впала ницьма

перед Ним, і всю правду Йому розповіла...

34 А Він їй сказав: Твоя віра, о дочко, спасла тебе; іди з миром, і здоровою будь від своєї недуги!

35 Як Він ще говорив, приходять ось від старшини синагоги та й кажуть: Дочка твоя вмерла; чого ще турбуєш Учителя?...

36 А Ісус, як почув слово сказане, промовляє до старшини синагоги: Не лякайся, тільки віруй!

37 І Він не дозволив іти за Собою нікому, тільки Петрові та Якову, та Іванові, братові Якова.

38 І приходять у дім старшини синагоги, і Він бачить метушню та людей, що плакали та голосили.

39 А ввійшовши, сказав Він до них: Чого ви метушитеся та плачете? Не вмерло дівча, але спить!

40 І вони насміхалися з Нього. А Він усіх випровадив, узяв батька дівчати та матір, та тих, хто був із Ним, і ввійшов, де лежало дівча.

41 І взяв Він за руку дівча та й промовив до нього: Таліта, кумі що значить: Дівчатко, кажу тобі встань!

42 І в ту мить підвелось й ходило дівча; а років

мало з дванадцять. І всі зараз жахнулися з дива великого!...

43 А Він наказав їм суворо, щоб ніхто не довідався про це. І дати їй їсти звелів.

Від Марка 6

1 І, вийшовши звідти, Він прийшов до Своєї батьківщини, а за Ним ішли учні Його.

2 Як настала ж субота, Він навчати почав у синагозі. І багато-хто, чувши, дивуватися стали й питали: Звідки в Нього оце? І що за мудрість, що дана Йому? І що за чуда, що стаються руками Його?

3 Хіба ж Він не тесля, син Маріїн, брат же Якову, і Йосипу, і Юді та Симонові? А сестри Його хіба тут не між нами? І вони спокушались Ним...

4 А Ісус їм сказав: Пророка нема без пошани, хіба тільки в вітчизні своїй, та в родині своїй, та в домі своїм.

5 І Він тут учинити не міг чуда жадного, тільки деяких хворих, руки поклавши на них, уздоровив.

6 І Він дивувався їх невірству. І ходив Він по селах навкруг та навчав.

7 І, закликавши Дванадцятьох, зачав їх по двох посилати, і владу їм дав над нечистими духами.

8 І звелів їм нічого в дорогу не брати, крім палиці тільки самої: ні торби, ні хліба, ані мідяків у свій черес,

9 а ходити в сандалях, і двох убрань не носити.

10 І промовив до них: Коли ви де увійдете в дім, залишайтеся там, аж поки не вийдете звідти.

11 А як місто яке вас не прийме, і не послухають вас, то, виходячи звідти, обтрусить порошок, що в вас під ногами, на свідчення супроти них. Поправді кажу вам, легше буде Содому й Гоморрі дня судного, аніж місту тому!

12 І вийшли вони, і проповідували, щоб каялися.

13 І багато вигонили демонів, і оливою хворих багато намащували і вздоровляли.

14 І прочув про Ісуса цар Ірод, бо ім'я Його стало загально відоме, і сказав, що то Іван Христитель із мертвих воскрес, і тому творяться чуда від нього.

15 Інші впевняли, що Ілля Він, а знов інші

казали, що пророк, або як один із пророків.

16 А Ірод, прочувши, сказав: Іван, якому я голову стяв був, оце він воскрес!

17 Той бо Ірод, пославши, схопив був Івана, і в в'язниці закув його, через Іродіяду, дружину брата свого Пилипа, бо він одружився був із нею.

18 Бо Іван казав Іродові: Не годиться тобі мати за дружину жінку брата свого!

19 А Іродіяда лютилась на нього, і хотіла йому смерть заподіяти, та не могла.

20 Бо Ірод боявся Івана, знаючи, що він муж праведний і святий, і беріг його. І, його слухаючи, він дуже бентежився, але слухав його залюбки.

21 Та настав день догідний, коли дня народження Ірод справляв був бенкета вельможам своїм, і тисячникам, і галілейській старшині,

22 і коли прийшла дочка тієї Іродіяди, і танцювала, і сподобалася Іродові та присутнім із ним при столі, тоді цар промовив до дівчини: Проси в мене, чого хочеш, і дам я тобі!

23 І поклявся він їй: Чого тільки від мене попросиш, то дам я тобі, хоча б і півцарства мого!

24 Вона ж вийшла, і спиталася матері своєї: Чого маю просити? А та відказала: Голови Івана Христителя...

25 І зараз квапливо вернулась вона до царя, і просила, говорячи: Я хочу, щоб дав ти негайно мені на полумиску голову Івана Христителя!

26 І засмутився цар, але через клятву й з-за тих, що з ним були при столі, не схотів їй відмовити.

27 І цар зараз послав вояка, і звелів принести Іванову голову.

28 І пішов він, і стяв у в'язниці Івана, і приніс його голову на полумискові, і дівчаті віддав, а дівча віддало її своїй матері...

29 А коли його учні зачули, то прийшли, і взяли його тіло, і до гробу поклали його.

30 І посходилися до Ісуса апостоли, і розповіли Йому все, як багато зробили вони, і як багато навчили.

31 І сказав Він до них: Ідіть осібно самі до безлюдного місця, та трохи спочиньте. Бо багато народу приходило та відбувало, аж навіть не мали коли й поживитись.

32 І відпливли вони човном окремо до місця безлюдного.

33 І побачили їх, коли плинули, і багато-хто їх розпізнали. І пішки побігли туди з усіх міст, та

й їх випередили.

34 І, як вийшов Ісус, Він побачив багато народу, і змилювався над ними, бо були, немов вівці, що не мають пастуха. І зачав їх багато навчати.

35 І, як минуло вже часу доволі, підійшли Його учні до Нього та й кажуть: Це місце безлюдне, а година вже пізня.

36 Відпусти їх, нехай підуть в осади та села близькі, і куплять собі чого їсти.

37 А Він відповів і сказав їм: Дайте їсти їм ви. Вони ж відказали Йому: Чи ми маємо піти та хліба купити на двісті динаріїв, і дати їм їсти?

38 А Він їх запитав: Скільки маєте хліба? Ідїть, побачте! І розізнавши, сказали: П'ять хлібів та дві риби.

39 І звелів їм усіх на зеленій траві посадити один біля одного.

40 І розсілись рядами вони, по сто та по п'ятдесят.

41 І Він узяв п'ять хлібів та дві риби, споглянув на небо, поблагословив, і поламав ті хліби, і дав учням, щоб клали перед ними, і дві риби на всіх поділив.

42 І всі їли й наїлися!

43 А з кусків позосталих та з риб назбирали дванадцять повних кошів.

44 А тих, хто хліб споживав, було тисяч із п'ять чоловіка!

45 І зараз звелів Своїм учням до човна сідати, і на той бік поплинути до Віфсаїди, раніше Його, поки Сам Він відпустить народ.

46 І Він їх відпустив, та й пішов помолитись на гору.

47 А як вечір настав, човен був серед моря, а Він Сам один на землі.

48 Коли ж Він побачив, як вони веслуванням мордуються, бо вітер їм був супротивний, о четвертій сторожі вночі підійшов Він до них, по морю йдучи, і хотів їх минути.

49 А вони, як побачили, що йде Він по морю, подумали, що то мара, та й стали кричати,
50 бо Його всі побачили та налякались. А Він зараз до них обізвався й сказав їм: Будьте смілі, це Я, не лякайтесь!

51 І ввійшов Він у човен до них, і вітер зтих. А вони здивувалися дуже в собі,

52 бо не зрозуміли чуда про хліби, бо серце їхнє було затверділе.

53 Перепливши ж вони, прибули в землю Генісаретську й причалили.

54 І, як вони повиходили з човна, люди зараз пізнали Його,

55 і порозбігались по всій тій околиці, і стали

на ложах недужих приносити, де тільки прочули були, що Він є.

56 І куди тільки Він прибував до сіл, чи до міст, чи до осель, клали недужих на майданах, і благали Його, щоб могли доторкнутись хоч краю одежі Його. І хто тільки до Нього доторкувався, той був uzдоровлений!

Від Марка 7

1 І зібрались до Нього фарисеї та деякі з книжників, які прибули із Єрусалиму,

2 і побачили, що деякі з учнів Його їли хліб руками нечистими, цебто невмитими.

3 Бо фарисеї й усі юдеї, зберігаючи передання старших, не їдять, як старанно не виміють рук;

4 а вернувшись з ринку, вони ні їдять, поки не вміються. Багато є й іншого, що вони прийняли, щоб додержувати: миття чаш, і глеків, і мідяного посуду.

5 І запитали Його фарисеї та книжники: Чому учні Твої не живуть за переданням старших, але хліб споживають руками нечистими?

6 А Він їм відказав: Добре пророкував про вас, лицемірів, Ісая, як написано: Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене...

7 Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук людських заповідей.

8 Занехавши заповідь Божу, передань людських ви тримаєтесь: обмиваєте глеки та чаші, і багато такого подібного й іншого робите ви.

9 І сказав Він до них: Спритно відкидаєте ви заповідь Божу, аби зберегти своє передання.

10 Бо Мойсей наказав: Шануй батька свого та матір свою, та: Хто злорічить на батька чи матір, нехай смертю помре.

11 А ви кажете: Коли скаже хто батьку чи матері: Корван, чи дар Богові те, чим би ти скористатись від мене хотів,

12 то вже вільно йому не робити нічого для батька чи матері,

13 порушуючи Боже Слово вашим переданням, що його ви самі встановили. І багато такого ви іншого робите.

14 І Він знову покликав народ і промовив до нього: Послухайте Мене всі, і зрозумійте!

15 Немає нічого назовні людини, що, увіходячи в неї, могло б опоганити її; що ж із неї

виходить, те людину опоганює.

16 Коли має хто вуха, щоб слухати, нехай слухає!

17 А коли від народу ввійшов Він до дому, тоді учні Його запиталися в Нього про притчу.

18 І Він їм відказав: Чи ж і ви розуміння не маєте? Хіба ж не розумієте ви, що все те, що входить іззовні в людину, не може опоганити її?

19 Бо не входить до серця йому, але до живота, і виходить назовні, очищуючи всяку їжу.

20 А далі сказав Він: Що з людини виходить, те людину опоганює.

21 Бо зсередини, із людського серця виходять лихі думки, розпуста, крадіж, душогубства, 22 перелюби, здирства, лукавства, підступ, безстидства, завидюще око, богозневага, гордощі, безум.

23 Усе зле це виходить зсередини, і людину опоганює!

24 І встав Він, і звідти пішов у землю тирську й сидонську. І, ввійшовши до дому, Він хотів, щоб ніхто не довідався, та не міг утаїтись.

25 Негайно бо жінка одна, якої дочка мала духа нечистого, прочула про Нього, і прийшла, та й припала до ніг Йому.

26 А ця жінка грекиня була, родом

сирофінікіянка. Вона стала благати Його, щоб із дочки її демона вигнав.

27 А Він їй сказав: Дай, щоб перше наїлися діти, не годиться бо хліб забирати в дітей, і кинути щенятам!

28 А вона Йому в відповідь каже: Так, Господи! Але навіть щенята їдять під столом від дитячих кришок...

29 І Він їй сказав: За слово оце йди собі, демон вийшов із твоєї дочки!

30 А коли вона в дім свій вернулась, то знайшла, що дочка на постелі лежала, а демон вийшов із неї.

31 І вийшов Він знов із країв тирських і сидонських, і подався шляхом на Сидон над море Галілейське, через околиці Десятимістя.

32 І приводять до Нього глухого немову, і благають Його, щоб руку на нього поклав.

33 І взяв Він його від народу самого, і вклав пальці Свої йому в вуха, і, сплюнувши, доторкнувся його язика.

34 І, на небо споглянувши, Він зідхнув і промовив до нього: Еффата; цебто: Відкрийся!

35 І відкрилися вуха йому, і путо його язика розв'язалось негайно, і він став говорити виразно!

36 А Він їм звелів, щоб нікому цього не

розповідали. Та що більше наказував їм, то ще більш розголошували.

37 І дуже всі дивувалися та говорили: Він добре все робить: глухим дає чути, а німим говорити!

Від Марка 8

1 Тими днями, коли було знову багато народу, а їсти не мали чого, покликав Він учнів Своїх та й промовив до них:

2 Жаль мені тих людей, що вже три дні з Мною знаходяться, та їсти не мають чого.

3 А коли відпущу їх голодних до їхніх домівок, то ослабнуть у дорозі, бо деякі з них поприходили здалека.

4 І відказали Йому Його учні: Звідки зможе хто нагодувати їх хлібом отут у пустині?

5 А Він їх запитав: Скільки маєте хліба? Вони ж повідомили: Семеро.

6 Тоді Він народу звелів на землі посідати. І, взявши семеро хліба, віддавши подяку, Він поламав і дав учням Своїм, щоб роздати. А вони роздавали народові.

7 І мали вони трохи рибок; і Він їх поблагословив, і роздати звелів також їх.

8 І всі їли й наїлися, а з позосталих кусків сім кошів назбирали...

9 А їдців було тисяч з чотири!

10 І всів Він негайно до човна з Своїми учнями, та й прибув до землі Далманутської.

11 І вийшли фарисеї, і почали сперечатися з Ним, і, Його випробовуючи, хотіли від Нього ознаки із неба.

12 А Він тяжко зідхнув у Своїм дусі й промовив: Якої ознаки цей рід вимагає? Поправді кажу вам, що родові цьому ознака не буде дана!

13 І покинув Він їх, усів знову до човна, і на той бік відбув.

14 І забули вони взяти хліба, і крім одного буханця, у човні не мали з собою нічого.

15 А Він їм наказував та говорив: Стережіться уважливо фарисейської розчини й розчини Іродової!

16 Вони ж міркували й казали один до одного, що хліба не мають вони.

17 А Ісус, знаючи те, промовляє до них: Чого ви міркуєте, що хліба не маєте? Чи ви ще не знаєте й не розумієте? Чи ще маєте серце своє затверділим?

18 Мавши очі не бачите, і мавши вуха не чуєте? І не пам'ятаєте,

19 коли п'ять хлібів Я ламав на п'ять тисяч, скільки повних кошів із кусків ви зібрали? Вони кажуть до Нього: Дванадцять.

20 А як сім на чотири тисячі, скільки кошиків повних з кусків ви зібрали? І відказують: Сім.

21 І сказав Він до них: Ви ще не розумієте?...

22 І приходять вони в Віфсаїду. І приводять до Нього сліпого, і благають Його, щоб доторкнувся до нього.

23 І взяв Він сліпого за руку, та й вивів його за село. І послинивши очі йому, поклав руки на нього, і питався його, чи що бачить.

24 І, зиркнувши, сказав той: Я бачу людей, які ходять, немов би дерева...

25 Потім знов Він поклав Свої руки на очі йому, і прозрів той, і одужав, і виразно став бачити все!

26 І послав Він додому його й наказав: До села й не заходь, і нікому в селі не розповідай!

27 Потому пішов Ісус й учні Його до сіл Кесарії Пилипової, а в дорозі питав Своїх учнів, говорячи їм: За кого Мене люди вважають?

28 Вони ж відповіли Йому, кажучи: За Івана Христителя, другі за Іллю, а інші за одного з

пророків.

29 І Він запитав їх: А ви за кого Мене маєте? Петро Йому в відповідь каже: Ти Христос!

30 І Він заборонив їм, щоб нікому про Нього вони не казали!

31 І почав їх навчати, що Синові Людському треба багато страждати, і Його відцураються старші, і первосвященики, і книжники, і Він буде вбитий, але третього дня Він воскресне.

32 І те слово казав Він відкрито. А Петро узяв набік Його, і Йому став перечити.

33 А Він обернувся й поглянув на учнів Своїх, та й Петру докорив і сказав: Відступись, сатано, від Мене, бо думаєш ти не про Боже, а про людське!

34 І Він покликав народ із Своїми учнями, та й промовив до них: Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста та й за Мною йде!

35 Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже.

36 Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить?

37 Або що назамін дасть людина за душу свою?

38 Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися

в роді цім перелюбнім та грішнім, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Свого Отця з Анголами святими.

Від Марка 9

1 І сказав Він до них: Поправді кажу вам, що деякі з тут-о приявних не скуштують смерти, аж поки не бачитимуть Царства Божого, що прийшло воно в силі.

2 А через шість день забирає Ісус Петра, і Якова, і Івана, та й веде їх осібно на гору високу самих. І Він переобразивсь перед ними.

3 І стала одежа Його осяйна, дуже біла, як сніг, якої білильник не зміг би так вибілити на землі!

4 І з'явивсь їм Ілля та Мойсей, і розмовляли з Ісусом.

5 І озвався Петро та й сказав до Ісуса: Учителю, добре бути нам тут! Поставмо ж собі три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі...

6 Бо не знав, що казати, бо були перелякані.

7 Та хмара ось їх заслонила, і голос почувся із хмари: Це Син Мій Улюблений, Його слухайтеся!

8 І зараз, звівши очі свої, вони вже нікого з собою не бачили, крім Самого Ісуса.

9 А коли з гори сходили, Він їм наказав, щоб нікому того не казали, що бачили, аж поки Син Людський із мертвих воскресне.

10 І вони заховали те слово в собі, сперечаючися, що то є: воскреснути з мертвих.

11 І вони запитали Його та сказали: Що це книжники кажуть, ніби треба Іллі перш прийти?

12 А Він відказав їм: Тож Ілля, коли прийде попереду, усе приготує. Та як же про Людського Сина написано, що мусить багато Він витерпіти, і буде зневажений?

13 Але вам кажу, що й Ілля був прийшов, та зробили йому, що тільки хотіли, як про нього написано...

14 А коли повернулись до учнів, коло них вони вгледіли безліч народу та книжників, що сперечалися з ними.

15 І негайно весь натовп, як побачив Його, сполохнувся із дива, і назустріч побіг, і став

вітати Його.

16 І запитався Він їх: Про що сперечаєтесь з ними?

17 І Йому відповів один із натовпу: Учителю, привів я до Тебе ось сина свого, що духа німого він має.

18 А як він де схопить його, то об землю кидає ним, і він піну пускає й зубами скрегоче та сохне. Я казав Твоїм учням, щоб прогнали його, та вони не змогли.

19 А Він їм у відповідь каже: О, роде невірний, доки буду Я з вами? Доки вас Я терпітиму? Приведіть до Мене його!

20 І до Нього того привели. І як тільки побачив Його, то дух зараз затряс ним. А той, повалившись на землю, став качатися та заливатися піною...

21 І Він запитав його батька: Як давно йому сталося це? Той сказав: Із дитинства.

22 І почасти кидав він ним і в огонь, і до води, щоб його погубити. Але коли можеш що Ти, то змилуйсь над нами, і нам поможи!

23 Ісус же йому відказав: Щодо того твого коли можеш, то тому, хто вірує, все можливе!

24 Зараз батько хлоп'яти з слізьми закричав і сказав: Вірую, Господи, поможи недовірству моєму!

25 А Ісус, як побачив, що натовп збігається, то нечистому духові наказав, і сказав йому: Душе німий і глухий, тобі Я наказую: вийди з нього, і більше у нього не входи!

26 І, закричавши та міцно затрясши, той вийшов. І він став, немов мертвий, аж багато-хто стали казати, що помер він...

27 А Ісус узяв за руку його та й підвів його, і той устав.

28 Коли ж Він до дому прийшов, то учні питали Його самотою: Чому ми не могли його вигнати?

29 А Він їм сказав: Цей рід не виходить інакше, як тільки від молитви та посту.

30 І вони вийшли звідти, і проходили по Галілеї. А Він не хотів, щоб довідався хто.

31 Бо Він Своїх учнів навчав і казав їм: Людський Син буде виданий людям до рук, і вони Його вб'ють, але вбитий, воскресне Він третього дня!

32 Вони ж не зрозуміли цього слова, та боялись Його запитати.

33 І прибули вони в Капернаум. А як був Він у домі, то їх запитав: Про що міркували в дорозі?

34 І мовчали вони, сперечалися бо проміж себе в дорозі, хто найбільший.

35 А як сів, то покликав Він Дванадцятьох, і промовив до них: Коли хто бути першим бажає, нехай буде найменшим із усіх і слуга всім!

36 І взяв Він дитину, і поставив її серед них. І, обнявши її, Він промовив до них:

37 Коли хто в Ім'я Моє прийме одне з дітей таких, той приймає Мене. Хто ж приймає Мене, не Мене він приймає, а Того, Хто послав Мене!

38 Обізвався до нього Іван: Учителю, ми бачили одного чоловіка, який з нами не ходить, що виганяє Ім'ям Твоїм демонів; і ми заборонили йому, бо він із нами не ходить.

39 А Ісус відказав: Не забороняйте йому, бо немає такого, що Ім'ям Моїм чудо зробив би, і зміг би небаром лихословити Мене.

40 Хто бо не супроти нас, той за нас!

41 І коли хто напоїть вас кухлем води в Ім'я Моє ради того, що ви Христові, поправді кажу вам: той не згубить своєї нагороди!

42 Хто ж спокусить одного з малих цих, що вірять, то краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити, та й кинути в море!

43 І коли рука твоя спокушає тебе, відітни її: краще тобі увійти до життя одноруким, ніж з

обома руками ввійти до геєнни, до огню невгасимого,

44 де їхній червяк не вмирає, і не гасне огонь.

45 І коли нога твоя спокушає тебе, відітни її: краще тобі ввійти до життя одноногим, ніж з обома ногами бути вкиненому до геєнни, до огню невгасимого,

46 де їхній червяк не вмирає, і не гасне огонь.

47 І коли твоє око тебе спокушає, вибери його: краще тобі однооком ввійти в Царство Боже, ніж з обома очима бути вкиненому до геєнни огненної,

48 де їхній червяк не вмирає, і не гасне огонь!

49 Бо посолиться кожен огнем, і кожна жертва посолиться сіллю.

50 Сіль добра річ. Коли ж сіль несолоною стане, чим поправити її? Майте сіль у собі, майте й мир між собою!

Від Марка 10

1 І, вийшовши звідти, Він приходить у землю Юдейську, на той бік Йордану. І знову зібралися юрби до Нього, і знов Він навчав їх,

звичаєм Своїм.

2 І підійшли фарисеї й спитали, Його випробовуючи: Чи дозволено чоловікові дружину свою відпустити?

3 А Він відповів і сказав їм: Що Мойсей заповів вам?

4 Вони ж відказали: Мойсей заповів написати листа роздового, та й відпустити.

5 Ісус же промовив до них: То за ваше жорстокосердя він вам написав оцю заповідь.

6 Бог же з початку творіння створив чоловіком і жінкою їх.

7 Покине тому чоловік свого батька та матір,

8 і стануть обоє вони одним тілом, тим то немає вже двох, але одне тіло.

9 Тож, що Бог спарував, людина нехай не розлучує!

10 А вдома про це учні знов запитали Його.

11 І Він їм відказав: Хто дружину відпустить свою, та й одружиться з іншою, той чинить перелюб із нею.

12 І коли дружина покине свого чоловіка, і вийде заміж за іншого, то чинить перелюб вона.

13 Тоді попринесли діток до Нього, щоб Він доторкнувся до них, учні ж їм докоряли.

14 А коли спостеріг це Ісус, то обурився, та й

промовив до них: Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм, бо таких Царство Боже!

15 Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, немов те дитя, той у нього не ввійде.

16 І Він їх пригорнув, і поблагословив, на них руки поклавши.

17 І коли вирушав Він у путь, то швидко наблизивсь один, упав перед Ним на коліна, і спитався Його: Учителю Добрий, що робити мені, щоб вічне життя впадкувати?

18 Ісус же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого.

19 Знаєш заповіді: Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво, не кривди, шануй свого батька та матір.

20 А він відказав Йому: Учителю, це все виконав я ще змалку.

21 Ісус же поглянув на нього з любов'ю, і промовив йому: Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, і матимеш скарб ти на небі! Потому приходь та й іди вслід за Мною, узявши хреста.

22 А він засмутився тим словом, і пішов, зажурившись, бо великі маєтки він мав!

23 І поглянув довкола Ісус, та й сказав Своїм

учням: Як тяжко отим, хто має багатство, увійти в Царство Боже!

24 І учні жажнулися від слів Його. А Ісус знов у відповідь каже до них: Мої діти, як тяжко отим, хто надію кладе на багатство, увійти в Царство Боже!

25 Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в Божеє Царство увійти!

26 А вони здивувалися дуже, і казали один до одного: Хто ж тоді може спастися?

27 Ісус же поглянув на них і промовив: Неможливе це людям, а не Богові. Бо для Бога можливе все!

28 А Петро став казати Йому: От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом.

29 Ісус відказав: Поправді кажу вам: Немає такого, щоб дім полишив, чи братів, чи сестер, або матір, чи батька, або діти, чи поля ради Мене та ради Євангелії,

30 і не одержав би в сто раз більше тепер, цього часу, серед переслідувань, домів, і братів, і сестер, і матерів, і дітей, і піль, а в віці наступному вічне життя.

31 І багато-хто з перших стануть останніми, а останні першими.

32 Були ж у дорозі вони, простуючи в Єрусалим. А Ісус ішов попереду них, аж дуже

вони дивувались, а ті, що йшли вслід за Ним, боялись. І, взявши знов Дванадцятьох, почав їм розповідати, що з Ним статися має:

33 Оце в Єрусалим ми йдемо, і первосвященикам і книжникам виданий буде Син Людський, і засудять на смерть Його, і поганам Його видадуть,

34 і насміхатися будуть із Нього, і будуть плювати на Нього, і будуть Його бичувати, і вб'ють, але третього дня Він воскресне!

35 І підходять до Нього Яків та Іван, сини Зеведесві, та й кажуть Йому: Учителю, ми хочемо, щоб Ти зробив нам, про що будемо просити Тебе.

36 А Він їх поспитав: Чого ж хочете, щоб Я вам зробив?

37 Вони ж відказали Йому: Дай нам, щоб у славі Твоїй ми сиділи праворуч від Тебе один, і ліворуч один!

38 А Ісус відказав їм: Не знаєте, чого просите. Чи ж можете ви пити чашу, що Я її п'ю, і христитися хрищенням, що Я ним хрищусь?

39 Вони відказали Йому: Можемо. А Ісус їм сказав: Чашу, що Я її п'ю, ви питимете, і хрищенням, що Я ним хрищусь, ви охриститеся.

40 А сидіти праворуч Мене та ліворуч не Моє

це давати, а кому уготовано.

41 Як почули ж це Десятеро, то обурились на Якова та на Івана.

42 А Ісус їх покликав, і промовив до них: Ви знаєте, що ті, що вважають себе за князів у народів, панують над ними, а їхні вельможі їх тиснуть.

43 Не так буде між вами, але хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу.

44 А хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба.

45 Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох.

46 І приходять вони в Єрихон. А коли з Єрихону виходив Він разом із Своїми учнями й з безліччю люду, сидів і просив при дорозі сліпий Вартимей, син Тимеїв.

47 І, прочувши, що то Ісус Назарянин, почав кликати та говорити: Сину Давидів, Ісусе, змилуйся надо мною!

48 І сварились на нього багато-хто, щоб мовчав, а він іще більше кричав: Сину Давидів, змилуйся надо мною!

49 І спинився Ісус та й сказав: Покличте його! І кличуть сліпого та й кажуть йому: Будь бадьорий, устань, Він кличе тебе.

50 А той скинув плаща свого, і скочив із місця, і прибіг до Ісуса.

51 А Ісус відповів і сказав йому: Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі? Сліпий же Йому відказав: Учителю, нехай я прозрю!

52 Ісус же до нього промовив: Іди, твоя віра спасла тебе! І той зараз прозрів, і пішов за Ісусом дорогою.

Від Марка 11

1 І коли вони наблизились до Єрусалиму, до Вітфагії й Віфанії, на Оливній горі, тоді Він посилає двох учнів Своїх,

2 і каже до них: Ідіть у село, яке перед вами, і, входячи в нього, ви знайдете зараз прив'язане ося, що на нього ніхто ще з людей не сідав. Відв'яжіть його, і приведіть.

3 Коли ж скаже хто вам: Що це ви робите? відкажіть: Господь потребує його, і відішле його сюди зараз.

4 І вони відійшли, і знайшли те ося, що прив'язане коло воріт ізнадвору було при дорозі, і відв'язали його.

5 А деякі з тих, що стояли там, сказали до них: Що ви робите? Пощо ося ви відв'язуєте?

6 Вони ж їм відказали, як звелів їм Ісус, і відпущено їх.

7 І вони привели до Ісуса ося, і поклали на нього плащі свої, а Він сів на нього.

8 Багато ж народу стелили одежу свою по дорозі, а інші стелили дорогою зелень, натяту в полях.

9 А ті, що йшли перед Ним і позаду, викрикували: Осанна! Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я!

10 Благословенне Царство, що надходить, Отця нашого Давида! Осанна на висоті!

11 Потому ввійшов Він до Єрусалиму, і в храм. А оглянувши все, як година вже пізня була, Він пішов у Віфанію з Дванадцятьма.

12 А на завтра, коли вони вийшли з Віфанії, Він зголоднів був.

13 І, побачивши здалека фі?ове дерево, вкрите листями, Він підійшов, чи не знайде на ньому чого. І, прийшовши до нього, не знайшов нічого, крім листя самого, не пора бо на фі?и була.

14 І озвався Ісус і промовив до нього: Щоб більше ніхто твого плоду не з'їв аж повіки! А учні Його все те чули.

15 І прийшли вони в Єрусалим. А як Він у храм увійшов, то став виганяти продавців і покупців у храмі, і поперевертав столи грошомінам та ослони продавцям голубів.

16 І Він не дозволяв, щоб хто річ яку носив через храм.

17 І Він їх навчав і казав їм: Хіба не написано: Дім Мій буде домом молитви в народів усіх, ви ж із нього зробили печеру розбійників!

18 І почули це первосвященики й книжники, і шукали, як Його погубити, бо боялись Його, увесь бо народ дивувався науці Його.

19 А як пізно ставало, вони поза місто виходили.

20 А проходячи вранці, побачили фі?ове дерево, усохле від кореня.

21 І, згадавши Петро, говорить Йому: Учителю, глянь фі?ове дерево, що прокляв Ти, усохло!

22 А Ісус їм у відповідь каже: Майте віру Божу!

23 Поправді кажу вам: Як хто скаже горі цій: Порушся та й кинься до моря, і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, то буде йому!

24 Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться

вам.

25 І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші.

26 Коли ж не прощаєте ви, то й Отець ваш Небесний не простить вам прогріхів ваших.

27 І знову прийшли вони в Єрусалим. Коли ж Він у храмі ходив, поприходили первосвященики й книжники, і старшини до Нього,

28 і сказали Йому: Якою Ти владою все оце чиниш? І хто Тобі владу цю дав, щоб Ти це робив?

29 А Ісус відказав їм: Запитаю й Я вас одне слово, і відповідайте Мені, то й Я відкажу вам, якою Я владою це все чиню.

30 Іванове хрищення з неба було, чи від людей? Відповідайте Мені!

31 Вони ж міркували собі й говорили: Коли скажемо: Із неба, відкаже: Чого ж ви йому не повірили?

32 А як скажемо: Від людей, то боялись народу, бо всі вважали, що Іван був поправді пророк.

33 І сказали Ісусові в відповідь: Не знаємо... А Ісус їм відказує: То й Я не скажу вам, якою Я владою це все чиню.

Від Марка 12

1 І почав Він у притчах до них промовляти:
Насадив був один чоловік виноградника,
муром обгородив, видовбав у ньому чавило,
башту поставив, і віддав його винарям, та й
пішов.

2 А певного часу послав він раба до своїх
винарів, щоб прийняти частину плоду з
виноградника в тих винарів.

3 Та вони схопили його та й побили, і
відіслали ні з чим.

4 І знову послав він до них раба іншого, та й
того вони зранили в голову та зневажили.

5 Тоді вислав він іншого, і того вони вбили. І
багатьох іще інших, набили одних, а одних
повбивали.

6 І він мав ще одного, сина улюбленого.
Наостанок послав і того він до них і сказав:
Посоромляться сина мого!

7 А ті винарі міркували собі: Це спадкоємець;
ходім, замордуймо його, і нашою спадщина
буде!

8 І вони схопили його та й убили, і викинули

його за виноградник...

9 Отож, що пан виноградника зробить? Він прибуде та й вигубить тих винарів, і віддасть виноградника іншим.

10 Чи ви не читали в Писанні: Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем!

11 Від Господа сталося це, і дивне воно в очах наших.

12 І шукали Його, щоб схопити, але побоялись народу. Бо вони зрозуміли, що про них Він цю притчу сказав. І, лишивши Його, відійшли.

13 І вони вислали деяких із фарисеїв та іродіянів до Нього, щоб зловити на слові Його.

14 Ті ж прийшли та й говорять Йому:
Учителю, знаємо ми, що Ти справедливий, і не зважаєш зовсім ні на кого, бо на людське обличчя не дивишся, а наставляєш на Божу дорогу правдиво. Чи годиться давати податок для кесаря, чи ні? Давати нам, чи не давати?

15 А Ісус, знавши їх лицемірство, сказав їм:
Чого ви Мене випробовуєте? Принесіть Мені гріш податковий, щоб бачити.

16 І принесли вони. А Він каже до них: Чий це образ і напис? Ті ж Йому відказали: Кесарів.

17 Ісус тоді каже в відповідь їм: Віддайте

кесареве кесареві, а Богові Боже! І дивувалися з Нього вони...

18 І прийшли до Нього ті саддукеї, що твердять, ніби нема воскресення, і запитали Його та сказали:

19 Учителю, Мойсей написав нам: Як помре кому брат, і полишить дружину, а дитини не лишить, то нехай його брат візьме дружину його, та й відновить насіння для брата свого.

20 Було сім братів. І перший взяв дружину й умер, не лишивши дітей.

21 Другий теж її взяв та й помер, і він не лишив дітей. Так само і третій.

22 І всі семеро не полишили дітей. А по всіх вмерла й жінка.

23 А в воскресенні, як воскреснуть вони, то котрому із них вона дружиною буде? Бо семеро мали за дружину її.

24 Ісус їм відказав: Чи ви не тому помиляєтесь, що не знаєте ані Писання, ані Божої сили?

25 Бо як із мертвих воскреснуть, то не будуть женитись, ані заміж виходити, але будуть, немов Анголи ті на небі.

26 Щождо мертвих, що воскреснуть, чи ж ви не читали в Мойсеєвій книзі, як при кущі сказав йому Бог, промовляючи: Я Бог Авраамів, і Бог Ісаків, і Бог Яковів,

27 Бо Він є Бог не мертвих, а живих! Тим то ви помиляєтесь дуже.

28 А один із тих книжників, що чув, як вони сперечались, та бачив, як добре Він відповідав їм, приступив та й спитався Його: Котра заповідь перша з усіх?

29 Ісус відповів: Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог Бог єдиний.

30 І: Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї! Це заповідь перша!

31 А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе! Нема іншої більшої заповіді над оці!

32 І сказав Йому книжник: Добре, Учителю! Ти поправді сказав, що Один Він, і нема іншого, окрім Нього,

33 і що Любити Його всім серцем, і всім розумом, і всією душею, і з цілої сили, і що Любити свого ближнього, як самого себе, це важливіше за всі цілопалення й жертви!

34 Ісус же, побачивши, що розумно той відповідь дав, промовив до нього: Ти недалеко від Божого Царства! І ніхто не насмілювався вже питати Його.

35 Потому Ісус відповів і промовив, у храмі

навчаючи: Як то книжники кажуть, що ніби Христос син Давидів?

36 Адже той Давид Святим Духом сказав: Промовив Господь Господеві моєму: сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжком ногам Твоїм!

37 Сам Давид Його Господом зве, як же Він йому син? І багато людей залюбки Його слухали.

38 Він же казав у науці Своїй: Стережіться тих книжників, що люблять у довгих одежах проходжуватись, і привіти на ринках,

39 і перші лавки в синагогах, і перші місця на прийняттях,

40 що вдовині хати поїдають, і моляться довго напоказ, вони тяжче осудження приймуть!

41 І сів Він навпроти скарбниці, і дививсь, як народ мідяки до скарбниці вкидає. І багато заможних укидали багато.

42 І підійшла одна вбога вдовиця, і поклала дві лепті, цебто гріш.

43 І покликав Він учнів Своїх та й промовив до них: Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх, хто клав у скарбницю.

44 Бо всі клали від лишка свого, а вона

поклала з убогства свого все, що мала, свій прожиток увесь...

Від Марка 13

- 1 І коли Він виходив із храму, говорить Йому один із учнів Його: Подивися, Учителю яке то каміння та що за будівлі!
- 2 Ісус же до нього сказав: Чи ти бачиш великі будинки оці? Не залишиться тут навіть камінь на камені, який не зруйнується!
- 3 Коли ж Він сидів на Оливній горі, проти храму, питали Його насамоті Петро, і Яків, і Іван, і Андрій:
- 4 Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака, коли все те виконатись має?
- 5 Ісус же почав промовляти до них: Стережіться, щоб вас хто не звів.
- 6 Бо багато-хто прийдуть в Ім'я Моє, кажучи: Це Я. І зведуть багатьох.
- 7 І як про війни почуєте ви, і про воєнні чутки, не лякайтесь, бо статись належить тому. Та це ще не кінець.
- 8 Бо повстане народ на народ, і царство на

царство, будуть землетруси місцями, буде голод. Це початок терпінь породільних.

9 Пильнуйте ж самі, бо вас на суди видаватимуть, і бичуватимуть вас у синагогах, і поведуть до правителів та до царів ради Мене, на свідчення їм.

10 Але перше Євангелія мусить бути народам усім проповідувана.

11 Коли ж видадуть вас і поведуть, не турбуйтеся заздалегідь, що вам говорити, а що дане вам буде тієї години, то те говоріть: бо не ви промовлятимете, але Дух Святий.

12 І видасть на смерть брата брат, а батько дитину. І діти повстануть навпроти батьків, і їм смерть заподіють.

13 І за Ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!

14 Коли ж ви побачите ту гидоту спустошення, що про неї звіщав пророк Даниїл, що вона залягла, де не слід, хто читає, нехай розуміє, тоді ті, хто в Юдеї, нехай в гори втікають.

15 І хто на покрівлі, нехай той не сходить, і нехай не входить узяти щось із дому свого.

16 І хто на полі, хай назад не вертається взяти одежу свою.

17 Горе ж вагітним і тим, хто годує грудьми, у ті дні!

18 Моліться ж, щоб не трапилося це зимою!

19 Будуть бо ті дні такою скорботою, що її не було з первопочину світу, що його Бог створив, аж досі, і не буде.

20 І коли б Господь не вкоротив був тих днів, не спаслася б ніяка людина; але ради вибраних, кого вибрав, укоротив Він ті дні.

21 Тоді ж, як хто скаже до вас: Ото, Христос тут, Ото там, не йміть віри.

22 Бо повстануть христи неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити ознаки та чуда, щоб спокусити, як можна, і вибраних.

23 Але ви стережіться! Я сказав вам усе наперед.

24 Але за тих днів, по скорботі отій, сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла.

25 і зорі спадатимуть з неба, і сили небесні порушаться...

26 І побачать тоді Сина Людського, що йтиме на хмарах із великою потугою й славою.

27 І тоді Він пошле Анголів і зберуть Його вибраних від вітрів чотирьох, від краю землі до край-неба.

28 Від дерева ж фігового навчіться прикладу: коли віття його вже розпукується, і кинеться листя, то знаєте, що близько літо.

29 Так і ви: коли тільки побачите, що діється

це, то знайте, що близько, під дверима.

30 Поправді кажу вам: не перейде цей рід, аж усе оце станеться!

31 Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої!

32 Про день же той чи про годину не знає ніхто: ні Анголи на небі, ні Син, тільки Отець.

33 Уважайте, чувайте й моліться: бо не знаєте, коли час той настане!

34 Як той чоловік, що від'їхав, і залишив свій дім, і дав рабам своїм владу й кожному працю свою, а воротареві звелів пильнувати.

35 Тож пильнуйте, не знаєте бо, коли прийде пан дому: увечорі, чи опівночі, чи як півні співатимуть, чи ранком.

36 Щоб вас не застав, що спите, коли вернеться він несподівано.

37 А що вам Я кажу, те всім Я кажу: Пильнуйте!

Від Марка 14

1 За два ж дні була Пасха й Опрісноки. А первосвященики й книжники стали шукати, як

би підступом взяти Його та забити.

2 Вони говорили: Та не в свято, щоб була колотнеча в народі не сталась.

3 Коли ж Ісус був у Віфанії, у домі Симона, на проказу слабого, і сидів при столі, підійшла одна жінка, алябастрову пляшечку маючи щирого нардового дуже цінного мира. І розбила вона алябастрову пляшечку, і вилила миро на голову Йому!

4 А дехто обурювались між собою й казали: Нащо таке марнотратство на миро?

5 Бо можна було б це миро продати більше, як за три сотні динаріїв, і вбогим роздати. І нарікали на неї.

6 Ісус же сказав: Залишіть її! Чого прикрість її робите? Вона добрий учинок зробила Мені.

7 Бо вбогих ви маєте завжди з собою, і коли схочете, можете їм робити добро, Мене ж не постійно ви маєте.

8 Що могла, те зробила вона: заздальгідь намастила Моє тіло на похорон...

9 Поправді кажу вам: де тільки ця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона!

10 Юда ж Іскаріотський, один із Дванадцятьох, подався до первосвящеників, щоб їм Його видати.

11 А вони, як почули, зраділи, і обіцяли йому срібняків за те дати. І він став вишукувати, як би слушного часу їм видати Його.

12 А першого дня Опрісноків, коли пасху приношено в жертву, сказали Йому Його учні: Куди хочеш, щоб пішли й приготували ми Тобі пасху спожити?

13 І посилає Він двох із Своїх учнів, і каже до них: Підіть до міста, і стріне вас чоловік, що нестиме в глекові воду, то йдіть за ним.

14 І там, куди він увійде, скажіть до господаря дому: Учитель питає: Де кімната Моя, в якій Я споживу зо Своїми учнями пасху?

15 І він вам покаже велику горницю, вистелену та готову: там приготуйте для нас.

16 І учні пішли, і до міста прийшли, і знайшли, як Він їм сказав, і зачали вони пасху готувати.

17 А коли настав вечір, Він приходить із Дванадцятьма.

18 І як сиділи вони при столі й споживали, промовив Ісус: Поправді кажу вам, що один з-поміж вас, який споживає зо Мною, видасть Мене...

19 Вони зачали сумувати, і один по одному питати Його: Чи не я?

20 А Він їм сказав: Один із Дванадцятьох, що в миску мачає зо Мною...

21 Людський Син справді йде, як про Нього написано; та горе тому чоловікові, що видасть він Людського Сина! Було б краще тому чоловікові, коли б він не родився!...

22 Як вони ж споживали, Ісус узяв хліб, і поблагословив, поламав, і дав їм, і сказав: Прийміть, споживайте, це тіло Моє!

23 І взяв Він чашу, і, вчинивши подяку, подав їм, і пили з неї всі.

24 І промовив до них: Це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається.

25 Поправді кажу вам, що віднині не питиму Я від плоду виноградного до того дня, як новим буду пити його в Царстві Божім!

26 А коли відспівали вони, на гору Оливну пішли.

27 Промовляє тоді їм Ісус: Усі ви спокуситесь ночі цієї, як написано: Уражу пастиря, і розпорошаться вівці!

28 По воскресенні ж Своїм Я вас випереджу в Галілеї.

29 І відізвався до Нього Петро: Хоч спокусяться й усі, та не я!

30 Ісус же йому відказав: Поправді кажу тобі, що сьогодні, цієї ось ночі, перше ніж заспіває півень двічі, відречешся ти тричі від Мене!

31 А він ще сильніш запевняв: Коли б мені й

умерти з Тобою, я не відречуся Тебе! Так же само сказали й усі...

32 І приходять вони до місцевости, на ім'я Гефсиманія, і каже Він учням Своїм: Посидьте ви тут, поки Я помолюся.

33 І, взявши з Собою Петра, і Якова та Івана, Він зачав сумувати й тужити...

34 І сказав Він до них: Обгорнена сумом смертельним душа Моя! Залишіться тут і пильнуйте!

35 І Він відійшов трохи далі, припав до землі, та й благав, щоб, як можна, минула Його ця година.

36 І благав Він: Авва-Отче, Тобі все можливе: пронеси мимо Мене цю чашу!... А проте, не чого хочу Я, але чого Ти...

37 І вернувся, і знайшов їх, що спали, та й каже Петрові: Симоне, спиш ти? Однієї години не зміг попильнувати?

38 Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу, бадьорий бо дух, але немічне тіло!

39 І знову пішов і молився, те саме промовивши слово.

40 А вернувшись, ізнову знайшов їх, що спали, бо зважніли їм очі були. І не знали вони, що Йому відказати...

41 І вернувсь Він утретє, та й каже до них: Ви

ще далі спите й спочиваєте? Скінчено, надійшла та година: у руки грішникам ось видається Син Людський!...

42 Уставайте, ходім, ось наблизивсь Мій зрадник...

43 І зараз, як Він ще говорив, прийшов Юда, один із Дванадцятьох, а з ним люди з мечами та киями від первосвящеників, і книжників, і старших.

44 А зрадник Його дав був знака їм, кажучи: Кого я поцілую, то Він, беріть Його, і обережно ведіть.

45 І, прийшовши, підійшов він негайно та й каже: Учителю! І поцілував Його...

46 Вони ж руки свої наклали на Нього, і схопили Його.

47 А один із тих, що стояли навколо, меч вихопив та й рубонув раба первосвященика, і відтяв йому вухо.

48 А Ісус їм промовив у відповідь: Немов на розбійника вийшли з мечами та киями, щоб узяти Мене.

49 Я щодня був із вами у храмі, навчаючи, і Мене не взяли ви. Але, щоб збулися Писання.

50 Тоді всі полишили Його й повтікали...

51 Один же юнак, по нагому загорнений у покривало, ішов услід за Ним. І хапають його.

52 Але він, покривало покинувши, утік нагий.

53 А Ісуса вони повели до первосвященика. І зійшлися всі первосвященики й старші та книжники.

54 Петро ж здалека йшов услід за Ним до середини двору первосвященика; і сидів він із службою, і грівсь при огні.

55 А первосвященики та весь синедріон шукали посвідчення на Ісуса, щоб Йому заподіяти смерть, і не знаходили.

56 Бо багато-хто свідчив фальшиво на Нього, але не було згідних свідчень.

57 Тоді деякі встали, і кривосвідчили супроти Нього й казали:

58 Ми чули, як Він говорив: Я зруйную цей храм рукотворний, і за три дні збудую інший, нерукотворний.

59 Але й так не було їхнє свідчення згідне.

60 Тоді встав насередині первосвященик, та й Ісуса спитав і сказав: Ти нічого не відповідаєш, що свідчать вони проти Тебе?

61 Він же мовчав, і нічого не відповідав.

Первосвященик ізнову спитав Його, до Нього говорячи: Чи Христос Ти, Син Благословенного?

62 А Ісус відказав: Я! І побачите ви Сина Людського, що сидітиме по правиці сили

Божої, і на хмарах небесних приходитиме!

63 Роздер тоді первосвященик одежу свою та й сказав: На що нам ще свідки потрібні?

64 Ви чули цю богозневагу. Як вам здається? Вони ж усі присудили, що Він умерти повинен...

65 Тоді деякі стали плювати на Нього, і закривати обличчя Йому, і бити Його та казати Йому: Пророкуй! Служба теж Його була по щоках...

66 А коли Петро був на подвір'ї надолі, приходить одна із служниць первосвященика, 67 і як Петра вона вгледіла, що грівся, подивилась на нього та й каже: І ти був із Ісусом Назарянином!

68 Він же відрікся, говорячи: Не відаю, і не розумію, що кажеш... І вийшов назовні, на переддвір'я. І заспівав тоді півень.

69 Служниця ж, коли його вгледіла, стала знов говорити приявним: Цей із них!

70 І він знову відрікся. Незабаром же знов говорили приявні Петрові: Поправді, ти з них, бо ти галілеянин. Та й мова твоя така сама.

71 А він став клястись та божитись: Не знаю Цього Чоловіка, про Якого говорите ви!

72 І заспівав півень хвилі тієї подруге. І згадав Петро слово, що Ісус був промовив йому:

Перше ніж заспіває півень двічі, відречешся ти тричі від Мене. І кинувся він, та й плакати став...

Від Марка 15

1 А первосвященики з старшими й книжниками, та весь синедріон, зараз уранці, нараду вчинивши, зв'язали Ісуса, повели та й Пилатові видали.

2 А Пилат запитався Його: Чи Ти Цар Юдейський? А Він йому в відповідь каже: Сам ти кажеш...

3 А первосвященики міцно Його винуватили.

4 Тоді Пилат знову Його запитав і сказав: Ти нічого не відповідаєш? Дивись, як багато проти Тебе свідкують!

5 А Ісус більш нічого не відповідав, так що Пилат дивувався.

6 На свято ж він їм відпускав був одного із в'язнів, котрого просили вони.

7 Був же один, що звався Варавва, ув'язнений разом із повстанцями, які за повстання вчинили були душогубство.

8 Коли ж натовп зібрався, він став просити Пилата зробити, як він завжди робив їм.

9 Пилат же сказав їм у відповідь: Хочете, відпущу вам Царя Юдейського?

10 Бо він знав, що Його через заздрощі видали первосвященики.

11 А первосвященики натовп підмовили, щоб краще пустив їм Варавву.

12 Пилат же промовив ізнов їм у відповідь: А що ж я чинитиму з Тим, що Його ви Юдейським Царем називаєте?

13 Вони ж стали кричати знов: Розіпни Його!

14 Пилат же сказав їм: Яке ж зло вчинив Він? А вони ще сильніше кричали: Розіпни Його!...

15 Пилат же хотів догодити народові, і відпустив їм Варавву. І видав Ісуса, збичувавши, щоб розп'ятий був.

16 Вояки ж повели Його до середини двору, цебто в преторій, і цілий відділ скликають.

17 І вони зодягли Його в багряницю і, сплівши з тернини вінка, поклали на Нього.

18 І вітати Його зачали: Радій, Царю Юдейський!

19 І тростиною по голові Його били, і плювали на Нього. І навколішки кидалися та вклонялись Йому...

20 І коли назнущалися з Нього, зняли з Нього

багрянницю, і наділи на Нього одежу Його. І Його повели, щоб розп'ясти Його.

21 І одного перехожого, що з поля вертався, Симона Кірінеянина, батька Олександра та Руфа, змусили, щоб хреста Йому ніс.

22 І Його привели на місце Голгофу, що значить Череповище.

23 І давали Йому пити вина, із миррою змішаного, але Він не прийняв.

24 І Його розп'яли, і поділили одежу Його, кинувши жереб про неї, хто що візьме.

25 Була ж третя година, як Його розп'яли.

26 І був написаний напис провини Його: Цар Юдейський.

27 Тоді розп'ято з Ним двох розбійників, одного праворуч, і одного ліворуч Його.

28 І збулося Писання, що каже: До злочинців Його зараховано!

29 А хто побіч проходив, то Його лихословили, головами своїми хитали й казали: Отак! Ти, що храма руйнуєш та за три дні будуєш,

30 зійди із хреста, та спаси Самого Себе!

31 Теж і первосвященики з книжниками глузували й один до одного казали: Він інших спасав, а Самого Себе не може спасти!

32 Христос, Цар Ізраїлів, нехай зійде тепер із хреста, щоб побачили ми та й увірували.

Навіть ті, що разом із Ним були розп'яті,
насміхалися з Нього...

33 А як шоста година настала, то аж до години
дев'ятої темрява стала по цілій землі.

34 О годині ж дев'ятій Ісус скрикнув голосом
гучним та й вимовив: Елої, Елої, лама
савахтані, що в перекладі значить: Боже Мій,
Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?

35 Дехто ж із тих, що стояли навколо, це
почули й казали: Ось Він кличе Іллю!

36 А один із них побіг, намочив губку оцтом,
настромив на тростину, і давав Йому пити й
казав: Чекайте, побачим, чи прийде Ілля Його
зняти!

37 А Ісус скрикнув голосом гучним, і духа
віддав!...

38 І в храмі завіса роздерлась надвоє, від верху
аж додолу.

39 А сотник, що насупроти Нього стояв, як
побачив, що Він отак духа віддав, то
промовив: Чоловік Цей був справді Син
Божий!

40 Були ж і жінки, що дивились здалека, між
ними Марія Магдалина, і Марія, мати Якова
Молодшого та Йосії, і Саломія,

41 що вони, як Він був у Галілеї, ходили за
Ним та Йому прислужували; і інших багато,

що до Єрусалиму прийшли з Ним.

42 А коли настав вечір, через те, що було Приготовлення, цебто перед суботою,

43 прийшов Йосип із Ариматеї, радник поважний, що сам сподівався Царства Божого, і сміливо ввійшов до Пилата, і просив тіла Ісусового.

44 А Пилат здивувався, щоб Він міг уже вмерти. І, покликавши сотника, запитався його, чи давно вже Розп'ятий помер.

45 І, дізнавшись від сотника, він подарував тіло Йосипові.

46 А Йосип купив плащаницю, і, знявши Його, обгорнув плащаницею, та й поклав Його в гробі, що в скелі був висічений. І каменя привалив до могильних дверей.

47 Марія ж Магдалина й Марія, мати Йосієва, дивилися, де ховали Його.

Від Марка 16

1 Як минула ж субота, Марія Магдалина, і Марія Яковова, і Саломія накупили пахощів, щоб піти й намастити Його.

- 2 І на світанку дня першого в тижні, як сходило сонце, до гробу вони прибули,
3 і говорили одна одній: Хто відвалить нам каменя від могильних дверей?
- 4 А зиркнувши, побачили, що камінь відвалений; був же він дуже великий...
- 5 І, ввійшовши до гробу, побачили там юнака, що праворуч сидів, і був одягнений в білу одежу, і жахнулись вони...
- 6 А він промовляє до них: Не жахайтесь! Ви шукаєте Розп'ятого, Ісуса Назарянина. Він воскрес, нема Його тут! Ось місце, де Його поховали були.
- 7 Але йдіть, скажіть учням Його та Петрові: Він іде в Галілею попереду вас, там Його ви побачите, як Він вам говорив.
- 8 А як вийшли вони, то побігли від гробу, бо їх трепет та страх обгорнув. І не сказали нікому нічого, бо боялись...
- 9 Як воскрес Він уранці дня першого в тижні, то з'явився найперше Марії Магдалині, із якої був вигнав сім демонів.
- 10 Пішовши вона, повідомила тих, що були з Ним, які сумували та плакали.
- 11 А вони, як почули, що живий Він, і вона Його бачила, не йняли тому віри.
- 12 По цьому з'явився Він двом із них у постаті

іншій в дорозі, як ішли вони на село.

13 А вони, як вернулися, інших про те сповістили, але не повірено їм.

14 Нарешті, Він з'явився Одинадцятьом, як сиділи вони при столі, і докоряв їм за недовірство їхнє та твердосердя, що вони не йняли віри тим, хто воскреслого бачив Його.

15 І казав Він до них: Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!

16 Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не ввірує засуджений буде.

17 А тих, хто ввірує, супроводити будуть ознаки такі: у Ім'я Моє демонів будуть вигонити, говоритимуть мовами новими,

18 братимуть змій; а коли смертодійне що вип'ють, не буде їм шкодити; кластимуть руки на хворих, і добре їм буде!

19 Господь же Ісус, по розмові із ними, вознісся на небо, і сів по Божій правиці.

20 І пішли вони, і скрізь проповідували. А Господь помагав їм, і стверджував слово ознаками, що його супроводили. Амінь.

Біблія

Новий Заповіт

Переклад Івана Огіснка

Євангеліє від Матвія

Глави: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13
| 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 |
25 | 26 | 27 | 28

Від Матвія 1

- 1 Книга родоводу Ісуса Христа, Сина Давидового, Сина Авраамового:
- 2 Авраам породив Ісака, а Ісак породив Якова, а Яків породив Юду й братів його.
- 3 Юда ж породив Фареса та Зару від Тамари.

Фарес же породив Есрома, а Есром породив Арама.

4 А Арам породив Амінадава, Амінадав же породив Наассона, а Наассон породив Салмона.

5 Салмон же породив Вооза від Рахави, а Вооз породив Йовіда від Рути, Йовід же породив Єссея.

6 А Єссей породив царя Давида, Давид же породив Соломона від Урієвої.

7 Соломон же породив Ровоама, а Ровоам породив Авію, а Авія породив Асафа.

8 Асаф же породив Йосафата, а Йосафат породив Йорама, Йорам же породив Озію.

9 Озія ж породив Йоатама, а Йоатам породив Ахаза, Ахаз же породив Єзекію.

10 А Єзекія породив Манасію, Манасія ж породив Амоса, а Амос породив Йосію.

11 Йосія ж породив Йоякіма, Йояким породив Єхонію й братів його за вавилонського переселення.

12 А по вавилонським переселенні Єхонія породив Салатіїля, а Салатіїль породив Зоровавеля.

13 Зоровавель же породив Авіюда, а Авіюд породив Еліякіма, а Еліяким породив Азора.

14 Азор же породив Садока, а Садок породив

Ахіма, а Ахім породив Еліюда.

15 Еліюд же породив Елеазара, а Елеазар породив Маттана, а Маттан породив Якова.

16 А Яків породив Йосипа, мужа Марії, що з неї родився Ісус, званий Христос.

17 А всіх поколінь від Авраама аж до Давида чотирнадцять поколінь, і від Давида аж до вавилонського переселення чотирнадцять поколінь, і від вавилонського переселення до Христа поколінь чотирнадцять.

18 Народження ж Ісуса Христа сталося так. Коли Його матір Марію заручено з Йосипом, то перш, ніж зійшлися вони, виявилось, що вона має в утробі від Духа Святого.

19 А Йосип, муж її, будиши праведний, і не бажавши ославити її, хотів тайкома відпустити її.

20 Коли ж він те подумав, ось з'явивсь йому Ангол Господній у сні, промовляючи: Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, дружину свою, бо зачатє в ній то від Духа Святого.

21 І вона вродить Сина, ти ж даси Йому йменна Ісус, бо спасє Він людей Своїх від їхніх гріхів.

22 А все оце сталось, щоб збулось сказане пророком від Господа, який провіщає:

23 Ось діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ймення Еммануїл, що в перекладі є: З нами Бог.

24 Як прокинувся ж Йосип зо сну, то зробив, як звелів йому Ангол Господній, і прийняв він дружину свою.

25 І не знав він її, аж Сина свого первородженого вона породила, а він дав Йому ймення Ісус.

Від Матвія 2

1 Коли ж народився Ісус у Віфлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу,

2 і питали: Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому.

3 І, як зачув це цар Ірод, занепокоївся, і з ним увесь Єрусалим.

4 І, зібравши всіх первосвящеників і книжників людських, він випитував у них, де має Христос народитись?

5 Вони ж відказали йому: У Віфлеємі

Юдейським, бо в пророка написано так:

6 І ти, Віфлеєме, земле Юдина, не менший нічим між осадами Юдиними, бо з тебе з'явиться Вождь, що буде Він пасти народ Мій ізраїльський.

7 Тоді Ірод покликав таємно отих мудреців, і докладно випитував їх про час, коли з'явилась зоря.

8 І він відіслав їх до Віфлеєму, говорячи: Ідіть, і пильно розвідайтеся про Дитятко; а як знайдете, сповістіть мене, щоб і я міг піти й поклонитись Йому.

9 Вони ж царя вислухали й відійшли. І ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитятко було.

10 А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи.

11 І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну.

12 А вві сні остережені, щоб не вертатись до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі.

13 Як вони ж відійшли, ось Ангол Господній з'явивсь у сні Йосипові та й сказав: Уставай,

візьми Дитятко та матір Його, і втікай до Єгипту, і там зоставайся, аж поки скажу тобі, бо Дитятка шукатиме Ірод, щоб Його погубити.

14 І він устав, узяв Дитятко та матір Його вночі, та й пішов до Єгипту.

15 І він там зоставався аж до смерти Іродової, щоб збулося сказане від Господа пророком, який провіщає: Із Єгипту покликав Я Сина Свого.

16 Спостеріг тоді Ірод, що ті мудреці насміялися з нього, та й розгнівався дуже, і послав повбивати в Віфлеємі й по всій тій околиці всіх дітей від двох років і менше, за часом, що його в мудреців він був випитав.

17 Тоді справдилось те, що сказав Єремія пророк, промовляючи:

18 Чути голос у Рамі, плач і ридання та голосіння велике: Рахиль плаче за дітьми своїми, і не дається розважити себе, бо нема їх...

19 Коли ж Ірод умер, ось Ангол Господній з'явився в Єгипті вві сні Йосипові, та й промовив:

20 Уставай, візьми Дитятко та матір Його, та йди в землю Ізраїлеву, бо вимерли ті, хто шукав був душу Дитини.

21 І він устав, узяв Дитятко та матір Його, і прийшов у землю Ізраїлеву.

22 Та прочувши, що царює в Юдеї Архелай, замість Ірода, батька свого, побоявся піти туди він. А вві сні остережений, відійшов до країв галілейських.

23 А прибувши, оселився у місті, на ім'я Назарет, щоб збулося пророками сказане, що Він Назарянин буде званий.

Від Матвія 3

1 Тими ж днями приходить Іван Христитель, і проповідує в пустині юдейській,

2 та й каже: Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!

3 Бо він той, що про нього сказав був Ісая пророк, промовляючи: Голос того, хто кличе: В пустині готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!

4 Сам же Іван мав одежу собі з верблюжого волосу, і пояс ремінний на стегнах своїх; а пожива для нього була сарана та мед польовий.

5 Тоді до нього виходив Єрусалим, і вся Юдея, і вся йорданська околиця,

6 і в річці Йордані христились від нього, і визнавали гріхи свої.

7 Як побачив же він багатьох фарисеїв та саддукеїв, що приходять на хрищення, то промовив до них: Роде зміїний, хто вас надоумив утікати від гніву майбутнього?

8 Отож, учиніть гідний плід покаяння!

9 І не думайте говорити в собі: Ми маємо отця Авраама. Кажу бо я вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння!

10 Бо вже до коріння дерев і сокира прикладена: кожне ж дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане та й в огонь буде вкинене.

11 Я хрищу вас водою на покаяння, але Той, Хто йде по мені, потужніший від мене: я недостойний понести взуття Йому! Він христитиме вас Святим Духом й огнем.

12 У руці Своїй має Він віячку, і перечистить Свій тік: пшеницю Свою Він збере до засіків, а полову попалить ув огні негасимім.

13 Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб христитись від нього.

14 Але перешкоджав він Йому й говорив: Я повинен христитись від Тебе, і чи Тобі йти до

мене?

15 А Ісус відповів і сказав йому: Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду. Тоді допустив він Його.

16 І охрестившись Ісус, зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на Нього.

17 І ось голос почувся із неба: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!

Від Матвія 4

1 Потому Ісус був поведений Духом у пустиню, щоб диавол Його спокушав.

2 І постив Він сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів.

3 І ось приступив до Нього спокусник, і сказав: Коли Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це стало хлібами!

4 А Він відповів і промовив: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих.

5 Тоді забирає диавол Його в святе місто, і

ставить Його на наріжника храму,
6 та й каже Йому: Коли Ти Син Божий, то
кинься додолу, бож написано: Він накаже про
Тебе Своїм Анголам, і вони на руках понесуть
Тебе, щоб об камінь коли не спіткнув Ти Своєї
ноги.

7 Ісус відказав йому: Ще написано: Не
спокуюшуй Господа Бога свого!

8 Знов диявол бере Його на височезную гору, і
показує Йому всі царства на світі та їхнюю
славу,

9 та й каже до Нього: Це все Tobі дам, якщо
впадеш і мені Ти поклонишся!

10 Тоді каже до нього Ісус: Відійди, сатано!
Бож написано: Господеві Богові своєму
вклоняйся, і служи Одному Йому!

11 Тоді позоставив диявол Його. І ось Анголи
приступили, і служили Йому.

12 Як довідався Ісус, що Івана ув'язнено,
перейшов у Галілею.

13 І, покинувши Він Назарета, прийшов й
оселився в Капернаумі приморським, на
границі країн Завулонової й Нефталімової,

14 щоб справдилось те, що сказав був Ісая
пророк, промовляючи:

15 Завулонова земле, і Нефталімова земле, за
Йорданом при морській дорозі, Галілеє

поганська!

16 Народ, що в темноті сидів, світло велике побачив, а тим, хто сидів у країні смертельної тіні, засяяло світло.

17 Із того часу Ісус розпочав проповідувати й промовляти: Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!

18 Як проходив же Він поблизу Галілейського моря, то побачив двох братів: Симона, що зветься Петром, та Андрія, його брата, що невода в море закидали, бо рибалки були.

19 І Він каже до них: Ідіть за Мною, Я зроблю вас ловцями людей!

20 І вони зараз покинули сіті, та й пішли вслід за Ним.

21 І, далі пішовши звідти, Він побачив двох інших братів, Зеведеєвого сина Якова та Івана, його брата, із Зеведеєм, їхнім батьком, що лагодили свого невода в човні, і покликав Він їх.

22 Вони зараз залишили човна та батька свого, та й пішли вслід за Ним.

23 І ходив Він по всій Галілеї, по їхніх синагогах навчаючи, та Євангелію Царства проповідуючи, і вздоровлюючи всяку недугу, і всяку неміч між людьми.

24 А чутка про Нього пішла по всій Сирії. І

водили до Нього недужих усіх, хто терпів на різні хвороби та муки, і біснுவатих, і сновид, і розслаблених, і Він їх уздоровляв.

25 І багато людей ішло за Ним і з Галілеї, і з Десятимістя, і з Єрусалиму, і з Юдеї, і з Зайордання.

Від Матвія 5

1 І, побачивши натовп, Він вийшов на гору. А як сів, підійшли Його учні до Нього.

2 І, відкривши уста Свої, Він навчати їх став, промовляючи:

3 Блаженні вбогі духом, бо їхнєє Царство Небесне.

4 Блаженні засмучені, бо вони будуть утішені.

5 Блаженні лагідні, бо землю впадкують вони.

6 Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони нагодовані будуть.

7 Блаженні милостиві, бо помилувані вони будуть.

8 Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога.

9 Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть.

10 Блаженні вигнані за правду, бо їхнє Царство Небесне.

11 Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене.

12 Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами.

13 Ви сіль землі. Коли сіль ізвітріє, то чим насолити їй? Не придасться вона вже нінащо, хіба щоб надвір була висипана та потоптана людьми.

14 Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори.

15 І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі.

16 Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі.

17 Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати.

18 Поправді ж кажу вам: доки небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жаден значок із

Закону не минеться, аж поки не збудеться все.

19 Хто ж порушить одну з найменших цих заповідей, та й людей так навчить, той буде найменшим у Царстві Небеснім; а хто виконає та й навчить, той стане великим у Царстві Небеснім.

20 Кажу бо Я вам: коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисеїв, то не ввійдете в Царство Небесне!

21 Ви чули, що було стародавнім наказане: Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові.

22 А Я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого: рака, підпадає верховному судові, а хто скаже дурний, підпадає геєнні огненній.

23 Тому, коли принесеш ти до жертівника свого дара, та тут ізгадаєш, що брат твій щось має на тебе,

24 залиши отут дара свого перед жертівником, і піди, примирись перше з братом своїм, і тоді повертайся, і принось свого дара.

25 Зо своїм супротивником швидко мирися, доки з ним на дорозі ще ти, щоб тебе супротивник судді не віддав, а суддя щоб прислужникові тебе не передав, і щоб тебе до в'язниці не вкинули.

26 Поправді кажу тобі: Не вийдеш ізвідти, поки не віддаси ти й останнього шеляга!

27 Ви чули, що сказано: Не чини перелюбу.

28 А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм.

29 Коли праве око твоє спокушає тебе, його вибери, і кинь від себе: бо краще тобі, щоб загинув один із твоїх членів, аніж до геєнни все тіло твоє було вкинене.

30 І як правиця твоя спокушає тебе, відітни її й кинь від себе: бо краще тобі, щоб загинув один із твоїх членів, аніж до геєнни все тіло твоє було вкинене.

31 Також сказано: Хто дружину свою відпускає, нехай дасть їй листа роздового.

32 А Я вам кажу, що кожен, хто пускає дружину свою, крім провини розпустити, той доводить її до перелюбу. І хто з відпущеною побереться, той чинить перелюб.

33 Ще ви чули, що було стародавнім наказане: Не клянись неправдиво, але виконуй клятви свої перед Господом.

34 А Я вам кажу не клястися зовсім: ані небом, бо воно престол Божий;

35 ні землею, бо підніжок для ніг Його це; ані Єрусалимом, бо він місто Царя Великого;

36 не клянись головою своєю, бо навіть однієї волосинки ти не можеш учинити білою чи чорною.

37 Ваше ж слово хай буде: так-так, ні-ні. А що більше над це, то те від лукавого.

38 Ви чули, що сказано: Око за око, і зуб за зуба.

39 А Я вам кажу не противитись злому. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, підстав йому й другу.

40 А хто хоче тебе позивати й забрати сорочку твою, віддай і плаща йому.

41 А хто силувати тебе буде відбути подорожнє на милю одну, іди з ним навіть дві.

42 Хто просить у тебе то дай, а хто хоче позичити в тебе не відвертайсь від нього.

43 Ви чули, що сказано: Люби свого ближнього, і ненавидь свого ворога.

44 А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує,

45 щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі, що наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних.

46 Коли бо ви любите тих, хто вас любить, то

яку нагороду ви маєте? Хіба не те саме й митники роблять?

47 І коли ви вітаєте тільки братів своїх, то що ж особливого робите? Чи й погани не чинять отак?

48 Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!

Від Матвія 6

1 Стережіться виставляти свою милостиню перед людьми, щоб бачили вас; а як ні, то не матимете нагороди від Отця вашого, що на небі.

2 Отож, коли чиниш ти милостиню, не сурми перед себе, як то роблять оті лицеміри по синагогах та вулицях, щоб хвалили їх люди. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою!

3 А як ти чиниш милостиню, хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правиця твоя,

4 щоб таємна була твоя милостиня, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно.

5 А як молитесь, то не будьте, як ті лицеміри,

що люблять ставати й молитися по синагогах та на перехрестях, щоб їх бачили люди. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою!

6 А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно.

7 А як молитесь, не проказуйте зайвого, як ті погани, бо думають, ніби вони будуть вислухані за своє велемовство.

8 Отож, не вподобляйтеся їм, бо знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше за ваше прохання!

9 Ви ж моліться отак: Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє,

10 нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі.

11 Хліба нашого насущного дай нам сьогодні.

12 І прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим.

13 І не введи нас у випробовування, але визволи нас від лукавого. Бо Твоє є царство, і сила, і слава навіки. Амінь.

14 Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець.

15 А коли ви не будете людям прощати, то й

Отець ваш не простить вам прогріхів ваших.

16 А як постите, то не будьте сумні, як оті лицеміри: вони бо змінюють обличчя свої, щоб бачили люди, що постять вони. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою!

17 А ти, коли постиш, намасти свою голову, і лице своє вмий,

18 щоб ти посту свого не виявив людям, а Отцеві своєму, що в таїні; і Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно.

19 Не складайте скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають.

20 Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть.

21 Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!

22 Око то світильник для тіла. Тож як око твоє буде здорове, то й усе тіло твоє буде світле.

23 А коли б твоє око лихе було, то й усе тіло твоє буде темне. Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява!

24 Ніхто двом панам служити не може, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні.

25 Через те вам кажу: Не журіться про життя

своє що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, у що зодягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло?

26 Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж ви не багато вартніші за них?

27 Хто ж із вас, коли журиться, зможе додати до зросту свого бодай ліктя одного?

28 І про одяг чого ви клопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, не працюють, ані не прядуть.

29 А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них.

30 І коли польову ту траву, що сьогодні ось є, а взавтра до печі вкидається, Бог отак зодягає, скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні!

31 Отож, не журіться, кажучи: Що ми будемо їсти, чи: Що будемо пити, або: У що ми зодягнемось?

32 Бож усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно.

33 Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, а все це вам додасться.

34 Отож, не журіться про завтрашній день, бо

завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має досить своєї турботи!

Від Матвія 7

- 1 Не судіть, щоб і вас не судили;
- 2 бо яким судом судити будете, таким же осудять і вас, і якою мірою будете міряти, такою відміряють вам.
- 3 І чого в оці брата свого ти заскалку бачиш, колоди ж у власному оці не чуєш?
- 4 Або як ти скажеш до брата свого: Давай вийму я заскалку з ока твого, коли он колода у власному оці?
- 5 Лицеміре, вийми перше колоду із власного ока, а потім побачиш, як вийняти заскалку з ока брата твого.
- 6 Не давайте святого псам, і не розсипайте перел своїх перед свиньми, щоб вони не потоптали їх ногами своїми, і, обернувшись, щоб не розшматували й вас...
- 7 Просіть і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам;
- 8 бо кожен, хто просить одержує, хто шукає

знаходить, а хто стукає відчинять йому.

9 Чи ж то серед вас є людина, що подасть своєму синові каменя, коли хліба проситиме він?

10 Або коли риби проситиме, то подасть йому гадину?

11 Тож як ви, будвши злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Отець ваш Небесний подасть добра тим, хто проситиме в Нього!

12 Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон і Пророки.

13 Увійходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, і нею багато-хто ходять.

14 Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її!

15 Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас ув одежі овечій, а всередині хижі вовки.

16 По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фіги із будяків?

17 Так ото родить добрі плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі.

18 Не може родить добре дерево плоду лихого,

ані дерево зле плодів добрих родити.

19 Усяке ж дерево, що доброго плоду не родить, зрубується та в огонь укидається.

20 Ото ж бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх!

21 Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі.

22 Багато-хто скажуть Мені того дня: Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?

23 І їм оголошу Я тоді: Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!

24 Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені.

25 І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, та не впав, бо на камені був він заснований.

26 А кожен, хто слухає цих Моїх слів, та їх не виконує, подібний до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску.

27 І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася й на дім отой кинулась, і він упав. І велика була та руїна його!

28 І ото, як Ісус закінчив ці слова, то народ дивувався з науки Його.

29 Бо навчав Він їх, як можновладний, а не як ті книжники їхні.

Від Матвія 8

1 А коли Він зійшов із гори, услід за Ним ішов натовп великий.

2 І ось підійшов прокажений, уклонився Йому та й сказав: Коли, Господи, хочеш, Ти можеш очистити мене!

3 А Ісус простяг руку, і доторкнувся до нього, говорячи: Хочу, будь чистий! І тієї хвилини очистився той від своєї прокази.

4 І говорить до нього Ісус: Гляди, не розповідай нікому. Але йди, покажися священикові, та дар принеси, якого Мойсей заповів, їм на свідоцтво.

5 А коли Він до Капернауму ввійшов, то до Нього наблизився сотник, та й благати зачав Його,

6 кажучи: Господи, мій слуга лежить удома розслаблений, і тяжко страждає.

7 Він говорить йому: Я прийду й уздоровлю його.

8 А сотник Йому відповів: Недостойний я, Господи, щоб зайшов Ти під стріху мою... Та промов тільки слово, і видужає мій слуга!

9 Бо й я людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди то йде він, а тому: прийди і приходить, або рабові своєму: зроби те і він зробить.

10 Почувши таке, Ісус здивувався, і промовив до тих, хто йшов услід за Ним: Поправді кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!

11 Кажу ж вам, що багато-хто прийдуть від сходу та заходу, і засядуть у Царстві Небеснім із Авраамом, Ісаком та Яковом.

12 Сини ж Царства повкидані будуть до темряви зовнішньої буде там плач і скрегіт зубів!...

13 І сказав Ісус сотникові: Іди, і як повірив ти, нехай так тобі й станеться! І тієї ж години одужав слуга його.

14 Як прийшов же Ісус до Петрового дому, то побачив тещу його, що лежала в гарячці.

15 І Він доторкнувся руки її, і гарячка покинула ту... І встала вона, та й Йому прислуговувала!

16 А коли настав вечір, привели багатьох біснுவатих до Нього, і Він словом Своім

вигнав духів, а недужих усіх уздоровив,
17 щоб справдилося, що сказав був Ісая пророк, промовляючи: Він узяв наші немочі, і недуги поніс.

18 А як угледів Ісус навколо Себе багато народу, наказав переплинути на той бік.

19 І приступив один книжник та й до Нього сказав: Учителю, я піду за Тобою, хоч би куди ти пішов!

20 Промовляє до нього Ісус: Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки, Син же Людський не має де й голови прихилити...

21 А інший із учнів промовив до Нього: Дозволь мені, Господи, перше піти та батька свого поховати.

22 А Ісус йому каже: Іди за Мною, і зостав мертвим ховати мерців своїх!

23 І коли Він до човна вступив, за Ним увійшли Його учні.

24 І ось буря велика зірвалась на морі, аж човен зачав заливатися хвилями. А Він спав...

25 І кинулись учні, і збудили Його та й благали: Рятуй, Господи, гинемо!

26 А Він відповів їм: Чого полохливі ви, маловірні? Тоді встав, наказав бурі й морю, і тиша велика настала...

27 А народ дивувався й казав: Хто ж це такий,

що вітри та море слухняні Йому?

28 І, як прибув Він на той бік, до землі Гадаринської, перестріли Його два біснுவаті, що вийшли з могильних печер, дуже люті, так що ніхто не міг переходити тією дорогою.

29 І ось, вони стали кричати, говорячи: Що Тобі, Сину Божий, до нас? Прийшов Ти сюди передчасно нас мучити?

30 А оподаль від них пасся гурт великий свиней.

31 І просилися демони, кажучи: Коли виженеш нас, то пошли нас у той гурт свиней.

32 А Він відповів їм: Ідіть. І вийшли вони, і пішли в гурт свиней. І ось кинувся з кручі до моря весь гурт, і потопився в воді.

33 Пастухи ж повтікали; а коли прибули вони в місто, то про все розповіли, і про біснуватих.

34 І ось, усе місто вийшло назустріч Ісусові. Як Його ж угледіли, то стали благати, щоб пішов Собі з їхнього краю!..

Від Матвія 9

1 І, сівши до човна, Він переплинув, і до міста Свого прибув.

2 І ото, принесли до Нього розслабленого, що на ложі лежав. І, як побачив Ісус їхню віру, сказав розслабленому: Будь бадьорий, сину! Прощаються тобі гріхи твої!

3 І ось, дехто із книжників стали казати про себе: Він богозневажає.

4 Ісус же думки їхні знав і сказав: Чого думаєте ви лукаве в серцях своїх?

5 Що легше, сказати: Прощаються тобі гріхи, чи сказати: Уставай та й ходи?

6 Але щоб ви знали, що прощати гріхи на землі має владу Син Людський, тож каже Він розслабленому: Уставай, візьми ложе своє, та й іди у свій дім!

7 Той устав і пішов у свій дім.

8 А натовп, побачивши це, налякався, і славив Бога, що людям Він дав таку владу!...

9 А коли Ісус звідти проходив, побачив чоловіка, на ймення Матвія, що сидів на митниці, та й каже йому: Іди за Мною! Той устав, і пішов услід за Ним.

10 І сталось, як Ісус сидів при столі у домі, ось зійшлося багато митників і грішників, і вони посідали з Ним та з Його учнями.

11 Як побачили ж те фарисеї, то сказали до

учнів Його: Чому то Вчитель ваш їсть із митниками та із грішниками?

12 А Він це почув та й сказав: Лікаря не потребують здорові, а слабі!

13 Ідіть же, і навчіться, що то є: Милости хочу, а не жертви. Бо Я не прийшов кликати праведних, але грішників до покаяння.

14 Тоді приступили до Нього Іванові учні та й кажуть: Чому постимо ми й фарисеї, а учні Твої не постять?

15 Ісус же промовив до них: Хіба можуть гості весільні сумувати, поки з ними ще є молодий? Але прийдуть ті дні, коли заберуть молодого від них, тоді й постити будуть вони.

16 До одержі ж старої ніхто не вставляє латки з сукна сирового, бо збіжиться воно, і дірка стане ще гірша.

17 І не вливають вина молодого в старі бурдюки, а то бурдюки розірвуться, і вино розіллється, і бурдюки пропадуть; а вливають вино молоде до нових бурдюків, і одне й друге збережено буде.

18 Коли Він говорив це до них, підійшов ось один із старших, уклонився Йому та й говорить: Дочка моя хвилі цієї померла. Та прийди, поклади Свою руку на неї, і вона оживе.

19 І підвівся Ісус, і пішов услід за ним, також учні Його.

20 І ото одна жінка, що дванадцять літ хворою на кровотечу була, приступила ззаду, і доторкнулась до краю одежі Його.

21 Бо вона говорила про себе: Коли хоч доторкнуся одежі Його, то одужаю.

22 Ісус, обернувшись, побачив її та й сказав: Будь бадьорою, дочко, твоя віра спасла тебе! І одужала жінка з тієї години.

23 А Ісус, як прибув до господи старшого, і вздрів дударів та юрбу голосільників,

24 то сказав: Відійдіть, бо не вмерло дівча, але спить. І насміхалися з Нього.

25 А коли народ випроваджено, Він увійшов, узяв за руку її, і дівчина встала!

26 І вістка про це розійшлася по всій тій країні.

27 Коли ж Ісус звідти вертався, ішли за Ним два сліпці, що кричали й казали: Змилуйсь над нами, Сину Давидів!

28 І коли Він додому прийшов, приступили до Нього сліпці. А Ісус до них каже: Чи ж вірите ви, що Я можу вчинити оце? Говорять до Нього вони: Так, Господи.

29 Тоді Він доторкнувся до їхніх очей і сказав: Нехай станеться вам згідно з вашою вірою!

30 І очі відкрилися їм. А Ісус наказав їм

суворо, говорячи: Глядіть, щоб ніхто не довідався про це!

31 А вони відійшли, та й розголосили про Нього по всій тій країні.

32 Коли ж ті виходили, то ось привели до Нього чоловіка німого, що був біснуватий.

33 І як демон був вигнаний, німий заговорив. І дивувався народ і казав: Ніколи таке не траплялося серед Ізраїля!

34 Фарисеї ж казали: Виганяє Він демонів силою князя демонів.

35 І обходив Ісус всі міста та оселі, навчаючи в їхніх синагогах, та Євангелію Царства проповідуючи, і вздоровлюючи всяку недугу та неміч усяку.

36 А як бачив людей, змилосерджувався Він над ними, бо були вони змучені та розпорошені, як ті вівці, що не мають пастуха.

37 Тоді Він казав Своїм учням: Жниво справді велике, та робітників мало;

38 тож благайте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав.

1 І закликав Він дванадцятьох Своїх учнів, і владу їм дав над нечистими духами, щоб їх виганяли вони, і щоб уздоровляли всіляку недугу та неміч всіляку.

2 А ймення апостолів дванадцятьох отакі: перший Симон, що Петром прозивається, і Андрій, брат його; Яків, син Зеведеїв, та Іван, брат його;

3 Пилип і Варфоломій, Хома й митник Матвій; Яків, син Алфеїв, і Тадей;

4 Симон Кананіт, та Юда Іскаріотський, що й видав Його.

5 Цих Дванадцятьох Ісус вислав, і їм наказав, промовляючи: На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входьте,

6 але йдіть радніш до овечок загинулих дому Ізраїлевого.

7 А ходячи, проповідуйте та говоріть, що наблизилось Царство Небесне.

8 Уздоровляйте недужих, воскрешайте померлих, очищайте прокажених, виганяйте демонів. Ви дармо дістали, дармо й давайте.

9 Не беріть ані золота, ані срібла, ані мідяків до своїх поясів,

10 ані торби в дорогу, ані двох одеж, ні сандаль, ані палиці. Бо вартий робітник своєї поживи.

11 А як зайдете в місто якесь чи в село, то розвідайте, хто там достойний, і там перебудьте, аж поки не вийдете.

12 А входячи в дім, вітайте його, промовляючи: Мир дому цьому!

13 І коли буде достойний той дім, нехай зійде на нього ваш мир; а як недостойний він буде, то мир ваш нехай до вас вернеться.

14 А як хто вас не прийме, і ваших слів не послухає, то, виходячи з дому чи з міста того, обтрусить порошок із ніг своїх.

15 Поправді кажу вам: легше буде країні содомській й гоморській дня судного, аніж місту тому!

16 Оце посилаю Я вас, як овець між вовки. Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки.

17 Стережіться ж людей, бо вони на суди видаватимуть вас, та по синагогах своїх бичувати вас будуть.

18 І до правителів та до царів поведуть вас за Мене, на свідчення їм і поганам.

19 А коли видаватимуть вас, не журіться, як або що говорити: тієї години буде вам дане, що маєте ви говорити,

20 бо не ви промовлятимете, але Дух Отця вашого в вас промовлятиме.

21 І видасть на смерть брата брат, а батько

дитину. І діти повстануть супроти батьків, і їх повбивають.

22 І за Ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений.

23 А коли будуть вас переслідувати в одному місті, утікайте до іншого. Поправді кажу вам, не встигнете ви обійти міст Ізраїлевих, як прийде Син Людський.

24 Учень не більший за вчителя, а раб понад пана свого.

25 Доволі для учня, коли буде він, як учитель його, а раб як господар його. Коли Вельзевулом назвали господаря дому, скільки ж більше назвуть так домашніх його!

26 Але не лякайтеся їх. Немає нічого захованого, що воно не відкриється, ані потаємного, що не виявиться.

27 Що кажу Я вам потемки, говоріть те при світлі, що ж на вухо ви чуєте проповідуйте те на дахах.

28 І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занапастити в геєнні.

29 Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого.

30 А вам і волосся все на голові пораховано.

31 Отож, не лякайтесь, бо вартніші ви за багатьох горобців.

32 Отже, кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед Небесним Отцем Моїм визнаю й Я.

33 Хто ж Мене відцурається перед людьми, того й Я відцураюся перед Небесним Отцем Моїм.

34 Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, Я не мир принести прийшов, а меч.

35 Я ж прийшов порізнити чоловіка з батьком його, дочку з її матір'ю, і невістку з свекрухою її.

36 І: вороги чоловікові домашні його!

37 Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене недостойний.

38 І хто не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом, той Мене недостойний.

39 Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою, той знайде її.

40 Хто вас приймає приймає Мене, хто ж приймає Мене, приймає Того, Хто послав Мене.

41 Хто приймає пророка, як пророка, той

дістане нагороду пророчу, хто ж приймає праведника, як праведника, той дістане нагороду праведничу.

42 І хто напоїть, як учня, кого з малих цих бодай кухлем водиці холодної, поправді кажу вам, той не згубить нагороди своєї.

Від Матвія 11

1 І сталось, коли Ісус перестав навчати дванадцятьох Своїх учнів, Він звідти пішов, щоб учити, і по їхніх містах проповідувати.

2 Прочувши ж Іван у в'язниці про дії Христові, послав через учнів своїх,

3 щоб Його запитати: Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?

4 Ісус же промовив у відповідь їм: Ідіть, і перекажіть Іванові, що ви чуєте й бачите:

5 Сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, і чують глухі, і померлі встають, а вбогим звіщається Добра Новина...

6 І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!

7 Як вони ж відійшли, Ісус про Івана почав

говорити народові: На що ви ходили в пустиню дивитися? Чи на очерет, що вітер гойдає його?

8 Та на що ви дивитись ходили? Може на чоловіка, у м'які шати одягненого? Аджеж ті, хто носить м'яке, по палатах царських.

9 По що ж ви ходили? Може бачити пророка? Так, кажу вам, навіть більш, як пророка.

10 Бо це ж той, що про нього написано: Ось перед обличчя Твоє посилаю Свого посланця, який перед Тобою дорогу Твою приготує!

11 Поправді кажу вам: Між народженими від жінок не було більшого над Івана Христителя! Та найменший у Царстві Небеснім той більший від нього!

12 Від днів же Івана Христителя й досі Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його.

13 Усі бо Пророки й Закон до Івана провіщували.

14 Коли ж хочете знати, то Ілля він, що має прийти.

15 Хто має вуха, нехай слухає!

16 До кого ж цей рід прирівняю? До хлоп'ят він подібний, що на ринку сидять та вигукують іншим,

17 і кажуть: Ми вам грали, а ви не танцювали,

ми співали вам жалібно, та не плакали ви...

18 Бо прийшов був Іван, що не їв і не пив, вони ж кажуть: Він демона має.

19 Прийшов же Син Людський, що їсть і п'є, вони ж кажуть: Чоловік ось, ласун і п'яниця, Він приятель митників і грішників. І виправдалася мудрість своїми ділами.

20 Ісус тоді став докоряти містам, де відбулося найбільш Його чуд, що вони не покаялись:

21 Горе тобі, Хоразіне, горе тобі, Віфсаїдо! Бо коли б то в Тирі й Сидоні були відбулися ті чуда, що сталися в вас, то давно б вони каялися в волосяниці та в попелі.

22 Але кажу вам: Легше буде дня судного Тиру й Сидону, ніж вам!

23 А ти, Капернауме, що до неба піднісся, аж до аду ти зійдеш. Бо коли б у Содомі були відбулися ті чуда, що в тобі вони стались, то лишився б він був по сьогоднішній день.

24 Але кажу вам, що содомській землі буде легше дня судного, аніж тобі!...

25 Того часу, навчаючи, промовив Ісус: Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив.

26 Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби!

27 Передав Мені все Мій Отець. І Сина не знає

ніхто, крім Отця, і Отця не знає ніхто, окрім Сина, та кому Син захоче відкрити.

28 Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!

29 Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм.

30 Бож ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!

Від Матвія 12

1 Того часу Ісус переходив ланами в суботу. А учні Його зголодніли були, і стали зривати колосся та їсти.

2 Побачили ж це фарисеї, та й кажуть Йому: Он учні Твої роблять те, чого не годиться робити в суботу...

3 А Він відповів їм: Чи ж ви не читали, що зробив був Давид, коли сам зголоднів і ті, хто був із ним?

4 Як він увійшов до Божого дому, і спожив хліби показні, яких їсти не можна було ні йому, ані тим, хто був із ним, а тільки самим священикам?

5 Або ви не читали в Законі що в суботу священники порушують суботу у храмі, і невинні вони?

6 А Я вам кажу, що тут Більший, як храм!

7 Коли б знали ви, що то є: Милости хочу, а не жертви, то ви не судили б невинних...

8 Бо Син Людський Господь і суботі!

9 І, вийшовши звідти, прибув Він до їхньої синагоги.

10 І ото, був там чоловік, що мав суху руку. І, щоб обвинити Ісуса, запитали Його: Чи вздоровляти годиться в суботу?

11 А Він їм сказав: Чи знайдеться між вами людина, яка, одну мавши вівцю, не піде по неї, і не врятує її, як вона впаде в яму в суботу?

12 А скільки ж людина вартніша за тую овечку! Тому можна чинити добро й у суботу!

13 І каже тоді чоловікові: Простягни свою руку! Той простяг, і стала здорова вона, як і друга...

14 Фарисеї ж пішли, і зібрали нараду на Нього, як би Його погубити?...

15 А Ісус, розізнавши, пішов Собі звідти. І багато пішло вслід за Ним, і Він їх уздоровив усіх.

16 А Він наказав їм суворо Його не виявляти,

17 щоб справдилось те, що сказав був Ісая пророк, промовляючи:

18 Ото Мій Отрок, що Я вибрав Його, Мій Улюблений, що Його полюбила душа Моя! Вкладу Свого Духа в Нього, і Він суд проголосить поганам.

19 Він не буде змагатися, ані кричати, і на вулицях чути не буде ніхто Його голосу.

20 Він очеретини надломленої не доломить, і ? нота догасаючого не погасить, поки не допровадить присуду до перемоги...

21 І погани надіятись будуть на Ймення Його!

22 Тоді привели до Нього німого сліпця, що був біснуватий, і Він уздоровив його, так що німий став говорити та бачити.

23 І дивувались усі люди й казали: Чи ж не Син це Давидів?

24 Фарисеї ж, почувши, сказали: Він демонів не виганяє інакше, тільки як Вельзевулом, князем демонів.

25 А Він знав думки їхні, і промовив до них: Кожне царство, поділене супроти себе, запустіє. І кожне місто чи дім, поділені супроти себе, не втримаються.

26 І коли сатана сатану виганяє, то ділиться супроти себе; як же втримається царство його?

27 І коли Вельзевулом виганяю Я демонів, то ким виганяють сини ваші? Тому вони стануть вам суддями.

28 А коли ж Духом Божим вигоню Я демонів, то настало для вас Царство Боже.

29 Або як то хто може вдертися в дім дужого, та пограбувати добро його, якщо перше не зв'яже дужого? І аж тоді він господа його пограбує.

30 Хто не зо Мною, той супроти Мене; і хто не збирає зо Мною, той розкидає.

31 Тому то кажу вам: усякий гріх, навіть богозневага, проститься людям, але богозневага на Духа не проститься!

32 І як скаже хто слово на Людського Сина, то йому проститься те; а коли скаже проти Духа Святого, не проститься того йому ані в цім віці, ані в майбутнім!

33 Або виростіть дерево добре, то й плід його добрий, або виростіть дерево зле, то й плід його злий. Пізнається бо дерево з плоду!

34 Роде зміїний! Як ви можете мовити добре, будучи злі? Бо чим серце наповнене, те говорять уста.

35 Добра людина з доброго скарбу добре виносить, а лукава людина зо скарбу лихого виносить лихе.

36 Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня!

37 Бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений.

38 Тоді дехто із книжників та фарисеїв озвались до Нього й сказали: Учителю, хочемо побачити ознаку від Тебе.

39 А Ісус відповів їм: Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки, та ознаки йому не дадуть, окрім ознаки пророка Йони.

40 Як Йона перебув у середині китовій три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі й Син Людський у серці землі.

41 Ніневітяни стануть на суд із цим родом, і осудять його, вони бо покаялися через Йонину проповідь. А тут ото Більший, ніж Йона!

42 Цариця з півдня на суд стане з родом оцим, і засудить його, бо вона з кінця світу прийшла Соломонову мудрість послухати. А тут ото Більший, аніж Соломон!

43 А коли дух нечистий виходить із людини, то блукає місцями безвідними, відпочинку шукаючи, та не знаходить.

44 Тоді він говорить: Вернуся до дому свого, звідки вийшов. А як вернеться він, то хату знаходить порожню, заметену й прибрану.

45 Тоді він іде, та й приводить сімох духів інших, лютіших за себе, і входять вони та й живуть тут. І буде останнє людині тій гірше за перше... Так буде й лукавому родові цьому!

46 Коли Він іще промовляв до народу, аж ось мати й брати Його осторонь стали, бажаючи з Ним говорити.

47 І сказав хтось Йому: Ото мати Твоя й Твої браття стоять онде осторонь, і говорити з Тобою бажають.

48 А Він відповів тому, хто Йому говорив, і сказав: Хто мати Моя? І хто браття Мої?

49 І, показавши рукою Своєю на учнів Своїх, Він промовив: Ото Моя мати та браття Мої!

50 Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати!

Від Матвія 13

1 Того ж дня Ісус вийшов із дому, та й сів біля моря.

2 І безліч народу зібралась до Нього, так що Він увійшов був до човна та й сів, а весь натовп стояв понад берегом.

3 І багато навчав Він їх притчами, кажучи: Ось вийшов сіяч, щоб посіяти.

4 І як сіяв він зерна, упали одні край дороги, і пташки налетіли, та їх повидзьобували.

5 Другі ж упали на ?рунт кам'янистий, де не мали багато землі, і негайно посходили, бо земля неглибока була;

6 а як сонце зійшло, то зів'яли, і коріння не мавши, посохли.

7 А інші попадали в терен, і вигнався терен, і їх поглушив.

8 Інші ж упали на добрую землю і зродили: одне в сто раз, друге в шістдесят, а те втридцятро.

9 Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!

10 І учні Його приступили й сказали до Нього: Чому притчами Ти промовляєш до них?

11 А Він відповів і промовив: Тому, що вам дано пізнати таємниці Царства Небесного, їм же не дано.

12 Бо хто має, то дасться йому та додасться, хто ж не має, забереться від нього й те, що він має.

13 Я тому говорю до них притчами, що вони, дивлячися, не бачать, і слухаючи, не чують, і не розуміють.

14 І над ними збувається пророцтво Ісаї, яке

промовляє: Почуєте слухом, і не зрозумієте, дивитися будете оком, і не побачите...

15 Затовстіло бо серце людей цих, тяжко чують вухами вони, і зажмурили очі свої, щоб коли не побачити очима й не почути вухами, і не зрозуміти їм серцем, і не навернутись, щоб Я їх уздоровив!

16 Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують.

17 Бо поправді кажу вам, що багато пророків і праведних бажали побачити, що бачите ви, та не бачили, і почути, що чуєте ви, і не чули.

18 Послухайте ж притчу про сіяча.

19 До кожного, хто слухає слово про Царство, але не розуміє, приходить лукавий, і краде посіяне в серці його; це те, що посіяне понад дорогою.

20 А посіяне на кам'янистому ґрунті, це той, хто слухає слово, і з радістю зараз приймає його;

21 але кореня в ньому нема, тому він непостійний; коли ж утиск або переслідування настають за слово, то він зараз спокушується.

22 А між терен посіяне, це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та омана багатства заглушують слово, і воно застається без плоду.

23 А посіяне в добрій землі, це той, хто слухає слово й його розуміє, і плід він приносить, і дає один у сто раз, другий у шістдесят, а той утридцятєро.

24 Іншу притчу подав Він їм, кажучи: Царство Небесне подібне до чоловіка, що посіяв був добре насіння на полі своїм.

25 А коли люди спали, прийшов ворог його, і куколю між пшеницю насіяв, та й пішов.

26 А як виросло збіжжя та кинуло колос, тоді показався і кукіль.

27 І прийшли господареві раби, та й кажуть йому: Пане, чи ж не добре насіння ти сів на полі своїм? Звідки ж узявся кукіль?

28 А він їм відказав: Чоловік супротивник накоїв оце. А раби відказали йому: Отож, чи не хочеш, щоб пішли ми і його повиполювали?

29 Але він відказав: Ні, щоб, виполюючи той кукіль, ви не вирвали разом із ним і пшеницю.

30 Залишіть, хай разом обоє ростуть аж до жнив; а в жнива накажу я жєнцям: Зберіть перше кукіль і його пов'яжіть у снопки, щоб їх попалити; пшеницю ж спровадьте до клуні моєї.

31 Іншу притчу подав Він їм, кажучи: Царство Небесне подібне до зерна гірчичного, що взяв

чоловік і посіяв на полі своїм.

32 Воно найдрібніше з увсього насіння, але, коли виросте, більше воно за зілля, і стає деревом, так що птаство небесне злітається, і кублиться в віттях його.

33 Іншу притчу Він їм розповів: Царство Небесне подібне до розчини, що її бере жінка, і кладе на три мірі муки, аж поки все вкисне.

34 Це все в притчах Ісус говорив до людей, і без притчі нічого Він їм не казав,

35 щоб справдилось те, що сказав був пророк, промовляючи: Відкрию у притчах уста Свої, розповім таємниці від почину світу!

36 Тоді відпустив Він народ і додому прийшов. І підійшли Його учні до Нього й сказали: Поясни нам притчу про кукіль польовий.

37 А Він відповів і промовив до них: Хто добре насіння посіяв був, це Син Людський,

38 а поле це світ, добре ж насіння це сини Царства, а кукіль сини лукавого;

39 а ворог, що всіяв його це диявол, жнива кінець віку, а женці Анголи.

40 І як збирають кукіль, і як палять в огні, так буде й наприкінці віку цього.

41 Пошле Людський Син Своїх Анголів, і вони позбирають із Царства Його всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня,

42 і їх повкидають до печі огненної, буде там плач і скрегіт зубів!

43 Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця. Хто має вуха, нехай слухає!

44 Царство Небесне подібне ще до захованого в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його, і з радости з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле.

45 Подібне ще Царство Небесне до того купця, що пошукує перел добрих,

46 а як знайде одну дорогоцінну перлину, то йде, і все продає, що має, і купує її.

47 Подібне ще Царство Небесне до невода, у море закиненого, що зібрав він усячину.

48 Коли він наповниться, тягнуть на берег його, і, сівши, вибирають до посуду добре, непотріб же геть викидають.

49 Так буде й наприкінці віку: Анголи повиходять, і вилучать злих з-поміж праведних,

50 і їх повкидають до печі огненної, буде там плач і скрегіт зубів!

51 Чи ви зрозуміли це все? Так! відказали Йому.

52 І Він їм сказав: Тому кожен книжник, що навчений про Царство Небесне, подібний до

того господаря, що з скарбниці своєї виносить нове та старе.

53 І сталось, як скінчив Ісус притчі оці, Він звідти пішов.

54 І прийшов Він до Своєї батьківщини, і навчав їх у їхній синагозі, так що стали вони дивуватися й питати: Звідки в Нього ця мудрість та сили чудодійні?

55 Чи ж Він не син теслі? Чи ж мати Його не Марією зветься, а брати Його Яків, і Йосип, і Симон та Юда?

56 І чи ж сестри Його не всі з нами? Звідки ж Йому все оте?

57 І вони спокушалися Ним. А Ісус їм сказав: Пророка нема без пошани, хіба тільки в вітчизні своїй та в домі своїм!

58 І Він не вчинив тут чуд багатьох через їхню невіру.

Від Матвія 14

1 Того часу прочув Ірод чотиривласник чутки про Ісуса,

2 і сказав своїм слугам: Це Іван Христитель,

він із мертвих воскрес, і тому чуда творяться ним...

3 Бо Ірод схопив був Івана, і зв'язав його, і посадив у в'язницю через Іродіяду, дружину брата свого Пилипа.

4 Бо до нього Іван говорив: Не годиться тобі її мати!

5 І хотів Ірод смерть заподіяти йому, та боявся народу, бо того за пророка вважали.

6 А як був день народження Ірода, танцювала посеред гостей дочка Іродіядина, та й Іродові догодила.

7 Тому під присягою він обіцявся їй дати, чого тільки попросить вона.

8 А вона, за намовою матері своєї: Дай мені проказала отут на полумиску голову Івана Христителя!...

9 І цар засмутився, але через клятву та тих, хто сидів при столі з ним, звелів дати.

10 І послав стягти Івана в в'язниці.

11 І принесли на полумискові його голову, та й дали дівчині, а та віднесла її своїй матері...

12 А учні його прибули, взяли тіло, і поховали його, та прийшли й сповістили Ісуса.

13 Як Ісус те почув, Він відплив звідти човном у місце пустинне й самотнє. І, прочувши, народ із міст пішов пішки за Ним.

14 І, як вийшов Ісус, Він побачив багато народу, і змилосердивсь над ними, і їхніх слабих уздоровив.

15 А коли настав вечір, підійшли Його учні до Нього й сказали: Тут місце пустинне, і година вже пізня; відпусти народ, хай по селах розійдуться, і куплять поживи собі.

16 А Ісус їм сказав: Непотрібно відходити їм, нагодуйте їх ви!

17 Вони ж кажуть Йому: Не маємо чим тут, тільки п'ятеро хліба й дві риби.

18 А Він відказав: Принесіть Мені їх сюди.

19 І, звелівши натовпові посідати на траві, Він узяв п'ятеро хліба й дві риби, споглянув на небо, поблагословив й поламав ті хліби, і дав учням, а учні народові.

20 І всі їли й наситились, а з кусків позосталих назбирали дванадцятьоро повних кошів...

21 °дців же було мужа тисяч із п'ять, крім жінок і дітей.

22 І зараз звелів Ісус учням до човна сідати, і переплисти на той бік раніше Його, аж поки народ Він відпустить.

23 Відпустивши ж народ, Він на гору пішов помолитися насамоті; і як вечір настав, був там Сам.

24 А човен вже був на середині моря, і кидали

хвилі його, бо вітер зірвався супротивний.

25 А о четвертій сторожі нічній Ісус підійшов до них, ідучи по морю.

26 Як побачили ж учні, що йде Він по морю, то настрашилися та й казали: Мара! І від страху вони закричали...

27 А Ісус до них зараз озвався й сказав: Заспокойтесь, це Я, не лякайтесь!

28 Петро ж відповів і сказав: Коли, Господи, Ти це, то звели, щоб прийшов я до Тебе по воді.

29 А Він відказав йому: Іди. І, вилізши з човна, Петро став іти по воді, і пішов до Ісуса.

30 Але, бачачи велику бурю, злякався, і зачав потопати, і скричав: Рятуй мене, Господи!...

31 І зараз Ісус простяг руку й схопив його, і каже до нього: Маловірний, чого усумнився?

32 Як до човна ж вони ввійшли, буря вщухнула.

33 А приявні в човні вклонились Йому та сказали: Ти справді Син Божий!

34 Перепливши ж вони, прибули в землю Генісаретську.

35 А люди тієї місцевости, пізнавши Його, сповістили по всій тій околиці, і до Нього принесли всіх хворих.

36 І блатали Його, щоб бодай доторкнутися

краю одежі Його. А хто доторкався,
уздоровлений був.

Від Матвія 15

1 Тоді до Ісуса прийшли фарисеї та книжники
з Єрусалиму й сказали:

2 Чого Твої учні ламають передання старших?
Бо не миють вони своїх рук, коли хліб
споживають.

3 А Він відповів і промовив до них: А чого й
ви порушуєте Божу заповідь ради передання
вашого?

4 Бо Бог заповів: Шануй батька та матір, та:
Хто злорічить на батька чи матір, хай смертю
помре.

5 А ви кажете: Коли скаже хто батьку чи
матері: Те, чим би ви скористались від мене
хотіли, то дар Богові,

6 то може вже й не шанувати той батька свого
або матір свою. Так ви ради передання вашого
знівечили Боже Слово.

7 Лицеміри! Про вас добре Ісая пророкував
був, говорячи:

8 Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене!

9 Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук людських заповідей...

10 І Він покликав народ, і промовив до нього: Послухайте та зрозумійте!

11 Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що виходить із уст, те людину сквернить.

12 Тоді учні Його приступили й сказали Йому: Чи Ти знаєш, що фарисеї, почувши це слово, спокусилися?

13 А Він відповів і сказав: Усяка рослина, яку насадив не Отець Мій Небесний, буде вирвана з коренем.

14 Залишіть ви їх: це сліпі поводитарі для сліпих. А коли сліпий водить сліпого, обоє до ями впадуть...

15 А Петро відповів і до Нього сказав: Поясни нам цю притчу.

16 А Він відказав: Чи ж і ви розуміння не маєте?

17 Чи ж ви не розумієте, що все те, що входить до уст, вступає в живіт, та й назовні виходить?

18 Що ж виходить із уст, те походить із серця, і воно опоганює людину.

19 Бо з серця виходять лихі думки,

душогубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги.

20 Оце те, що людину опоганює. А їсти руками невмитими, не опоганює це людини!

21 І, вийшовши звідти, Ісус відійшов у землі тирські й сидонські.

22 І ось жінка одна хананеянка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього й сказала: Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давидів, демон тяжко дочку мою мучить!

23 А Він їй не казав ані слова. Тоді учні Його, підійшовши, благали Його та казали: Відпусти її, бо кричить услід за нами!

24 А Він відповів і сказав: Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого...

25 А вона, підійшовши, уклониласть Йому та й сказала: Господи, допоможи мені!

26 А Він відповів і сказав: Не годиться взяти хліб у дітей, і кинути щенятам...

27 Вона ж відказала: Так, Господи! Але ж і щенята їдять ті кришки, що спадають зо столу їхніх панів.

28 Тоді відповів і сказав їй Ісус: О жінко, твоя віра велика, нехай буде тобі, як ти хочеш! І тієї години дочка її видужала.

29 І, відійшовши звідти, Ісус прибув до Галілейського моря, і, зійшовши на гору, сів

там.

30 І приступило до Нього багато народу, що мали з собою кривих, калік, сліпих, німих і інших багато, і клали їх до Ісусових ніг. І Він уздоровлював їх.

31 А народ не виходив із дива, бо бачив, що говорять німі, каліки стають здорові, криві ходять, і бачать сліпі, і славив він Бога Ізраїлевого!

32 А Ісус Своїх учнів покликав і сказав: Жаль Мені цих людей, що вже три дні зо Мною знаходяться, але їсти не мають чого; відпустити їх без їжі не хочу, щоб вони не ослабли в дорозі.

33 А учні Йому відказали: Де нам узяти стільки хліба в пустині, щоб нагодувати стільки народу?

34 А Ісус запитав їх: Скільки маєте хліба? Вони ж відказали: Семеро, та трохи рибок.

35 І Він ізвелів на землі посідати народів.

36 І, взявши сім хлібів і риби, віддавши Богу подяку, поламав і дав учням Своїм, а учні народів.

37 І всі їли й наситилися, а з позосталих кусків назбирали сім кошиків повних...

38 °дців же було чотири тисячі мужа, окрім жінок та дітей.

39 І, відпустивши народ, усів Він до човна, і прибув до землі Магдалинської.

Від Матвія 16

1 І підійшли фарисеї та саддукеї, і, випробовуючи, просили Його показати ознаку їм із неба.

2 А Він відповів і промовив до них: Ви звечора кажете: Буде погода, червоніє бо небо.

3 А ранком: Сьогодні негода, червоніє бо небо похмуре. Розпізнати небесне обличчя ви вмієте, ознак часу ж не можете!

4 Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки, та ознаки йому не дадуть, окрім ознаки пророка Йони. І, їх полишивши, Він відійшов.

5 А учні Його, перейшовши на той бік, забули взяти хліба.

6 Ісус же промовив до них: Стережіться уважливо фарисейської та саддукейської розчини!

7 Вони ж міркували собі й говорили: Ми ж хлібів не взяли.

8 А Ісус, знавши те, запитав: Чого між собою

міркуєте ви, маловірні, що хлібів не взяли?

9 Чи ж ви ще не розумієте й не пам'ятаєте про п'ять хлібів на п'ять тисяч, і скільки кошів ви зібрали?

10 Ані про сім хлібів на чотири тисячі, і скільки кошиків ви назбирали?

11 Як ви не розумієте, що Я не про хліб вам сказав? Стережіться не розчини фарисейської та саддукейської!

12 Тоді зрозуміли вони, що Він не казав стерегтися їм розчини хлібної, але фарисейської та саддукейської науки.

13 Прийшовши ж Ісус до землі Кесарії Пилипової, питав Своїх учнів і казав: За кого народ уважає Мене, Сина Людського?

14 Вони ж відповіли: Одні за Івана Христителя, одні за Іллю, інші ж за Єремію або за одного з пророків.

15 Він каже до них: А ви за кого Мене маєте?

16 А Симон Петро відповів і сказав: Ти Христос, Син Бога Живого!

17 А Ісус відповів і до нього промовив: Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець.

18 І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не

переможуть її.

19 І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі, а що на землі ти розв'яжеш, те розв'язане буде на небі!

20 Тоді наказав Своїм учням, щоб нікому не казали, що Він Христос.

21 Із того часу Ісус став виказувати Своїм учням, що Він мусить іти до Єрусалиму, і постраждати багато від старших, і первосвящеників, і книжників, і вбитому бути, і воскреснути третього дня.

22 І, набік відвівши Його, Петро став Йому докоряти й казати: Змилуйся, Господи, такого Тобі хай не буде!

23 А Він обернувся й промовив Петрові: Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!

24 Промовив тоді Ісус учням Своїм: Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною.

25 Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її.

26 Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить? Або що

дасть людина взамін за душу свою?

27 Бо прийде Син Людський у славі Свого Отця з Анголами Своїми, і тоді віддасть кожному згідно з ділами його.

28 Поправді кажу вам, що деякі з тут-о приявних не скуштують смерти, аж поки не побачать Сина Людського, що йде в Царстві Своїм.

Від Матвія 17

1 А через шість день забирає Ісус Петра, і Якова, і Івана, брата його, та й веде їх осібно на гору високу.

2 І Він перед ними переобразився: обличчя Його, як те сонце, засяло, а одежа Його стала біла, як світло.

3 І ось з'явились до них Мойсей та Ілля, і розмовляли із Ним.

4 І озвався Петро та й сказав до Ісуса: Господи, добре бути нам тут! Коли хочеш, поставлю отут три шатрі: для Тебе одне, і одне для Мойсея, і одне для Іллі.

5 Як він ще говорив, ось хмара ясна заслонила

їх, і ось голос із хмари почувсь, що казав: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав. Його слухайтеся!

6 А почувши, попадали учні долілиць, і полякалися сильно...

7 А Ісус підійшов, доторкнувся до них і промовив: Уставайте й не бійтесь!

8 Звівши ж очі свої, нікого вони не побачили, окрім Самого Ісуса.

9 А коли з гори сходили, заповів їм Ісус і сказав: Не кажіть нікому про цеє видіння, аж поки Син Людський із мертвих воскресне.

10 І запитали Його учні, говорячи: Що це книжники кажуть, ніби треба Іллі перш прийти?

11 А Він відповів і сказав: Ілля, правда, прийде, і все приготує.

12 Але кажу вам, що Ілля вже прийшов був, та його не пізнали, але з ним зробили, що тільки хотіли... Так і Син Людський має страждати від них.

13 Учні тоді зрозуміли, що Він їм говорив про Івана Христителя.

14 І як вони до народу прийшли, то до Нього один чоловік приступив, і навколішки впав перед Ним,

15 і сказав: Господи, змилуйсь над сином моїм,

що біснується у новомісяччі, і мучиться
тяжко, бо почасти падає він ув огонь, і почасти
в воду.

16 Я його був привів до учнів Твоїх, та вони не
могли вздоровити його.

17 А Ісус відповів і сказав: О роде невірний й
розбещений, доки буду Я з вами? Доки вас Я
терпітиму? Приведіть до Мене сюди його!

18 Потому Ісус погрозив йому, і демон вийшов
із нього. І видужав хлопець тієї години!

19 Тоді підійшли учні насамоті до Ісуса й
сказали: Чому ми не могли його вигнати?

20 А Він їм відповів: Через ваше невірство. Бо
поправді кажу вам: коли будете ви мати віру,
хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете:
Перейди звідси туди, то й перейде вона, і
нічого не матимете неможливого!

21 Цей же рід не виходить інакше, як тільки
молитвою й постом.

22 Коли пробували вони в Галілеї, то сказав їм
Ісус: Людський Син буде виданий людям до
рук,

23 і вони Його вб'ють, але третього дня Він
воскресне. І тяжко вони зажурились...

24 Як прийшли ж вони в Капернаум, до Петра
підійшли збирачі дидрахм на храм, та й
сказали: Чи не заплатить ваш учитель

дидрахми?

25 Він відказує: Так. І як він увійшов до дому, то Ісус попередив його та сказав: Як ти думаєш, Симоне: царі земні з кого беруть мито або податки: від синів своїх, чи чужих?

26 А як той відказав: Від чужих, то промовив до нього Ісус: Тож вільні сини!

27 Та щоб їх не спокусити, піди над море, та вудку закинь, і яку першу рибу ізловиш, візьми, і рота відкрий їй, і знайдеш статисти; візьми ти його, і віддай їм за Мене й за себе...

Від Матвія 18

1 Підійшли до Ісуса тоді Його учні, питаючи: Хто найбільший у Царстві Небеснім?

2 Він же дитину покликав, і поставив її серед них,

3 та й сказав: Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне!

4 Отже, хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім.

5 І хто прийме таку дитину одну в Моє

Ймення, той приймає Мене.

6 Хто ж спокусить одне з цих малих, що вірують в Мене, то краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити, і його потопити в морській глибині...

7 Від спокус горе світові, бо мусять спокуси прийти; надто горе людині, що від неї приходить спокуса!

8 Коли тільки рука твоя, чи нога твоя спокушає тебе, відітни її й кинь від себе: краще тобі увійти в життя одноруким або одноногим, ніж з обома руками чи з обома ногами бути вкиненому в огонь вічний.

9 І коли твоє око тебе спокушає його вибери й кинь від себе: краще тобі однооком увійти в життя, ніж з обома очима бути вкиненому до геєнни огненної.

10 Стережіться, щоб ви не погордували ані одним із малих цих; кажу бо Я вам, що їхні Анголи повсякчасно бачать у небі обличчя Мого Отця, що на небі.

11 Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле.

12 Як вам здається: коли має який чоловік сто овець, а одна з них заблудить, то чи він не покине дев'ятдесятьох і дев'ятьох у горах, і не піде шукати заблудлої?

13 І коли пощастить відшукати її, поправді кажу вам, що радіє за неї він більше, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох незаблудлих.

14 Так волі нема Отця вашого, що на небі, щоб загинув один із цих малих.

15 А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, ти придбав свого брата.

16 А коли не послухає він, то візьми з собою ще одного чи двох, щоб справа всіляка ствердилась устами двох чи трьох свідків.

17 А коли не послухає їх, скажи Церкві; коли ж не послухає й Церкви, хай буде тобі, як поганин і митник!

18 Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі.

19 Ще поправді кажу вам, що коли б двоє з вас на землі погодились про всяку річ, то коли вони будуть просити за неї, станеться їм від Мого Отця, що на небі!

20 Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них.

21 Петро приступив тоді та запитався Його: Господи, скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до

семи раз?

22 Ісус промовляє до нього: Не кажу тобі до семи раз, але аж до сепидесяти раз по семи!

23 Тим то Царство Небесне подібне одному цареві, що захотів обрахунок зробити з своїми рабами.

24 Коли ж він почав обраховувати, то йому привели одного, що винен був десять тисяч талантів.

25 А що він не мав із чого віддати, наказав пан продати його, і його дружину та діти, і все, що він мав, і заплатити.

26 Тоді раб той упав до ніг, і вклонявся йому та благав: Потерпи мені, я віддам тобі все!

27 І змилосердився пан над рабом тим, і звільнив його, і простив йому борг.

28 А як вийшов той раб, то спіткав він одного з своїх співтоваришів, що був винен йому сто динаріїв. І, схопивши його, він душив та казав: Віддай, що ти винен!

29 А товариш його впав у ноги йому, і благав його, кажучи: Потерпи мені, і я віддам тобі!

30 Та той не схотів, а пішов і всадив до в'язниці його, аж поки він боргу не верне.

31 Як побачили ж товариші його те, що сталося, то засмутилися дуже, і прийшли й розповіли своєму панові все, що було.

32 Тоді пан його кличе його, та й говорить до нього: Рабе лукавий, я простив був тобі весь той борг, бо просив ти мене.

33 Чи й тобі не належало змилюватись над своїм співтоваришем, як і я над тобою був змилювався?

34 І прогнівався пан його, і катам його видав, аж поки йому не віддасть всього боргу.

35 Так само й Отець Мій Небесний учинить із вами, коли кожен із вас не простить своєму братові з серця свого їхніх прогріхів.

Від Матвія 19

1 І сталось, як Ісус закінчив ці слова, то Він вирушив із Галілеї, і прибув до країни Юдейської, на той бік Йордану.

2 А за Ним ішла безліч народу, і Він уздоровив їх тут.

3 І підійшли фарисеї до Нього, і, випробовуючи, запитали Його: Чи дозволено дружину свою відпускати з причини всякої?

4 А Він відповів і сказав: Чи ви не читали, що Той, Хто створив споконвіку людей, створив

їх чоловіком і жінкою?

5 І сказав: Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, і стануть обоє вони одним тілом,

6 тому то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував, людина нехай не розлучує!

7 Вони кажуть Йому: А чому ж Мойсей заповів дати листа розводового, та й відпускати?

8 Він говорить до них: То за ваше жорстокосердя дозволив Мойсей відпускати дружин ваших, спочатку ж так не було.

9 А Я вам кажу: Хто дружину відпустить свою не з причини перелюбу, і одружиться з іншою, той чинить перелюб. І хто одружиться з розведеною, той чинить перелюб.

10 Учні говорять Йому: Коли справа така чоловіка із дружиною, то не добре одружуватись.

11 А Він їм відказав: Це слово вміщають не всі, але ті, кому дано.

12 Бо бувають скопці, що з утроби ще матерньої народилися так; є й скопці, що їх люди оскопили, і є скопці, що самі оскопили себе ради Царства Небесного. Хто може вмістити, нехай вмістить.

13 Тоді привели Йому діток, щоб поклав на

них руки, і за них помолився, учні ж їм докоряли.

14 Ісус же сказав: Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене, бо Царство Небесне належить таким.

15 І Він руки на них поклав, та й пішов звідтіля.

16 І підійшов ось один, і до Нього сказав: Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?

17 Він же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого. Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді.

18 Той питає Його: Які саме? А Ісус відказав: Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво.

19 Шануй батька та матір, і: Люби свого ближнього, як самого себе.

20 Говорить до Нього юнак: Це я виконав все. Чого ще бракує мені?

21 Ісус каже йому: Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі. Потому приходь та й іди вслід за Мною.

22 Почувши ж юнак таке слово, відійшов, зажурившись, бо великі маєтки він мав.

23 Ісус же сказав Своїм учням: Поправді кажу вам, що багатому трудно увійти в Царство Небесне.

24 Іще вам кажу: Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в Боже Царство увійти!

25 Як учні ж Його це зачули, здивувалися дуже й сказали: Хто ж тоді може спастися?

26 А Ісус позирнув і сказав їм: Нemoжливе це людям, та можливе все Богові.

27 Тоді відізвався Петро та до Нього сказав: От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом; що ж нам буде за це?

28 А Ісус відказав їм: Поправді кажу вам, що коли, при відновленні світу, Син Людський засяде на престолі слави Своєї, тоді сядете й ви, що за Мною пішли, на дванадцять престолів, щоб судити дванадцять племен Ізраїлевих.

29 І кожен, хто за Ймення Моє кине дім, чи братів, чи сестер, або батька, чи матір, чи діти, чи землі, той багатократно одержить і успадкує вічне життя.

30 І багато-хто з перших останніми стануть, а останні першими.

Від Матвія 20

- 1 Бо Царство Небесне подібне одному господареві, що вдосвіта вийшов згодити робітників у свій виноградник.
- 2 Згодившись ж він із робітниками по динарію за день, послав їх до свого виноградника.
- 3 А вийшовши коло години десь третьої, побачив він інших, що стояли без праці на ринку,
- 4 та й каже до них: Ідіть і ви до мого виноградника, і що буде належати, дам вам.
- 5 Вони ж відійшли. І вийшов він знов о годині десь шостій й дев'ятій, і те саме зробив.
- 6 А вийшовши коло години одинадцятої, знайшов інших, що стояли без праці, та й каже до них: Чого тут стоїте цілий день безробітні?
- 7 Вони кажуть до нього: Бо ніхто не найняв нас. Відказує їм: Ідіть і ви в виноградник.
- 8 Коли ж вечір настав, то говорить тоді до свого управителя пан виноградника: Поклич робітників, і дай їм заплату, почавши з останніх до перших.
- 9 І прийшли ті, що з години одинадцятої, і взяли по динарію.
- 10 Коли ж прийшли перші, то думали, що вони

візьмуть більше. Та й вони по динару взяли.

11 А взявши, вони почали нарікати на
господаря,

12 кажучи: Ці останні годину одну працювали,
а ти прирівняв їх до нас, що витерпіли тягар
дня та спекоту...

13 А він відповів і сказав до одного із них: Не
кривджу я, друже, тебе, хіба не за динарія
згодився зо мною?

14 Візьми ти своє та й іди. Але я хочу дати й
цьому ось останньому, як і тобі.

15 Чи ж не вільно мені зо своїм, що я хочу,
зробити? Хіба око твоє заздре від того, що я
добрий?

16 Отак будуть останні першими, а перші
останніми!

17 Побажавши ж піти до Єрусалиму, Ісус взяв
осібно Дванадцятьох, і на дорозі їм сповістив:

18 Оце в Єрусалим ми йдемо, і
первосвященикам і книжникам виданий буде
Син Людський, і засудять на смерть Його...

19 І поганим Його вони видадуть на наругу та
на катування, і на розп'яття, але третього дня
Він воскресне!

20 Тоді приступила до Нього мати синів
Зеведеєвих, і вклонилась, і просила від Нього
чогось.

21 А Він їй сказав: Чого хочеш? Вона каже Йому: Скажи, щоб обидва сини мої ці сіли в Царстві Твоїм праворуч один, і ліворуч від Тебе один.

22 А Ісус відповів і сказав: Не знаєте, чого просите. Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму або христитися хрищенням, що я ним хрищуся? Вони кажуть Йому: Можемо.

23 Він говорить до них: Ви питимете Мою чашу і будете христитися хрищенням, що Я ним хрищуся. А сидіти праворуч Мене та ліворуч не Моє це давати, а кому від Мого Отця те вготовано.

24 Як почули це десятеро, стали гніватися на обох тих братів.

25 А Ісус їх покликав і промовив: Ви знаєте, що князі народів панують над ними, а вельможі їх тиснуть.

26 Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам.

27 А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба.

28 Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!

29 Як вони ж з Єрихону виходили, за Ним ішов натовп великий.

30 І ось двоє сліпих, що сиділи при дорозі, почувши, що переходить Ісус, стали кричати, благаючи: Змилуйсь над нами, Господи, Сину Давидів!

31 Народ же сварився на них, щоб мовчали, вони ж іще більше кричали, благаючи: Змилуйсь над нами, Господи, Сину Давидів!

32 Ісус же спинився, покликав їх та й сказав: Що хочете, щоб Я вам зробив?

33 Вони Йому кажуть: Господи, нехай нам розкриються очі!

34 І змилосердивсь Ісус, доторкнувся до їхніх очей, і зараз прозріли їм очі, і вони подалися за Ним.

Від Матвія 21

1 А коли вони наблизились до Єрусалиму, і прийшли до Вітфагії, до гори до Оливної, тоді Ісус вислав двох учнів,

2 до них, кажучи: Ідіть у село, яке перед вами, і знайдете зараз ослицю прив'язану та з нею ося; відв'яжіть, і Мені приведіть їх.

3 А як хто вам що скаже, відкажіть, що їх

потребує Господь, і він зараз пошле їх.

4 А це сталось, щоб справдилось те, що сказав був пророк, промовляючи:

5 Скажіте Сіонській доньці: Ось до тебе йде Цар твій! Він покірливий, і всів на осла, на ося, під'яремної сина.

6 А учні пішли та й зробили, як звелів їм Ісус.

7 Вони привели до Ісуса ослицю й ося, і одежу поклали на них, і Він сів на них.

8 І багато народу стелили одежу свою по дорозі, інші ж різали віття з дерев і стелили дорогою.

9 А народ, що йшов перед Ним і позаду, викрикував, кажучи: Осанна Сину Давидовому! Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я! Осанна на висоті!

10 А коли увійшов Він до Єрусалиму, то здвигнулося ціле місто, питаючи: Хто це такий?

11 А народ говорив: Це Пророк, Ісус із Назарету Галілейського!

12 Потому Ісус увійшов у храм Божий, і вигнав усіх продавців і покупців у храмі, і поперевертав грошомінам столи, та ослони продавцям голубів.

13 І сказав їм: Написано: Дім Мій буде домом молитви, а ви робите з нього печеру

розбійників.

14 І приступили у храмї до Нього сліпі та киві, і Він їх уздоровив.

15 А первосвященики й книжники, бачивши чуда, що Він учинив, і дітей, що в храмї викрикували: Осанна Сину Давидовому, обурилися,

16 та й сказали Йому: Чи ти чуєш, що кажуть вони? А Ісус відказав їм: Так. Чи ж ви не читали ніколи: Із уст немовлят, і тих, що ссуть, учинив Ти хвалу?

17 І покинувши їх, Він вийшов за місто в Віфанію, і там ніч перебув.

18 А вранці, до міста вертаючись, Він зголоднів.

19 І побачив Він при дорозі одне фі?ове дерево, і до нього прийшов, та нічого, крім листя самого, на нім не знайшов. І до нього Він каже: Нехай плоду із тебе не буде ніколи повіки! І фі?ове дерево зараз усохло.

20 А учні, побачивши це, дивувалися та говорили: Як швидко всохло це фі?ове дерево!...

21 Ісус же промовив у відповідь їм: Поправді кажу вам: Коли б мали ви віру, і не мали сумніву, то вчинили б не тільки як із фі?овим деревом, а якби й цій горі ви сказали:

Порушся та кинься до моря, то й станеться те!

22 І все, чого ви в молитві попросите з вірою, то одержите.

23 А коли Він прийшов у храм і навчав, поприходили первосвященики й старші народу до Нього й сказали: Якою Ти владою чиниш оце? І хто Тобі владу цю дав?

24 Ісус же промовив у відповідь їм: Запитаю й Я вас одне слово. Як про нього дасте Мені відповідь, то й Я вам скажу, якою владою Я це чиню.

25 Іванове хрищення звідки було: із неба, чи від людей? Вони ж міркували собі й говорили: Коли скажемо: Із неба, відкаже Він нам: Чого ж ви йому не повірили?

26 А як скажемо: Від людей, боїмося народу, бо Івана вважають усі за пророка.

27 І сказали Ісусові в відповідь: Ми не знаємо. Відказав їм і Він: То й Я вам не скажу, якою владою Я це чиню.

28 А як вам здається? Один чоловік мав двох синів. Прийшовши до першого, він сказав: Піди но, дитино, сьогодні, працюй у винограднику!

29 А той відповів і сказав: Готовий, панотче, і не пішов.

30 І, прийшовши до другого, так само сказав.

А той відповів і сказав: Я не хочу. А потім покаявся, і пішов.

31 Котрий же з двох учинив волю батькову? Вони кажуть: Останній. Ісус промовляє до них: Поправді кажу вам, що митники та блудодійки випереджують вас у Боже Царство.

32 Бо прийшов був до вас дорогою праведности Іван, та йому не повірили ви, а митники та блудодійки йняли йому віри. А ви бачили, та проте не покалися й опісля, щоб повірити йому.

33 Послухайте іншої притчі. Був господар один. Насадив виноградника він, обгородив його муром, видовбав у ньому чавило, башту поставив, і віддав його винарям, та й пішов.

34 Коли ж надійшов час плодів, він до винарів послав рабів своїх, щоб прийняти плоди свої.

35 Винарі ж рабів його похапали, і одного побили, а другого замордували, а того вкаменували.

36 Знов послав він інших рабів, більш як перше, та й їм учинили те саме.

37 Нарешті послав до них сина свого і сказав: Посоромляться сина мого.

38 Але винарі, як побачили сина, міркувати собі стали: Це спадкоємець; ходім,

замордуймо його, і заберемо його спадщину!

39 І, схопивши його, вони вивели за виноградник його, та й убили.

40 Отож, як прибуде той пан виноградника, що зробить він тим винарям?

41 Вони кажуть Йому: Злочинців погубить жорстоко, виноградника ж віддасть іншим винарям, що будуть плоди віддавати йому своєчасно.

42 Ісус промовляє до них: Чи ви не читали ніколи в Писанні: Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем; від Господа сталося це, і дивне воно в очах наших!

43 Тому кажу вам, що від вас Царство Боже відійметься, і дасться народові, що плоди його буде приносити.

44 І хто впаде на цей камінь розіб'ється, а на кого він сам упаде то розчавить його.

45 А як первосвященики та фарисеї почули ці притчі Його, то вони зрозуміли, що про них Він говорить.

46 І намагались схопити Його, але побоялись людей, бо вважали Його за Пророка.

Від Матвія 22

1 А Ісус, відповідаючи, знов почав говорити їм притчами, кажучи:

2 Царство Небесне подібне одному цареві, що весілля справляв був для сина свого.

3 І послав він своїх рабів покликати тих, хто був на весілля запрошений, та ті не хотіли прийти.

4 Знову послав він інших рабів, наказуючи: Скажіть запрошеним: Ось я приготував обід свій, закололи бики й відгодоване, і все готове. Ідіть на весілля!

5 Та вони злегковажили та порозходились, той на поле своє, а той на свій торг.

6 А останні, похапавши рабів його, знущалися, та й повбивали їх.

7 І розгнівався цар, і послав своє військо, і вигубив тих убійників, а їхнє місто спалив.

8 Тоді каже рабам своїм: Весілля готове, але недостойні були ті покликані.

9 Тож підіть на роздоріжжя, і кого тільки спіткаєте, кличте їх на весілля.

10 І вийшовши раби ті на роздоріжжя, зібрали всіх, кого тільки спіткали, злих і добрих. І весільна кімната гістьми переповнилась.

11 Як прийшов же той цар на гостей
подивитись, побачив там чоловіка, в одержу
весільну не вбраного,

12 та й каже йому: Як ти, друже, ввійшов
сюди, не мавши одержі весільної? Той же
мовчав.

13 Тоді цар сказав своїм слугам: Зв'яжіть йому
ноги та руки, та й киньте до зовнішньої
темряви, буде плач там і скрегіт зубів...

14 Бо багато покликаних, та вибраних мало.

15 Тоді фарисеї пішли й умовлялись, як
зловити на слові Його.

16 І посилають до Нього своїх учнів із
іродіями, і кажуть: Учителю, знаємо ми, що
Ти справедливий, і наставляєш на Божу
дорогу правдиво, і не зважаєш ні на кого, бо
на людське обличчя не дивишся Ти.

17 Скажи ж нам, як здається Тобі: чи годиться
давати податок для кесаря, чи ні?

18 А Ісус, знавши їхнє лукавство, сказав: Чого
ви, лицеміри, Мене випробовуєте?

19 Покажіть Мені гріш податковий. І принесли
динарія Йому.

20 А Він каже до них: Чий це образ і напис?

21 Ті відказують: Кесарів. Тоді каже Він їм:
Тож віддайте кесареве кесареві, а Богові Боже.

22 А почувши таке, вони диву далися. І,

лишивши Його, відійшли.

23 Того дня приступили до Нього саддукеї, що твердять, ніби нема воскресення, і запитали Його,

24 та й сказали: Учителю, Мойсей наказав: Коли хто помре, не мавши дітей, то нехай його брат візьме вдову його, і відновить насіння для брата свого.

25 Було ж у нас сім братів. І перший, одружившись, умер, і , не мавши насіння, залишив дружину свою братові своєму.

26 Так само і другий, і третій, аж до сьомого.

27 А по всіх вмерла й жінка.

28 Отож, у воскресенні котрому з сімох вона дружиною буде? Бо всі мали її.

29 Ісус же промовив у відповідь їм:

Помиляєтесь ви, не знавши писання, ні Божої сили.

30 Бо в воскресенні ні женяться, ані заміж виходять, але як Анголи ті на небі.

31 А про воскресення померлих хіба не читали прореченого вам від Бога, що каже:

32 Я Бог Авраамів, і Бог Ісаків, і Бог Яковів; Бог не є Богом мертвих, а живих.

33 А народ, чувши це, дивувався науці Його.

34 Фарисеї ж, почувши, що Він уста замкнув саддукеям, зібралися разом.

35 І спитався один із них, учитель Закону, Його випробовуючи й кажучи:

36 Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?

37 Він же промовив йому: Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою.

38 Це найбільша й найперша заповідь.

39 А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе.

40 На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять.

41 Коли ж фарисеї зібрались, Ісус їх запитав,

42 і сказав: Що ви думаєте про Христа? Чий Він син? Вони Йому кажуть: Давидів.

43 Він до них промовляє: Як же то силою Духа Давид Його Господом зве, коли каже:

44 Промовив Господь Господеві моєму: сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжком ногам Твоїм.

45 Тож, коли Давид зве Його Господом, як же Він йому син?

46 І ніхто не спромігся відповісти Йому ані слова... І ніхто з того дня не наважувався більш питати Його.

Від Матвія 23

- 1 Тоді промовив Ісус до народу й до учнів Своїх,
- 2 і сказав: На сидінні Мойсеєвим усілися книжники та фарисеї.
- 3 Тож усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте; та за вчинками їхніми не робіть, бо говорять вони та не роблять того!
- 4 Вони ж в'яжуть тяжкі тягарі, і кладуть їх на людські рамена, самі ж навіть пальцем своїм не хотять їх порушити...
- 5 Усі ж учинки свої вони роблять, щоб їх бачили люди, і богомілья свої розширяють, і здовжують китиці.
- 6 І люблять вони передніші місця на бенкетах, і передніші лавки в синагогах,
- 7 і привіти на ринках, і щоб звали їх люди: Учителю!
- 8 А ви вчителями не звіться, бо один вам Учитель, а ви всі брати.
- 9 І не називайте нікого отцем на землі, бо один вам Отець, що на небі.
- 10 І не звіться наставниками, бо один вам Наставник, Христос.
- 11 Хто між вами найбільший, хай слугою вам

буде!

12 Хто бо підноситься, буде понижений, хто ж понижується, той піднесеться.

13 Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що перед людьми зачиняєте Царство Небесне, бо й самі ви не входите, ані тих, хто хоче ввійти, увійти не пускаєте!

14 Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що вдовині хати поїдаєте, і напоказ молитесь довго, через те осуд тяжчий ви приймете!

15 Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що обходите море та землю, щоб придбати нововірця одного; а коли те стається, то робите його сином геєнни, вдвоє гіршим від вас!

16 Горе вам, проводирі ви сліпі, що говорите: Коли хто поклянеться храмом, то нічого; а хто поклянеться золотом храму, то той винуватий.

17 Нерозумні й сліпі, що бо більше: чи золото, чи той храм, що освячує золото?

18 І: Коли хто поклянеться жертівником, то нічого, а хто поклянеться жертвою, що на нім, то він винуватий.

19 Нерозумні й сліпі, що бо більше: чи жертва, чи той жертівник, що освячує жертву?

20 Отож, хто клянеться жертівником, клянеться ним та всім, що на ньому.

21 І хто храмом клянеться, клянеться ним та Тим, Хто живе в ній.

22 І хто небом клянеться, клянеться Божим престолом і Тим, Хто на ньому сидить.

23 Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити, і того не кидати.

24 Проводирі ви сліпі, що відціджуєте комаря, а верблюда ковтаєте!

25 Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здирства й кривди!

26 Фарисею сліпий, очисти перше середину кухля, щоб чистий він був і назовні!

27 Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні трупних кісток та всякої нечистоти!

28 Так і ви, назовні здаєтеся людям за праведних, а всередині повні лицемірства та беззаконня!

29 Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що пророкам надгробники ставите, і праведникам прикрашаєте пам'ятники,

30 та говорите: Якби ми жили за днів наших

батьків, то ми не були б спільниками їхніми в крові пророків.

31 Тим самим на себе свідкуєте, що сини ви убивців пророків.

32 Доповніть і ви міру провини ваших батьків!

33 О змії, о роде гадючий, як ви втечете від засуду до геєнни?

34 І ось тому посилаю до вас Я пророків, і мудрих, і книжників; частину їх ви повбиваєте та розіпнете, а частину їх ви бичуватимете в синагогах своїх, і будете гнати з міста до міста.

35 Щоб спала на вас уся праведна кров, що пролита була на землі, від крові Авеля праведного, аж до крові Захарія, Варахіїноого сина, що ви замордували його між храмом і жертівником!

36 Поправді кажу вам: Оце все спаде на рід цей!

37 Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуєш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли!

38 Ось ваш дім залишається порожній для вас!

39 Говорю бо Я вам: Відтепер ви Мене не

побачите, аж поки не скажете:
Благословенний, Хто йде у Господнє Ім'я!

Від Матвія 24

- 1** І вийшов Ісус і від храму пішов. І підійшли Його учні, щоб Йому показати будинки храмові.
- 2** Він же промовив у відповідь їм: Чи бачите ви все оце? Поправді кажу вам: Не залишиться тут навіть камінь на камені, який не зруйнується!...
- 3** Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?
- 4** Ісус же промовив у відповідь їм: Стережіться, щоб вас хто не звів!
- 5** Бо багато хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох.
- 6** Ви ж про війни почуєте, і про військові чутки, глядіть, не лякайтесь, бо статись належить тому. Але це не кінець ще.
- 7** Бо повстане народ на народ, і царство на

царство, і голод, мор та землетруси настануть місцями.

8 А все це початок терпінь породільних.

9 На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ймення Моє.

10 І багато-хто в той час спокусяться, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти.

11 Поставлять багато фальшивих пророків, і зведуть багатьох.

12 І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне.

13 А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!

14 І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!

15 Тож, коли ви побачите ту гидоту спустошення, що про неї звіщав був пророк Даниїл, на місці святому, хто читає, нехай розуміє,

16 тоді ті, хто в Юдеї, нехай в гори втікають.

17 Хто на покрівлі, нехай той не сходить узяти речі з дому свого.

18 І хто на полі, хай назад не вертається взяти одежу свою.

19 Горе ж вагітним і тим, хто годує грудьми, за днів тих!

20 Моліться ж, щоб ваша втеча не сталась зимою, ані в суботу.

21 Бо скорбота велика настане тоді, якої не було з первопочину світу аж досі й не буде.

22 І коли б не вкоротились ті дні, не спаслася б ніяка людина; але через вибраних дні ті вкоротяться.

23 Тоді, як хто скаже до вас: Ото, Христос тут чи Отам, не йміть віри.

24 Бо постануть христи неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних.

25 Оце Я наперед вам сказав.

26 А коли скажуть вам: Ось Він у пустині не виходьте, Ось Він у криївках не вірте!

27 Бо як блискавка та вибігає зо сходу, і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського.

28 Бо де труп, там зберуться орли.

29 І зараз, по скорботі тих днів, сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі попадають з неба, і сили небесні порушаться.

30 І того часу на небі з'явиться знак Сина

Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою.

31 І пошле Анголів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його.

32 Від дерева ж фі?ового навчіться прикладу: коли віття його вже розпукується, і кинеться листя, то ви знаєте, що близько вже літо.

33 Так і ви: коли все це побачите, знайте, що близько, під дверима!

34 Поправді кажу вам: не перейде цей рід, аж усе оце станеться.

35 Небо й земля проминеться, але не минуться слова Мої!

36 А про день той й годину не знає ніхто: ані Анголи небесні, ані Син, лише Сам Отець.

37 Як було за днів Ноєвих, так буде і прихід Сина Людського.

38 Бо так само, як за днів до потопу всі їли й пили, женилися й заміж виходили, аж до дня, коли Ной увійшов до ковчегу,

39 і не знали, аж поки потоп не прийшов та й усіх не забрав, так буде і прихід Сина Людського.

40 Будуть двоє на полі тоді, один візьметься, а другий полишиться.

41 Дві будуть молоти на жорнах, одна візьметься, а друга полишиться.

42 Тож пильнуйте, бо не знаєте, котрого дня прийде Господь ваш.

43 Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій сторожі прийде злодій, то він пильнував би, і підкопати свого дому не дав би.

44 Тому будьте готові й ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаєте!

45 Хто ж вірний і мудрий раб, якого пан поставив над своїми челядниками давати своєчасно поживу для них?

46 Блаженний той раб, що пан його прийде та знайде, що робить він так!

47 Поправді кажу вам, що над цілим маєтком своїм він поставить його.

48 А як той злий раб скаже у серці своїм: Забариться пан мій прийти,

49 і зачне бити товаришів своїх, а їсти та пити з п'яницями,

50 то пан того раба прийде дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає.

51 І він пополовині розітне його, і визначить

долю йому з лицемірами, буде плач там і скрегіт зубів!

Від Матвія 25

1 Тоді Царство Небесне буде подібне до десяти дів, що побрали каганці свої, та й пішли зустрічати молодого.

2 П'ять же з них нерозумні були, а п'ять мудрі.

3 Нерозумні ж, узявши каганці, не взяли із собою оливи.

4 А мудрі набрали оливи в посудинки разом із своїми каганцями.

5 А коли забаривсь молодий, то всі задрімали й поснули.

6 А опівночі крик залунав: Ось молодий, виходьте назустріч!

7 Схопились тоді всі ті дів, і каганці свої наготували.

8 Нерозумні ж сказали до мудрих: Дайте нам із своєї оливи, бо наші каганці ось гаснуть.

9 Мудрі ж відповіли та сказали: Щоб, бува, нам і вам не забракло, краще вдайтеся до продавців, і купіть собі.

10 І як вони купувати пішли, то прибув молодий; і готові ввійшли на весілля з ним, і замкнені двері були.

11 А потім прийшла й решта дів і казала: Пане, пане, відчини нам!

12 Він же в відповідь їм проказав: Поправді кажу вам, не знаю я вас!

13 Тож пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли прийде Син Людський!

14 Так само ж один чоловік, як відходив, покликав своїх рабів і передав їм добро своє.

15 І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його. І відійшов.

16 А той, що взяв п'ять талантів, негайно пішов і орудував ними, і набув він п'ять інших талантів.

17 Так само ж і той, що взяв два і він ще два інших набув.

18 А той, що одного взяв, пішов та й закопав його в землю, і сховав срібло пана свого.

19 По довгому ж часі вернувся пан тих рабів, та й від них зажадав обрахунку.

20 І прийшов той, що взяв п'ять талантів, приніс іще п'ять талантів і сказав: Пане мій, п'ять талантів мені передав ти, ось я здобув інші п'ять талантів.

21 Сказав же йому його пан: Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!

22 Підійшов же й той, що взяв два таланти, і сказав: Два таланти мені передав ти, ось іще два таланти здобув я.

23 казав йому пан його: Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!

24 Підійшов же і той, що одного таланта взяв, і сказав: Я знав тебе, пане, що тверда ти людина, ти жнеш, де не сів, і збираєш, де не розсипав.

25 І я побоявся, пішов і таланта твого сховав у землю. Ото маєш своє...

26 І відповів його пан і сказав йому: Рабе лукавий і лінивий! Ти знав, що я жну, де не сів, і збираю, де не розсипав?

27 Тож тобі було треба віддати гроші мої грошоміам, і, вернувшись, я взяв би з прибутком своє.

28 Візьміть же від нього таланта, і віддайте тому, що десять талантів він має.

29 Бо кожному, хто має, дасться йому та й додасться, хто ж не має, забереться від нього й те, що він має.

30 А раба непотрібного вкиньте до зовнішньої темряви, буде плач там і скрегіт зубів!

31 Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Анголи з Ним, тоді Він засяде на престолі слави Своєї.

32 І перед Ним усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів.

33 І поставить Він вівці праворуч Себе, а козлята ліворуч.

34 Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу.

35 Бо Я голодував був і ви нагодували Мене, прагнув і ви напоїли Мене, мандрівником Я був і Мене прийняли ви.

36 Був нагий і Мене зодягли ви, слабував і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був і прийшли ви до Мене.

37 Тоді відповідять Йому праведні й скажуть: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили і нагодували, або спрагненого і напоїли?

38 Коли то Тебе мандрівником ми бачили і прийняли, чи нагим і зодягли?

39 Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці і до Тебе прийшли?

40 Цар відповість і промовить до них:

Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили.

41 Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований.

42 Бо Я голодував був і не нагодували Мене, прагнув і ви не напоїли Мене,

43 мандрівником Я був і не прийняли ви Мене, був нагий і не зодягли ви Мене, слабий і в в'язниці і Мене не відвідали ви.

44 Тоді відповідять і вони, промовляючи: Господи, коли то Тебе ми голодного бачили, або спрагненого, або мандрівником, чи нагого, чи недужого, чи в в'язниці і не послужили Тобі?

45 Тоді Він відповість їм і скаже: Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили, Мені не вчинили!

46 І ці підуть на вічну муку, а праведники на вічне життя.

Від Матвія 26

1 І сталось, коли закінчив Ісус усі ці слова, Він сказав Своїм учням:

2 Ви знаєте, що через два дні буде Пасха, і Людський Син буде виданий на розп'яття.

3 Тоді первосвященики, і книжники, і старші народу зібралися в домі первосвященика, званого Кайяфою,

4 і радилися, щоб підступом взяти Ісуса й забити.

5 І вони говорили: Та не в свято, щоб була колотнеча в народі не сталась.

6 Коли ж Ісус був у Віфанії, у домі Симона прокаженого,

7 підійшла одна жінка до Нього, маючи алябастрову пляшечку дорогоцінного мира, і вилила на Його голову, як сидів при столі Він.

8 Як побачили ж учні це, то обурилися та й сказали: Нащо таке марнотратство?

9 Бо дорого можна було б це продати, і віддати убогим.

10 Зрозумівши Ісус, промовив до них: Чого прикрість ви робите жінці? Вона ж добрий учинок зробила Мені.

11 Бо вбогих ви маєте завжди з собою, а Мене не постійно ви маєте.

12 Бо, виливши миро оце на тіло Моє, вона те вчинила на похорон Мій.

13 Поправді кажу вам: де тільки оця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона!

14 Тоді один із Дванадцятьох, званий Юдою Іскаріотським, подався до первосвящеників, 15 і сказав: Що хочете дати мені, і я вам Його видам? І вони йому виплатили тридцять срібняків.

16 І він відтоді шукав слушного часу, щоб видати Його.

17 А першого дня Опрісноків учні підійшли до Ісуса й сказали Йому: Де хочеш, щоб ми приготували пасху спожити Тобі?

18 А Він відказав: Ідіть до такого то в місто, і перекажіть йому: каже Вчитель: час Мій близький, справлю Пасху з Своїми учнями в тебе.

19 І учні зробили, як звелів їм Ісус, і зачали пасху готувати.

20 А коли настав вечір, Він із дванадцятьма учнями сів за стіл.

21 І, як вони споживали, Він сказав: Поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене...

22 А вони засмутилися тяжко, і кожен із них став питати Його: Чи не я то, о Господи?

23 А Він відповів і промовив: Хто руку свою вмочить у миску зо Мною, той видасть Мене.

24 Людський Син справді йде, як про Нього написано; але горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився!

25 Юда ж, зрадник Його, відповів і сказав: Чи не я то, Учителю? Відказав Він йому: Ти сказав...

26 Як вони ж споживали, Ісус узяв хліб, і поблагословив, поламав, і давав Своїм учням, і сказав: Прийміть, споживайте, це тіло Моє.

27 А взявши чашу, і подяку вчинивши, Він подав їм і сказав: Пийте з неї всі,

28 бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!

29 Кажу ж вам, що віднині не питиму Я від оцього плоду виноградного аж до дня, коли з вами його новим питиму в Царстві Мого Отця.

30 А коли відспівали вони, то на гору Оливну пішли.

31 Промовляє тоді їм Ісус: Усі ви через Мене спокуситеся ночі цієї. Бо написано: Уражу пастиря, і розпорошаться вівці отари.

32 По воскресенні ж Своїм Я вас випереджу в Галілеї.

33 А Петро відповів і сказав Йому: Якби й усі спокусились про Тебе, я не спокушуся ніколи.

34 Промовив до нього Ісус: Поправді кажу тобі, що ночі цієї, перше ніж заспіває півень, відречешся ти тричі від Мене...

35 Говорить до Нього Петро: Коли б мені навіть умерти з Тобою, я не відречуся від Тебе! Так сказали й усі учні.

36 Тоді з ними приходить Ісус до місцевости, званої Гефсиманія, і промовляє до учнів: Посидьте ви тут, аж поки піду й помолюся отам.

37 І, взявши Петра й двох синів Зеведеєвих, зачав сумувати й тужити.

38 Тоді промовляє до них: Обгорнена сумом смертельним душа Моя! Залишіться тут, і попильнуйте зо Мною...

39 І, трохи далі пройшовши, упав Він долілиць, та молився й благав: Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти...

40 І, вернувшись до учнів, знайшов їх, що спали, і промовив Петрові: Отак, не змогли ви й однієї години попильнувати зо Мною?...

41 Пильнуйте й моліться, щоб не впасти на спробу, бадьорий бо дух, але немічне тіло.

42 Відійшовши ще вдруге, Він молився й благав: Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, нехай станеться воля

Твоя!

43 І, прийшовши, ізнову знайшов їх, що спали, бо зважніли їм очі були.

44 І, залишивши їх, знов пішов, і помолився втретє, те саме слово промовивши.

45 Потому приходить до учнів і їм промовляє: Ви ще далі спите й спочиваєте? Ось година наблизилась, і до рук грішникам виданий буде Син Людський...

46 Уставайте, ходім, ось наблизився Мій зрадник!

47 І коли Він іще говорив, аж ось прийшов Юда, один із Дванадцятьох, а з ним люду багато від первосвящеників і старших народу з мечами та киями.

48 А зрадник Його дав був знака їм, кажучи: Кого поцілую, то Він, беріть Його.

49 І зараз Він підійшов до Ісуса й сказав: Радій, Учителю! І поцілував Його.

50 Ісус же йому відказав: Чого, друже, прийшов ти? Тоді приступили та руки наклали на Ісуса, і схопили Його.

51 А ось один із тих, що з Ісусом були, витягнув руку, і меч свого вихопив та й рубонув раба первосвященика, і відтяв йому вухо.

52 Тоді промовляє до нього Ісус: Сховай свого

меча в його місце, бо всі, хто візьме меч, від
меча і загинуть.

53 Чи ти думаєш, що не можу тепер упросити
Свого Отця, і Він дасть Мені зараз більше
дванадцяти леґіонів Анголів?

54 Але як має збутись Писання, що так статися
мусить?

55 Тієї години промовив Ісус до народу: Немов
на розбійника вийшли з мечами та киями, щоб
узяти Мене! Я щоденно у храмі сидів і навчав,
і Мене не взяли ви.

56 Це ж сталось усе, щоб збулися писання
пророків. Усі учні тоді залишили Його й
повтікали...

57 А вони схопили Ісуса, і повели до
первосвященика Кайяфи, де зібралися
книжники й старші.

58 Петро ж здалека йшов услід за Ним аж до
двору первосвященика, і, ввійшовши
всередину, сів із службою, щоб бачити кінець.

59 А первосвященики та весь синедріон
шукали на Ісуса неправдивого свідчення, щоб
смерть заподіяти Йому,

60 і не знаходили, хоч кривосвідків багато
підходило. Аж ось накінець з'явилися двоє,

61 і сказали: Він говорив: Я можу зруйнувати
храм Божий, і за три дні збудувати його.

62 Тоді первосвященик устав і до Нього сказав: Ти нічого не відповідаєш на те, що свідчать супроти Тебе?

63 Ісус же мовчав. І первосвященик сказав Йому: Заприсягаю Тебе Живим Богом, щоб нам Ти сказав, чи Христос Ти, Син Божий?

64 Промовляє до нього Ісус: Ти сказав... А навіть повім вам: відтепер ви побачите Людського Сина, що сидітиме праворуч сили Божої, і на хмарах небесних приходитиме!

65 Тоді первосвященик роздер одежу свою та й сказав: Він богозневажив! Нащо нам іще свідки потрібні? Ось ви чули тепер Його богозневагу!

66 Як вам іздається? Вони ж відповіли та сказали: Повинен умерти!

67 Тоді стали плювати на обличчя Йому, та бити по щоках Його, інші ж киями били,

68 і казали: Пророкуй нам, Христе, хто то вдарив Тебе?...

69 А Петро перед домом сидів на подвір'ї. І приступила до нього служниця одна та й сказала: І ти був з Ісусом Галілеянином!

70 А він перед всіма відрікся, сказавши: Не відаю я, що ти кажеш...

71 А коли до воріт він підходив, побачила інша його та й сказала приявним там людям: Оцей

був з Ісусом Назарянином!

72 І він знову відрікся та став присягатись: Не знаю Цього Чоловіка!...

73 Підійшли ж трохи згодом присутні й сказали Петрові: І ти справді з отих, та й мова твоя виявляє тебе.

74 Тоді він став клястись та божитись: Не знаю Цього Чоловіка! І заспівав півень хвилі тієї...

75 І згадав Петро сказане слово Ісусове: Перше ніж заспіває півень, відречешся ти тричі від Мене. І, вийшовши звідти, він гірко заплакав...

Від Матвія 27

1 А коли настав ранок, усі первосвященики й старші народу зібрали нараду супроти Ісуса, щоб Йому заподіяти смерть.

2 І, зв'язавши Його, повели, та й Понтію Пилату намісникові віддали.

3 Тоді Юда, що видав Його, як побачив, що Його засудили, розкаявся, і вернув тридцять срібняків первосвященикам і старшим,

4 та й сказав: Я згрішив, невинну кров видавши. Вони ж відказали: А нам що до

того? Дивись собі сам...

5 І, кинувши в храм срібняки, відійшов, а
потому пішов, та й повісився...

6 А первосвященики, як взяли срібняки, то
сказали: Цього не годиться покласти до сховку
церковного, це ж бо заплата за кров.

7 А порадившись, купили на них поле
ганчарське, щоб мандрівників ховати,

8 чому й зветься те поле полем крові аж до
сьогодні.

9 Тоді справдилось те, що сказав був пророк
Єремія, промовляючи: І взяли вони тридцять
срібняків, заплату Оціненого, що Його
оцінили сини Ізраїлеві,

10 і дали їх за поле ганчарське, як Господь
наказав був мені.

11 Ісус же став перед намісником. І намісник
Його запитав і сказав: Чи Ти Цар Юдейський?
Ісус же йому відказав: Ти кажеш.

12 Коли ж первосвященики й старші Його
винуватили, Він нічого на те не відказував.

13 Тоді каже до Нього Пилат: Чи не чуєш, як
багато на Тебе свідкують?

14 А Він ні на одне слово йому не відказував,
так що намісник був дуже здивований.

15 Мав же намісник звичай відпускати на
свято народів в'язня одного, котрого хотіли

вони.

16 Був тоді в'язень відомий, що звався Варавва.

17 І, як зібрались вони, то сказав їм Пилат:

Котрого бажаєте, щоб я вам відпустив:

Варавву, чи Ісуса, що зветься Христос?

18 Бо він знав, що Його через заздрощі видали.

19 Коли ж він сидів на суддевім сидінні, його дружина прислала сказати йому: Нічого не май з отим Праведником, бо сьогодні вві сні я багато терпіла з-за Нього...

20 А первосвященики й старші попідмовляли народ, щоб просити за Варавву, а Ісусові смерть заподіяти.

21 Намісник тоді відповів і сказав їм: Котрого ж із двох ви бажаєте, щоб я вам відпустив? Вони ж відказали: Варавву.

22 Пилат каже до них: А що ж маю зробити з Ісусом, що зветься Христос? Усі закричали: Нехай розп'ятий буде!...

23 А намісник спитав: Яке ж зло Він зробив? Вони ж зачали ще сильніше кричати й казати: Нехай розп'ятий буде!

24 І, як побачив Пилат, що нічого не вдіє, а неспокій ще більший стається, набрав він води, та й перед народом умив свої руки й сказав: Я невинний у крові Його! Самі ви побачите...

25 А весь народ відповів і сказав: На нас Його кров і на наших дітей!...

26 Тоді відпустив їм Варавву, а Ісуса, збичувавши, він видав, щоб розп'ятий був.

27 Тоді то намісникові вояки, до преторія взявши Ісуса, зібрали на Нього весь відділ.

28 І, роздягнувши Його, багряницю наділи на Нього.

29 І, сплівши з тернини вінка, поклали Йому на голову, а тростину в правицю Його. І, навколішки падаючи перед Ним, сміялися з Нього й казали: Радій, Царю Юдейський!

30 І, плювавши на Нього, хапали тростину, та й по голові Його били...

31 А коли назнущалися з Нього, зняли з Нього плаща, і зодягнули в одержу Його. І повели Його на розп'яття.

32 А виходячи, стріли одного кірінеянина, Симон на ймення, його змусили нести для Нього хреста.

33 І, прибувши на місце, що зветься Голгофа, цебто сказати Череповище,

34 дали Йому пити вина, із гіркотою змішаного, та, покуштувавши, Він пити не схотів.

35 А розп'явши Його, вони поділили одержу Його, кинувши жереба.

36 І, посідавши, стерегли Його там.

37 І напис провини Його помістили над Його головою: Це Ісус, Цар Юдейський.

38 Тоді розп'ято з Ним двох розбійників: одного праворуч, а одного ліворуч.

39 А хто побіч проходив, Його лихословили та головами своїми хитали,

40 і казали: Ти, що храма руйнуєш та за три дні будуєш, спаси Самого Себе! Коли Ти Божий Син, то зійди з хреста!

41 Так само ж і первосвященики з книжниками та старшими, насміхаючися, говорили:

42 Він інших спасав, а Самого Себе не може спасти! Коли Цар Він Ізраїлів, нехай зійде тепер із хреста, і ми повіримо Йому!

43 Покладав Він надію на Бога, нехай Той Його тепер визволить, якщо Він угодний Йому. Бо Він говорив: Я Син Божий...

44 Також насміхалися з Нього й розбійники, що з Ним були розп'яті.

45 А від години шостої аж до години дев'ятої темрява сталась по цілій землі!

46 А коло години дев'ятої скрикнув Ісус гучним голосом, кажучи: Елі, Елі, лама савахтані? цебто: Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?...

47 Дехто ж із тих, що стояли там, це почули й

казали, що Він кличе Іллю.

48 А один із них зараз побіг і взяв губку та, оцтом її наповнивши, настромив на тростину й давав Йому пити.

49 Інші казали: Чекай но, побачмо, чи прийде Ілля визволяти Його.

50 А Ісус знову голосом гучним іскрикнув, і духа віддав...

51 І ось завіса у храмі роздерлась надвоє від верху аж додолу, і земля потряслася, і зачали розпадатися скелі,

52 і повідкривались гроби, і повставало багато тіл спочилих святих,

53 а з гробів повиходивши, по Його воскресенні, до міста святого ввійшли, і багатьом із'явилися.

54 А сотник та ті, що Ісуса з ним стерегли, як землетруса побачили, і те, що там сталося, налякалися дуже й казали: Він був справді Син Божий!

55 Було там багато й жінок, що дивилися здалека, і що за Ісусом прийшли з Галілеї, і Йому прислужували.

56 Між ними була Марія Магдалина, і Марія, мати Якова й Йосипа, і мати синів Зеведеєвих.

57 А коли настав вечір, то прийшов муж багатий із Ариматеї, на ім'я Йосип, що й сам

був навчався в Ісуса.

58 Він прийшов до Пилата й просив тіла Ісусового. Пилат ізвелів тоді видати.

59 І взяв Йосип Ісусове тіло, обгорнув його плащаницею чистою,

60 і поклав його в гробі новому своїм, що був висік у скелі. До дверей гробових привалив він великого каменя, та й відійшов.

61 Була ж там Марія Магдалина та інша Марія, що сиділи насупроти гробу.

62 А наступного дня, що за п'ятницею, до Пилата зібралися первосвященики та фарисеї,

63 і сказали: Пригадали ми, пане, собі, що обманець отой, як живий іще був, то сказав: По трьох днях Я воскресну.

64 Звели ж гріб стерегти аж до третього дня, щоб учні Його не прийшли, та й не вкрали Його, і не сказали народові: Він із мертвих воскрес! І буде остання обмана гірша за першу...

65 Відказав їм Пилат: Сторожу ви маєте, ідіть, забезпечте, як знаєте.

66 І вони відійшли, і, запечатавши каменя, біля гробу сторожу поставили.

Від Матвія 28

1 Як минула ж субота, на світанку дня першого в тижні, прийшла Марія Магдалина та інша Марія побачити гріб.

2 І великий ось ставсь землетрус, бо зійшов із неба Ангол Господній, і, приступивши, відвалив від гробу каменя, та й сів на ньому.

3 Його ж постать була, як та блискавка, а шати його були білі, як сніг.

4 І від страху перед ним затряслася сторожа, та й стала, як мертва.

5 А Ангол озвався й промовив жінкам: Не лякайтеся, бо я знаю, що Ісуса розп'ятого це ви шукаєте.

6 Нема Його тут, бо воскрес, як сказав. Підійдіть, подивіться на місце, де знаходився Він.

7 Ідіть же хутко, і скажіть Його учням, що воскрес Він із мертвих, і ото випереджує вас в Галілеї, там Його ви побачите. Ось, вам я звістив!

8 І пішли вони хутко від гробу, зо страхом і великою радістю, і побігли, щоб учнів Його сповістити.

9 Аж ось перестрів їх Ісус і сказав: Радійте!

Вони ж підійшли, обняли Його ноги і вклонились Йому до землі.

10 Промовляє тоді їм Ісус: Не лякайтесь! Ідіть, повідомте братів Моїх, нехай вони йдуть у Галілею, там побачать Мене!

11 Коли ж вони йшли, ось дехто зо сторожі до міста прийшли та й первосвященикам розповіли все, що сталося.

12 І, зібравшись зо старшими, вони врадили раду, і дали сторожі чимало срібняків,

13 і сказали: Розповідайте: Його учні вночі прибули, і вкрали Його, як ми спали.

14 Як почує ж намісник про це, то його ми переконаємо, і від клопоту визволимо вас.

15 І, взявши вони срібняки, зробили, як навчено їх. І пронеслося слово оце між юдеями, і тримається аж до сьогодні.

16 Одинадцять же учнів пішли в Галілею на гору, куди звелів їм Ісус.

17 І як вони Його вгледіли, поклонились Йому до землі, а дехто вагався.

18 А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: Дана Мені всяка влада на небі й на землі.

19 Тож ідіть, і навчіть всі народи, христячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа,

20 навчаючи їх зберігати все те, що Я вам

заповів. І ото, Я перебуватиму з вами
повсякденно аж до кінця віку! Амінь.

